

Крах СРСР як етап напіврозпаду Російської Імперії

Зміст статті

1. Крах СРСР – процес закономірний
2. Крах першої Російської імперії – царської Росії
3. Крах доктрини комуністичної економіки в період «військового комунізму»
4. Економіка планового геноциду
5. Ідея комунізму - утопічна
6. У кого не було влади в СРСР?
7. Російські комуністи – владна каста СРСР
8. Суб'єктивні фактори, що прискорили крах СРСР
9. Остаточний крах економічної моделі комунізму
10. Огляд фінальної стадії краху СРСР (юридичний аспект)
11. Роль Горбачова в крахові СРСР
12. Роль комуністів Росії в знищенні КПРС
13. Як в Україні сприймали ГКЧП і крах СРСР?
14. Роль КГБ СРСР, Армії в ГКЧП
15. Роль Біловезьких Угод і Біловезьких Зубрів.
16. Роль США в зникненні СРСР
17. Чи можна було продовжити існування СРСР?
18. Висновки з аналізу причин Краху комуністичної системи
19. Стосовно перспектив НОВОГО СОЮЗУ з Росією
20. Україна вільна. На черзі – вільність українців!

1. Крах СРСР – процес закономірний

Прошло вже 20 років з моменту краху СРСР. І всі 20 років у середовищі апологетів імперії точаться дискусії на тему: вона розпалася чи її розвалили, хто винуватий у цьому – Горбачов чи трійка «Біловезьких зубрів»- Єльцин-Кравчук-Шушкевич? Як покарати руйнівників і як оживити знову СОЮЗ? Мудрий селянин сказав би: «Чи вмер Данило чи болячка задавила, всеодно мерця не воскресити».

Але, оскільки «навколо-наукові» розмови ведуться з метою замутити свідомість людей і щоб підбити їх на «воскресіння мерця», підняти на боротьбу за створення нового Союзу, я вирішив сісти за написання цієї статті. Справа в тім, що розмови дійсно «навколо-наукові», бо ніхто з апологетів не намагається встановити причинно-наслідкові зв'язки краху комуністичної системи і розпаду СРСР. Не бажає аналізувати причини і фактори, що призвели до краху СРСР, обмежуючись лиш емоційними аргументами суб'єктивного характеру.

У зв'язку з цим у мене як опонента згаданих апологетів виник до них цілий ряд запитань:

- Чи була комуністична теорія реалістичною, коли в жодній із держав світу, що будували комунізм і входили до комуністичного табору (загалом 40% світового населення на території в ¼ земної суші) протягом понад 70 років «комунізм» так і не вдалося побудувати?
- Чому відмовилися від ідеї подальшої побудови комунізму і перейшли до капіталізму ті країни комуністичного табору, де рівень життя був значно вищим, ніж в СРСР (Югославія, Чехословаччина, Угорщина, Німецька Демократична республіка)?
- Якщо СРСР був таким міцним і „нерушимим”, як його малювали апологети, то чому він розлетівся одномоментно, як іграшковий будиночок?
- Чи була політика КПРС і Радянського Союзу насправді інтернаціональною або, бодай, національно виваженою, коли у всіх республіках Союзу (окрім Росії) нарастив «націоналізм» і був розпалений до такого рівня, що всі національні республіки прагнули суверенітету і його реалізували? (Я не дарма написав «окрім Росії», бо в Росії – вища стадія націоналізму, властива імперієтворчій нації - шовінізм, про що буде описано нижче).
- Чи були члени КПРС 90-х років комуністичними догматами, якщо:

- ні Генеральний секретар ЦК КПРС, ні Політбюро ЦК КПРС, ні ЦК КПРС не виступили з заявами проти розпаду, але офіційно навіть не осудили сам факт розпаду СРСР?
- ні республіканські, ні обласні, ні районні, ні міські, ні первинні парторганізації, ні рядові комуністи не виступили організовано на захист СРСР після ГКЧП. Чому не виступили бодай епізодично на стихійних мітингах чи зборах проти розпаду СРСР?
- Чи було життя в комуністичному СРСР таким заможним і щасливим, як тепер його малює імперська п'ята колона Росії, якщо позапартійні громадяни СРСР, профспілки (школа комунізму), комсомол (майбутнє і надія партії), громадські організації не чинили жодного опору його розпаду, не вийшли захищати цілісність СРСР і навіть не намагалися протестували проти його розпаду?
- Чому КГБ, МВД і Радянська Армія (бойові і озброєні загони Комуністичної партії) не підтримали своїх прямих керівників-організаторів і членів ГКЧП в їх намірах силового утримання СРСР від розпаду?
- Чи може тому, що розпад СРСР став результатом лженаукових принципів, способів і методів, що були закладені в основу його функціонування і відбувся в результаті простого збігу в часі і просторі процесів та обставин, що прискорюють розпад системи?

Не буду відтягувати інтригу з відповіддю до кінця статті, а відповім. **Я дотримуюся саме тієї точки зору, що крах СРСР – природній і став результатом збігу у часі і просторі закономірних об'єктивних та суб'єктивних процесів:**

– у результаті закономірного краху ідеологічної основи комуністичної системи як такої, що не змогла досягти своїх цілей – догнати й перегнати передові капіталістичні країни за рівнем виробництва на душу населення. Не змогла побудувати матеріальну основу комунізму та іманентних йому суспільних відносин, оскільки Жовтнева революція 1917 року здійснювалася саме для побудови комунізму.

І у зв'язку з цим слід визнати, що:

- крах світової комуністичної системи - кінцевий етап розпаду ідеологічної імперії Росії.
- крах комунізму в СРСР – складова світового процесу.
- розпад СРСР – кінцевий етап розпаду однієї з форм Російської Імперії і черговий етап (різновид) її територіального і національного напіврозпаду – одночасно.

Передумови розпаду СРСР активно формувалися останніми десятиріччями:

- наростанням негативних тенденцій як в практичній складовій економіки комунізму, так і остаточним усвідомленням утопічності теорії комунізму;
- наростанням невдоволення населення СРСР рівнем життя;
- наростанням незадоволення і несприйняття республіками СРСР (як і країнами комуністичного табору) імперіалістичної сутності ідеології і практики комунізму;
- наростанням незадоволення і несприйняття республіками СРСР (як і країнами комуністичного табору) національної і культурної політики СРСР;
- наростанням незадоволення самою Росією в республіках СРСР (як і в країнах комуністичного табору). Росією, як закамуфльованим, але як фактичним носієм і провідником вищезгаданих передумов. Росією, як організатором і «вдохновітелем всіх наших перемог» – як у прямому, так і переносному змістах.

Часовий старт фінальної фази розпаду самого СРСР був заданий теж у Росії – феноменом ГКЧП. За фізичною аналогією – ГКЧП став детонатором ланцюгової ядерної реакції розпаду СРСР.

Отримання Україною й іншими республіками СРСР незалежності слід розглядати (за тією ж аналогією) такими ж продуктами розподілу, як і продукти, що утворюються в результаті ядерної ланцюгової реакції.

2. Крах першої Російської імперії – царської Росії

Росія існувала як нібито слов'янська держава, але бажання нових територій, нових природних багатств нових «холопів» призвели до зросту апетитів і зросту експансії, в результаті якої в її складі з'явилися території, що населені далеко не слов'янськими народами. Народами з іншим віросповіданням, іншою культурою, іншою мовою та іншим менталітетом. **І все завойоване Росія вважала своїм. Так і виховувала менталітет росіян.** З 1721 року (за часів Петра I) Росія стає Імперією офіційно. З тієї пори і починає формуватися менталітет росіян як імперський. «Всё кругом наше, всё кругом исконно русское, все русское – лучшее, все кругом в империи – все моё.» Імперія і феодалізм. І так було до середини 19-го століття, доки євреєм Марксом в Німеччині не було придумано теорію комунізму. Він придумав теорію закономірності переростання однієї суспільно-економічної формації в іншу. За цією теорією комунізм мав обов'язково ПРИЙТИ на зміну капіталізму. Але Маркс не пропонував жити нормальним життям, нормально розвиватися до моменту ПРИРОДНОГО перетворення капіталізму в комунізм. А що ж запропонував Маркс? Він тут же запропонував створити комуністичну партію, зломити силою суспільний устрій і на його уламках силою збудувати те, що він придумав - комунізм. Ось вам теорія Маркса і його практичні рекомендації. Це всеодно, що придумати теорію: яблуко росте, набирається соком, дозріває а потім люди його їдять із задоволенням. А після публікації теорії про яблуко запропонувати: нічого очікувати, доки яблуко дозріє - треба його зірвати, коли з'явиться його зав'язь і з'їсти. А що буде коли з'їсти недозріле яблуко? Так сталося в Росії. Росія знаходилася на феодальній стадії і недоросла до капіталізму, але „привид комунізму” вже почав бродити в її головах.

Після відміни кріпацтва в Росії у 1861 році почався бурхливий розквіт сільського господарства, ремесел і розвиток інфраструктури, залізниць зокрема. Все це дало поштовх потужному розвитку промисловості і капіталізму

У капіталістичній Німеччині не побажали з'їжджати з глузду і виконувати рекомендації Маркса.. Навіть Бісмарк саркастично казав, що Європа ще наплачеться з цим „бухгалтером” (Марксом). **Бісмарк, прочитавши праці Маркса, сказав: якщо Маркс і хоче будувати комунізм, то нехай вибере країну, яку не шкода.** У практичному плані Марксом пропонувалося розпочати побудову комунізму саме в тій державі, яка була «найслабшою ланкою» в капіталістичному ланцюгу. А щодо місця для експериментів з побудовою комунізмом.

Але потребує відповіді питання: „Чому вибір упав саме на Росію, яка в 1913 році не була «найслабшою ланкою», що підтверджується статистикою”? Росія в 1913 році **входила в першу п'ятірку** промислово найрозвиненіших країн світу.

1913 рік

	Протяжність залізничних доріг, тис.км	Видобуток вугілля, млн.т.	Виробництво чавуну, млн.т.	Виплавка сталі, млн.т.	Продукція машинобудування, млн.руб.
США	401,9	517,00	31,46	31,80	3116,5
Німеччина	63,4	277,34	16,76	17,15	1288,0
Великобританія	38,1	292,00	10,42	7,79	736,0
Франція	40,8	40,80	5,21	4,69	120,9
Росія	71,7	35,90	4,64	4,25	218,5
Італія	17,6	1,00	0,43	0,93	80,5
Іспанія	14,4	4,00	0,42	0,24	невідомо
Японія	11,4	21,30	0,24	0,25	21,6

У 1913 році царська Росія вирощувала зерна на 30% більше, ніж США, Канада і Аргентина разом узяті. А після перемоги комунізму в СРСР ніколи таких висот не досягалось. Більше того, з 70-х років (і до свого розпаду) СРСР був стійким імпортером зерна із США, Канади і Аргентини (20-40 мільйонів щорічно)!!!

Чому ж тоді вибір упав саме на Росію, яка в 1913 р по виробництву зернових була на **першому місці в світі?** Для чого було робити революцію саме в Росії? Щоб зігнати Російську Імперію з передових позицій в світі! Щоб знищити конкурента! За це «команду професіоналів» Леніна добре проплатили.

Тобто, коли до німецького єврея - теоретика комунізму, приєднався російський єврей Ленін, Німеччина зрозуміла, що в якості експерименту можна запропонувати Росію. Тим більше, що Російська імперія на 13-й рік була потужним гравцем не лише на європейському, але й на світовому ринку, була нездоланим конкурентом для Німеччини. Поруч з Німеччиною існувала потужна Австро-Угорська імперія, що мріяла перерости в Австро-Угорсько-Слов'янську імперію, завоювавши Балкани, що теж недодавало зручності і райдужних перспектив ні Німеччині, ні Російській імперії на Європейському просторі. 28-го червня 1914 року в Сараєво було здійснено вбивство ерцгерцога Франца Фердинанда- правонаступника австро-угорського престолу і його дружини Софії Гогенберг. Вбивство стало приводом для початку першої світової війни. Німеччина і Австро-Угорщина за умовами Троїстого союзу (його четвертої угоди) вступили в Першу світову війну. Німеччина і Англія розуміли, що війна із Сербією обов'язково спровокує вступ у війну Росії.

Проти країн Троїстого Союзу виступили країни Антанти - Англія, Франція. Росія як член Антанти пішла воювати за чужі їй інтереси і... прогнала - втратила імперію. Чому Росія вступила у війну? Бо імперіям властива агресивність, бо Росія „грала мускулами”- бажала взяти участь у черговому перерозподілі світу між імперіями. Чому Росія вступила у війну? Бо не розуміла, що країнам Антанти потрібні були нескінченні людські ресурси Росії в якості гарматного м'яса, її економічна і військова потуга. Міністр закордонних справ Англії сер Едвард Грей тоді писав, що російські ресурси настільки великі, що Німеччина буде виснажена повністю і без втручання Англії.

Війна саме з Німеччиною була економічно не вигідною для Росії, бо в 1913 році 29,85% російського експорту йшло саме в Німеччину, а імпорт з Німеччини в Росію складав 47,5% від усього обсягу імпорту Росії. Але «основну скрипку» в прийнятті рішення щодо війни зіграв саме російський Імперський Дух всіх членів Уряду Росії («хватит пресмыкаться перед немцами»), окрім міністра фінансів Коковцова, який попереджував про страшні втрати в економіці від вступу Росії у війну. В Росії від рішення вступити у війну всі торжествували: від пролетаріату й інтелігенції до політиків. Але Німеччина в мілітарному плані була сильнішою від Росії і через деякий час торжества в Росії змінилися на повне розчарування. Російські армії розгромлювалися німцями одна за одною. Після неймовірних втрат у 1915 році на фронтах настав дефіцит озброєнь. І Росія почала брати борги в Англії і розміщувати замовлення на зброю в тій же Англії і США, забезпечуючи роботою військову промисловість цих країн. Борг Росії тільки перед Англією сягнув більше 100 млн. фунтів стерлінгів. Продовольства забракло і Росія в 1916 році провела «продрозверстку», в результаті якої були підсилені революційні настрої мас, що підігрівалися більшовиками. Російський соціал-демократ Олександр Первус (Гельфанд) запропонував Німеччині «План русской революции», по суті програму підривної діяльності в Росії, що мала здійснитися більшовиками за німецькі гроші. Аналіз наступних дій Леніна підтверджує, що події розвивалися за сценарієм програми Первуса. Але залишається загадкою, як Комуністична теорія і ідеологія Маркса-Енгельса-Леніна змогла так заволодіти розумом і заставити взяти в руки зброю за повалення царської Росії високооплачуваних робітників і частину інтелігенції

(Місячна зарплата робітників в 1913 році складала 24 рублі, висококваліфікованих робітників 40-45 рублів, вчителя гімназії 60-95 рублів. В той час корова коштувала 7 рублів. Не злиденне життя штовхнуло їх в обійми більшовиків. Не злиденне – точно!

Я думаю, що це багатофакторна модель:

- мілітаристська політика російського імперіалізму і Імперський Дух (а не злиденне життя), були причиною, в результаті якої Росія затіяла війни (Кримську 1853-1856 р.р., Японську 1904-1905 р.р., Першу світову 1914-1918 р.р.), і постійно їх програвала, а «на полях сражений» залишалися голови солдат (робітників, селян та інтелігенції), а в домівках - осиротілі сім'ї;
- здатність більшовиків говорити про комунізм як про земний рай, говорити те, що хоче чути вухо пересічної людини, або як казав Троцький - «Неперевершена здатність Леніна підслухати бажання людських мас»;
- здатність переконувати, що наступна влада буде владою робітників і селян;
- суспільна думка про необхідність ліквідації самодержавства була підготовлена революційними демократами Белінським, Добролюбовим, Герценом, Плехановим, Чернишевським, марксистськими гуртками, народниками.

Хоча, заради справедливості, слід зазначити, що Ленін і його партія Лютневу (буржуазну) революцію 1917 року запросто проспали. Ленін звістку про неї отримав лише в березні, перебуваючи в Цюриху, а повернувся в Росію лише в квітні. Повернувся через територію Німеччини в тому самому опломбованому німцями вагоні, що підсилює підозри в німецькому фінансуванні наступного, жовтневого перевороту.

Більшовики не були патріотами Росії. Більшовики агітували за поразку Росії в Першій світовій війні. Більшовики здійснили жовтневий переворот. Основним інтелектуальним і організаційним ядром партії більшовиків були євреї. Комуністична теорія – теж єврейська.

„В 1917 году евреи составляли 1,1% населения России. Писатель Григорий Климов (США) – на основе несекретных и общедоступных государственных архивов СССР – даёт списки советского правительства в 1917-1921 годах, которые нетрудно проверить:

- Совет Народных Комиссаров – 77,2% евреев,
- Военный Комиссариат – 76,7%,
- Наркоминдел – 81,2%,
- Наркомфин – 80%,
- Наркомюст – 95%,
- Наркомпрос – 79,2%,
- Наркомат соцобеспечения – 100%,
- Наркомат труда – 87,5%,
- Комиссары провинции – 91%,
- журналисты – 100%.

Партии, которые делали революцию в России:

- ЦК большевиков – 9 из 12 евреи,
- ЦК меньшевиков – 11 из 11,
- ЦК правых эсеров – 13 из 15,
- ЦК левых эсеров – 10 из 12,
- Комитет анархистов – 4 из 5.

Из 545 человек 447 евреев, то есть 82%.

Органы террора. Комиссариат внутренних дел: из 64 членов 43 еврея.

Первый ленинский Совет рабочих и солдатских депутатов в Москве: из 23 членов бюро 19 евреев. И так далее...” <http://www.newsland.ru/news/detail/id/694844/cat/42/>

Саме вони організували розвал першої Російської імперії і побудову на її уламках імперії комуністичної.

Комуністичний переворот в Росії 1917 року був здійснений руками росіян під проводом і керівництвом євреїв-більшовиків, задля встановлення суспільного ладу придуманого євреями (Марксом- Леніним). Потім Росія, здійснивши такі ж перевороти в республіках , поставила там своїх керівників на всі гілки влади за описаною вище процедурою і відтворили другу російську імперію - комуністичну.

Але, в результаті краху першої Російської імперії, Україна вперше в 20 столітті отримала незалежність. Троцький, підписуючи Брестський мир з німцями, визнав українську делегацію самостійною як представника незалежної України, що полегшило отримати їй міжнародне визнання і розширити міжнародні контакти. Ось саме за цей комуністично-єврейський подвиг – штучний розвал Першої Російської імперії - ми, українці, маємо бути їм вдячні. Але з моменту початку нищення УНР і при СРСР, що був розбудований на уламках Першої Російської Імперії і став комуністичною формою другої Російської Імперії, в якій все українське нищилося з особливою жорстокістю і цинізмом - нам, українцям, дякувати вже не приходиться, а приходиться засуджувати!.

Перший етап напіврозпаду Російської імперії розпочався в результаті її вступу в першу світову війну за чужі інтереси і завершився 3-го березня 1918 року Брестським миром, в результаті якого російська імперія втратила Велике Князівство Фінляндське, Західну Україну і Західну Білорусь, Царство Польське, Литву, Курляндію, Естляндію та Лівонію, на Кавказі – Карс, Ардаган, Батум, на Сході- Туву. Радянський Уряд мав визнати Українську Народну Республіку та укласти з нею мирну угоду. Балтійський флот виводився з Прибалтики і Фінляндії, Чорноморський – передавався іноземним державам зі всією інфраструктурою. В цілому Російська імперія втратила території з населенням понад 55 млн. чол. Брестський Договір, через зраду національних інтересів імперської Росії, на Заході назвали «похабним». Багато дослідників Брестського миру дотримуються точки зору, що більшовики, заключивши Брестський мир, просто виконали взяті перед Німеччиною зобов’язання по знищенню Російської імперії, взамін на фінансову підтримку Німеччиною плану Первуса і більшовицького жовтневого перевороту.

3. Крах доктрини комуністичної економіки в період «військового комунізму»

Більшовики на чолі з Леніним з листопада 1917 по січень 1918 року зуміли психологічно «купити» частину населення популістськими Декретами «О мире» і «О земле» «О печати», «О признании контрреволюционным действием всех попыток присвоить себе функции государственной власти», Декларацією «Прав трудящихся и всего эксплуатируемого народа». Але більшовики узурпували владу в результаті розгону «Учредительного Собрания» через те, що партія Леніна отримала на виборах у нього «підтримку» від населення лише в 24%. Після цього (5-го січня 1918) року рішенням Урицького всі мітинги і збори трудящих були заборонені під загрозою розстрілу. Епопея з демократією в Росії, протримавшись неповних два місяці, була завершена назавжди. Після цього почався етап розвитку російської державності «советского зразку», тобто розпочалася ера диктаторсько-терористичного способу управління державою. Більшовики, взявши владу, задекларували ідею Рад, але тут же замінили її диктатурою, про яку Ленін писав:«...Диктатура есть власть, опирающаяся непосредственно на насилие..., не связанная никакими законами...”.

Але повернімося до практики побудови економіки комунізму в період з 17-го року і до впровадження НЕПу. В 1917 році ліквідована приватна власність, конфісковувалось приватне майно, введена державна монополія на торгівлю хлібом, заборонена приватна торгівля і ринок, запроваджена «продрозверстка», за якою сільськогосподарська продукція конфісковувалася у її виробників у розмірах, що не дозволяли забезпечити її просте відтворення, впроваджена натуралізація оплати праці, за якою гроші були скасовані, а працюючі отримували не зарплату - продуктові набори (рівні й однакові для всіх працюючих). Була здійснена милітаризація економіки, введена трудовинність, а на підприємствах – система робітничого самоуправління. Введена Продовольча Диктатура, за якою всі продукти харчування централізовано забиралися у виробників і централізовано розподілялися серед населення. Створені «продзагони» - збройні загони для «реквізиції» продовольчих товарів у селян. За ініціативою Леніна створена ВЧК (орган диктатури пролетаріату) для боротьби з контрреволюцією і саботажем, яка була настільки повновладною, що ряд членів ЦК РКП(б) у 1918 році навіть намагалися засудити «повновладдя» ВЧК, яка ставила себе вище Рад, і вище партії. ВЧК, яка була «напичкана преступниками, садистами и разложившимися элементами люмпен-пролетариата» як казали Бухарін і Петровський. Але Ленін, Сталін, Свердлов і Троцький жорстко розкритикували «мягкотелость противников террора». Натомість, згодом ВЧК отримала право «непосредственного расстрела», тобто право розстрілу без суду і слідства, яким користувалася до 1922 року. Запроваджена строга централізація і регламентація суспільного і економічного життя, військово-наказова система управління суспільством, одним словом – була запроваджена політика «військового комунізму» Але працю могли отримати не всі. **Безробітними були в першу чергу політичні опоненти, священники, царські військовослужбовці і царські держслужбовці. Для них були відкриті концтабори і введена трудовинність (так що «товариш» Гітлер не був піонером у застосуванні концтаборів).** Але робочих місць за фахом не було. Їх вимушені були або харчувати, щоб дотриматися принципу «хто не працює, той не їсть», або розстрілювати. Ширшої практики набув другий варіант. Ми не зможемо проаналізувати всі аспекти «військового комунізму» в цій статті, тому зупинимося лише на його економічній моделі і трансформації її форм. Вона майже нікому не відома навіть в тому рівні деталізації, який я тут наведу. Не відома, бо Історія ВКП(б) - Історія СРСР, про неї «соромливо замовчувала», а матеріали «сцещхранів» залишаються закритими і при нинішній владі сучасної Росії. Мабуть через те, що діяльність партії і органів ВЧК постане тоді «у всій красі». А нинішня влада в Росії очолюється вихідцями саме з цієї когорти. Нижченаведена практика впровадження економічної моделі комунізму не була відома навіть теоретично підкованим комуністам епохи «розвинутого комунізму з людським обличчям», а нинішнім безграмотним комуністам-боротьбістам – і поготів. Вони не знають своєї історії – тому й чудять донині. Тому я трішки відкриву завісу утаємниченості цього періоду - в першу чергу для них, і одночасно - для допитливих і бажаючих.

Отже, в період «Військового комунізму» (1918-1921р.р.) були відмінені і зліквідовані гроші і запроваджена натуроплата працюючих.

Через кілька тижнів після запровадження натуроплати вияснилося, що розмір продуктового набору для працюючих не враховує кількості їдоків у сім'ї, тому уряд Леніна змушений був корегувати розмір продуктового пакету з поправкою на членів сім'ї. Було введено 4 списки розподілу. Але при цьому відійшли від рекламованого принципу «рівна винагорода за рівну працю» і перейшли до принципу розподілу, характерного розвиненому комунізму «від кожного - по можливості, кожному - по потребі». Але й цей принцип протримався не довго. Виявилось, що мусульмани і євреї не хочуть їсти свинини, а захворювання членів слов'янських сімей вимагали різних видів дієти у відповідності з хворобами, тобто різної структури продуктових пакетів. Тому однакові за набором продуктів пакети не могли задовольнити принцип «кожному - по потребі». Економісти, і господарники переконували Леніна знову ввести гроші як всеохоплюючий еквівалент, як безумовний

цивілізаційний інструмент. Ленін, що був упертим марксистом – не погодився і сказав: якщо не влаштовують продуктивні набори, тоді видавайте робітникам вироблену продукцію, а вони самі нехай обмінюють її на ті продукти, в яких відчують потребу. Але й ця система виявилася нежиттєздатною. Люди не могли досягти еквівалентного обміну. Наприклад, за один метр тканини в межах розташування фабрики, де її ткали, не можна було щось виміняти взагалі, бо всі працівники фабрики міняли у своєму регіоні тканину. Наприклад: за один метр тканини можна було виміняти восьмушку хліба або четвертинку куска мила. А коли від'їдеш туди, де виробляють мило, то там за таку ж кількість тканини можна було роздобути десяток кусків мила, виїхавши в село – подалі від міста - можна було за тканину роздобути десяток буханців хліба. Економісти знову почали наполягати на впровадженні грошей. Ленін впирався, гроші вважав одним із інструментів обману робітників і їх експлуатації капіталістами. Але й цей витвір Леніна прийшлося відмінити, бо це призводило до нееквівалентності обміну, за яку ратував Маркс і за яку «вчепився» Ленін. Знову - делегації до Леніна не лише економістів, але вже і деяких партійців, а особливо – самих робітників. Але Ленін знову навідріз відмовився запроваджувати гроші і зло вигукнув: «НЕ еквівалентний обмін кажете? Буде еквівалентним!» У результаті його доручення були розроблені «Еквівалентні Таблиці», в яких було описано, який товар на яку пропорцію іншого товару дозволяється міняти. Там, де з'являється заборона (чи дозвіл) має бути і контроль за їх виконанням і покарання винних за відхилення. Тому були створені «мінові» місця, де мав відбуватися обмін, створені губернські еквівалентні комісії, що мали слідкувати за еквівалентністю обміну у відповідності до пропорцій, визначених еквівалентними таблицями. І ось робітник, відпрацювавши зміну, брав товар, що випускало підприємство, де він відпрацював, і ще одну зміну ходив і обмінював зароблене.

Під наглядом еквівалентних комісій мав виміняти свій товар на ті товари, в яких мала потребу сім'я. Звичайно, що кожного дня робітник не мав змоги працювати в дві зміни, тому почали міняти товари не на день, чи навіть тиждень, а на місяць. У результаті частина продуктів псувалась. А при закупівлі «про запас» швидко зникли з товарного обміну цілі групи товарів. Там де наставав дефіцит – з'являвся чорний ринок і спекуляція на дефіциті. А це вже - розстрільні статті. До товарного обміну, окрім ЕКВІВАЛЕНТНИХ комісій, були підключені органи ВЧК (Як би ви відносилися до того, що кожен раз з вами в магазин йде «оперуповноважений» і наглядає, щоб ви не купили більше, ніж він вважає за достатнє для вас, або щоб ви не купили якийсь товар, якщо він вважає що він вам НЕ потрібний?). У результаті запровадження „еквівалентного обміну” страждання населення від пошуку і придбання потрібного товару посилювалися. Уявіть собі, що вам, власнику рулону тканини, потрібне ліжко. Але власнику ліжка не потрібна тканина. Йому потрібен метал. Він не поміняє ліжко на тканину за еквівалентом, зазначеним в „еквівалентній таблиці”. Ви з тканиною йдете шукати метал, щоб потім його обміняти на ліжко. Знайшли. Повернулися до власника ліжка, а він його вже виміняв на метал в іншого „міняли”. У вас на руках залишається непотрібний вам метал. Знаходите іншого власника ліжка, але йому метал не потрібен, а потрібен хліб, Ви йдете шукати власника хліба, але власник хліба каже, що йому не потрібен метал, а потрібна молотарка... і т. д..... І такими варіантами „оплати” праці, на повному серйозі, практикували комуністи кілька років. **Відмінили гроші як надбання цивілізації, як загальний еквівалент, як міру вартості, як інструмент оплати, тільки тому, що цього вимагала теорія комунізму. Ця теорія рекламувала, що комунізм - це суспільство без грошей. Це нормально, чи неадекватність? Практика безгрошового товарного обміну призвела до суцільного дефіциту. Дефіцит породив голод, незадоволення і, як наслідок - заворушення і бунти працюючих робітників. Голодні бунти. Бунти придушували. Назривала масова контрреволюція, основною рушійною силою якої був той же пролетаріат, що допомагав більшовикам прийти до влади. Не дивлячись на лозунг «смычки города и деревни», економічні зв'язки міста з селом були знищені. Тоді Ленін погодився на впровадження грошей і з досадою сказав: жаль що не вдалося зразу побудувати Комунізм, мабуть до його побудови пройде ще три-чотири з'їзди**

партії (тоді вони проводилися щорічно). Ленін не розумів, що писанина Маркса про комунізм, то не була чітка теорія, а нічим необґрунтовані догадки, політ фантазії Маркса, або просто – концепція. Еволюції виробничих відносин і їх переростання в комуністичні Маркс не розробив, і якщо по правді – то він до них і не приступав.

Але Ленін сказав, що потім, згодом (через 3-5 років) ми всеодно знищимо гроші, а з цього «презренного металла» (золота) побудуємо туалети. Теоретичний комунізм, за теорією Маркса, що мав привести до зникнення держави як інституту примусу, на практиці призвів до зворотнього – до гіпертрофованого державного контролю у всіх сферах життя людей і в масштабах значно більших, ніж при капіталізмі. Будь-яка спроба перешкодити тотальному контролю розцінювалася партією більшовиків як саботаж, а за саботаж – розстріл у позасудовому порядку. **Розвалюючи Російську Імперію задля побудови демократичного суспільства, більшовики перетворили Росію на тоталітарну державу з репресивною машиною управління. З лозунгом „грабуй награване”. Ось Вам теорія, а ось практика Комунізму!**

Ленін погодився на впровадження грошей, але з комуністичним їх розподілом серед працюючих. Ленін не був обізнаний з теорією грошового обігу, а в тій частині, що знав – був опонентом самій теорії, тому він запропонував якомога більшу частку грошової виручки підприємств розподіляти серед робітників, бо «дикі капіталісти» недоплачували пролетаріату: нехай при комунізмі він заживе «на широку ногу». У результаті реалізації ленінської грошової політики виникла наступна ситуація: виручені гроші роздавали на підприємствах, що виробляли як товари споживання, так і основні засоби виробництва, але продавати засоби виробництва було нікому – приватна власність була заборонена. Продавати засоби виробництва приватним особам було заборонено. Підприємства, що мали закупити засоби виробництва, не мали грошей, бо гроші виручені від продажу своєї продукції були також роздані своїм робітникам. Окрім цього держслужбовцям оплата праці з бюджету проводилася за рахунок прямої емісії. На одному кінці накопичилась нереалізована продукція, а на руках у населення з'явилась маса неотоварених грошей. В обігу з'явилися царські кредитні білети, «думські гроші», керенки, цінні папери і рублі-«совзнаки». Розпочалися грошова анархія, щоденна девальвація рублів-«совзнаків» і інфляція миттєво переросли в гіперінфляцію. Півень на базарі став коштувати мільйон рублів (коли при царизмі корова коштувала 7 рублів). За таких умов селяни знову перестали продавати свою продукцію (зерно і м'ясо), оскільки виручені від продажу кошти до вечора того ж дня миттєво знецінювалися. **Знову почали назрівати голодні бунти серед робітників. Знову розпочалося примусове вилучення продуктів у селянства. Розпочався перший голодомор комунізму в 1921-му, який тривав до 1922 року.**

І лише з початком першого голодомору сталося історичне прозріння Леніна щодо утопічності комунізму. Ленін весною 1921 року погодився на заміну «продрозверстки» продподатком, тобто на паліатив наступної реформи, що називалась НЕПом. Але право на впровадження грошей в обіг, у відповідності із законами грошового обігу і приватної власності, Ленін надав лише в жовтні 1921 року, тобто погодився на повноцінну відмову від комунізму і реставрацію капіталізму в Росії лише в жовтні 1921 року. З впровадженням НЕПу продукти харчування не з'явилися одночасно, бо селяни не вірили, що це «всерйоз і надовго». Тоді в «робітничого селянства» знову почали силою відбирати сільгосппродукцію. **Знову розпочалися стихійні, але епізодичні бунти селян. Тоді ж Ленін сказав: «Що ж ми натворили, комунізм неможливий, теорія Маркса – мертва».** На початку 1922 року була проведена перша деномінація «совзнаків» у співвідношенні 1:10 000, Почали мріяти про стабільну грошову одиницю, яку пропонували назвати «революційною», «федералом», «гривнею», «целковим» чи «червонцем». У зв'язку з тим, що в Україні (при УНР) вже була впроваджена гривня як своя валюта, а «целковий» асоціювався зі срібним царським рублем, то зійшлися на назві нової валюти – червонець. Поки йшли спори, як назвати нову валюту, поки друкували нову валюту – темпи інфляції знизилися, але не зупинилися. Друга деномінація «совзнаків» з одночасною заміною на червонець була

проведена в жовтні 1922 року в співвідношенні 11 400 «совзнаків» за 1 червонець, який мав бути забезпечений золотим запасом Росії. Але й тут обманули пролетаріат - вільного обміну паперових червонців на золото так і не допустили, але золоті царські монети продовжували бути в обігу. З того часу й розпочалася реалізація повноцінної НЕП, при якій російський золотий червонець (за аналогом золотого червонця Миколи Другого, розстріляного за вказівкою того ж Леніна) став навіть конвертованою валютою. У 1925 році розпочалися його котирування на Лондонській і Берлінській біржах, а потім і на Віденській біржі, в Римі, Константинополі, Ризі і Шанхаї. Але повернімося до долі самого Леніна. **Ленін, зневірившись у реалістичності комуністичної теорії за 4 роки невдалих експериментів з її реалізації, погодився на повноцінну реставрацію капіталізму в Росії лише в жовтні 1921 року, а розпочата її повна реалізація - наприкінці 1922 року.** У зв'язку зі зневірою Леніна в реалістичність комунізму в нього особисто виникли тертя і проблеми з соратниками по партії. Одні політичні соратники називали Леніна зрадником комунізму і пропонували його знищити фізично, інші - посадити в «психушку», треті – арештувати, але всі зійшлися на тому, що Леніна від влади слід відсторонити. Єзуїтський вихід, що всіх влаштував, запропонував Коба (СТАЛІН): від влади Леніна відсторонити під приводом важкого стану здоров'я і тримати його безвизно в Горках під домашнім арештом. Офіційно об'явити, що задля успіху лікування і щоб „не тривожити” вождя. З впровадженням НЕПу тимчасово погодитися, бо ситуація була надто загрозлива. У випадку невдачі НЕПу – списати все на Леніна. В випадку успіху - Леніна возвеличити, але до влади більше не допускати. **Ленін був «геніальним» організатором вбивства мільйонів людей, але слід віддати йому належне - Ленін був настільки гнучким, що на протязі чотирьох років зумів організувати розробки і добитися почергової заміни вищеписаних чотирьох економічних моделей натуроплати (бартерного розподілу) і двох варіантів грошової оплати (грошового обігу), доки не навернувся до вірного шляху – до НЕПу, тобто до ринкової економіки, до економіки, яку нищив у 17-му році, проти якої організовував збройну боротьбу.** Погодьтеся, що згадану метаморфозу вчинити зовсім не просто, і негеніальній людині вона була б не під силу. Я привів тут лише суть перетворень здійснених під його керівництвом. Звичайно, що у форматі одного розділу багатоаспектної статті, описати деталізовано згаданий період – неможливо.

Я не бажав би, щоб читач подумав, ніби то я ідеалізую Леніна. Зовсім ні. То був деспотичний організатор вбивства, як індивідуального так і колективного. Існують цілі зошити з переліком прізвищ, під якими вердикт Леніна на їх знищення в позасудовому порядку. **Ленінознавець Латишев, аналізуючи архіви КГБ, дійшов висновку, що Ленін відповідальний за масове знищення співгромадян в позасудовому порядку, коли власноручно складав списки людей на знищення. Ленін був «геніальним» організатором вбивства мільйонів людей.** Але потрібна багатотомна монографія, а її написання стане можливим лише тоді, коли відкриються московські «спецхрані» зі всіма документами за згаданий період. Коли Москва дозволить їх відкрити? З однієї сторони КГБ був правонаступником ВЧК, що творили репресії, тому – „незручно”. З іншої сторони, комунізм виявився міфом, тому КГБістська Москва від продовження його будівництва в незалежній РФ відмовилася. Знову „незручно” відкривати архіви, бо постане запитання : ВЧК-КГБ чинила репресії заради реалізації міфів, то чи виправданими були їх дії? Якщо ні, то їх слід осудити як організації злочинні. А як же тоді бути з погонями полковника КГБ прем'єра Росії? Йому ж прийдеться тоді від них відмовитися.

І якщо ви думаєте, що громадянська війна в Росії (травень 1918-1922 р.р.) була розпочата білогвардійськими офіцерами і ворогами радянської влади, то ви глибоко помиляєтесь. **Громадянська війна була спровокована і розпочалась з голодних бунтів робітників і селян і інших КЛАСОВИХ соратників більшовиків у жовтневому перевороті, яких він майстерно відсторонив від влади, ліквідувавши Установчі Збори, замінивши їх владою ВЦВК і бутафорським органом - Всеросійським з'їздом Рад, який аж до 1925 року не мав**

конституційно визначених повноважень. У лютому 1918 року була запроваджена політика «червоного терору», що тривала до 1922 року і підсилювала опір громадян. Повстаннями були охоплені Сибір і Поволжжя, Дон, Кубань і Україна, Тамбовщина. Всі вимагали зміни аграрної політики, ліквідації диктату РКП(б) і терору ВЧК, вимагали скликання нових Установчих Зборів на основі вільного виборчого права. Більшість інтелігенції емігрувала, а більшість з тих, хто залишився – розстріляні. Наступила епоха руїни і деградації. Більшовики жорстоко «заспокоювали класових соратників» кулями і бойовими отруюючими газами, забороненими до застосування навіть в умовах війни (так що «Хімічний АЛІ» - соратник Саддама Хусейна, що застосував гази для «примирення» курдів через півстоліття після більшовиків, вже не був оригінальним).

Влада робітничих селянських і солдатських депутатів фактично була ліквідована 5 січня 1918 р. в результаті розгону Установчих зборів і замінена диктатурою партії і терором ВЧК. До голодних бунтів робітників і селян (соціальної опори комуністів) приєдналися ПОЛІТИЧНІ І КЛАСОВІ ОПОНЕНТИ – кадети, колишні фабриканти, капіталісти та царські офіцери, що організували військовий супротив масовому вбивству більшовиками беззбройних громадян - своїх недавніх соратників. Приєдналося духовенство, а патріарх Тихон освятив збройну боротьбу проти більшовизму. Далі цей процес за масштабами вилився в реальну війну - громадянську.

Основою регулярних частин «червоних» солдат в комуністичній Росії були добровольці з «продзагонів», напівкримінальні і відверто кримінальні елементи, яких мобілізував і об'єднав лозунг „грабуї награвоване"! Але, масово награвовавши, вони так само масово покидали військову службу – теж добровільно. 9 червня 1918 року було введено обов'язкову військову повинність. Але солдати (вихідці саме з робітничих і селянських сімей, бо царських військових і вихідців із сімей «нетрудового сословія» в армію не приймали) продовжували масово дезертирувати з армії, у зв'язку з чим Голова Реввійськради Росії Троцький увів систему заручництва, за якою розстрілювали членів сім'ї дезертира.

У місцях боїв з білогвардійцями більшовики практикували «живі щити» - попереду загонів Червоної Армії гнали беззбройних жінок і дітей робітників і селян, яких зганяли звідусіль, де заставляли в місцях військових дій. А жертв „живих щитів” було наказано відносити на „звірства Білої Гвардії”. Так що в казку про гуманну владу робітничих, селянських і солдатських депутатів після жовтневої революції може повірити лише зомбований комуністичною ідеологією, якому невідома комуністична практика. Практика вбивча.

Чому ж тоді в громадянській війні перемогли саме «червоні шаровари»? Тому що «білий рух» був малочисельний, роздрібнений і розпорошений по околицях, його імідж було зіпсовано співробітництвом з іноземними інтервентами. А також тому, що «червоним шароварам» було надано право повного і безмежного пограбування захоплених територій, вони звільнялися від відповідальності за насилля і жорстокість (що було повторено потім солдатами Гітлера), від відповідальності за нестримне п'янство (відображено у фільмі «Чапаєв»). Тому, що за відмову від «добровільного» вступу в «червоні шаровари», за непослух командирів і дезертирство – запроваджена смертна кара в несудовому порядку. І не лише для відмовника від мобілізації, не лише для бійця - дезертира, але й для членів їх сімей. «Загранотряди» появилися тоді ж. Завданнями «загранотрядів» було – розстрілювати відступаючих «червоних шароварів» і цивільних людей, яких виставляли попереду «червоних шароварів» при атаці «білих». У «червоних шароварів» була альтернатива: або нищити «білих» і при цьому (можливо) залишитися живими, або відступати і отримати кулі від «загранотрядів». **У «загранотряди» набирали криміналітет, а командували ними комуністичні фанати. Підпорядковувалися «загранотряди» ідейному натхненнику їх створення і застосування – Троцькому.** Вбитих «загранотрядами» дано команду списувати також на загиблих від „кровавих дій «білих». У завдання «загранотрядів» входило також знищення «мішочників» і спекулянтів та конфіскація їх майна. Тому вони й нищили всіх без розбору, щоб забрати майно. **Влада більшовиків була кривавою і злочинною, а**

тому і страшною. Їх убивства, насилля, грабежі виправдовувалися таким собі безбідним лозунгом „революційної доцільності”. Нажились па кривавому місиві викормиші Троцького «не хіло». «Загранотряди» НКВД у другій світовій, були просто банальними продовжувачами справи Троцького на новому етапі. Вони теж, як і НКВД в цілому, нажилися на людській крові, катуваннях і грабежах. Тому НКВДисти і їх нащадки – були одними з найзапекліших ворогів незалежності України, і залишилися ворогами України незалежної. Бо в „незалежній” вони втратили криваву роботу і доходи від безконтрольного грабунку безпідставно репресованих ними людей, але отримали чималі пенсії, завдяки комуністам («криші») при владі України. Визнані „учасниками війни” навіть ті НКВДисти, що на війні не були, а боролись проти загонів УПА і розстрілювали мирних українців в період 1945-1954 років.

При завершенні громадянської війни було запроваджено Нову Економічну Політику (НЕП), а простіше-реставрано капіталізм в Росії, який, з часом, забезпечив спокій серед населення і позитивні економічні зрушення, що дало більшовикам час на розробку і доопрацювання нової теорії і практики планового ведення комуністичної економіки, яка ні до теорії Маркса, ні до теорії Леніна не мала вже ніякого відношення. Планова економіка, або шоста модель комуністичної економіки, була запроваджена Сталіним і проіснувала аж до краху СРСР. Крах шостої моделі відбувся тому, що вона вичерпала свій потенціал, а на її зміну радянськими економістами не було розроблено, не було запропоновано наступної продуктивної моделі економіки. Модель конвергенції була відкинута Політбюро Брежнєва, який сказав: «Ми ідеологією Маркса і Леніна не торгуємо» (хоча шоста, планова, модель немала нічого спільного ні з Марксом, ні з Леніном). Політбюро Горбачова не погодилося і на китайський варіант перетворень, що фактично дозволяв залишитися комуністам при владі і очолити перетворення.

4. Економіка планового геноциду

Коли НЕП відмінили (1927-1931 р.р.) і запровадили планову економіку, то в селян знову почали відбирати не лише вирощену сільгосппродукцію, але й землю та худобу, запроваджуючи колгоспну систему планового господарювання. Селяни чинили жорстокий опір колективізації. Ховали майно, бо воно (в основному) розкрадалося, а не колективізовувалося. Вирізували скотину, оскільки в 1930 році задля потреб необґрунтованого експорту в селян було безоплатно вилучено набагато більше зерна, ніж у 1929 році. Тобто, „вигребли” і продовольче, і фуражне і посівне зерно. Влада розуміла: якщо посівне зерно залишити в колгоспних коморах, його з'їдять. А де ж тоді влада знайшла зерно для посіву після голодомору? За статистикою, вже до середини 1933-го наявність зерна і борошна в системі „Заготзерно” більше, ніж у 5,5 разів перевищувало наявність зерна і борошна в 1932 році. Саме такий підхід, знову ж таки, не в'яжеться з уже відпрацьованим на ту пору механізмом планового ведення економіки, оскільки планування передбачало оплату за здане зерно і дотримання нормативів залишків зерна різного призначення (1-а п'ятирічка в СРСР була в 1928-1932 роках, планові завдання чотири роки підряд селом були виконані). «Сталін у 1932-му році визнає гарну врожайність, у жодному листі нічого немає про кліматичні умови, але є інші листи. Він Кагановича лаяв, що той допустив іноземних журналістів до Кубані й до України. До речі, [британський кореспондент Джон Керрет](#) був у регіонах України і залишив спогади про це, але в 35 році він був ліквідований відповідними службами”.

<http://sd.org.ua/news.php?id=10706>

Згідно з існуючими тоді положеннями (і узаконеними в контрактах з селянами), норми здачі хліба складали 1/4, але не могли перевищувати 1/3 від валового збору зерна в кожному окремому господарстві. З усього, що колгосп або одноосібник збирав, не менше 2/3 врожаю мало залишатися в їх повному розпорядженні. Такі норми діяли в плановій економіці того

періоду. Контрактами на здачу зерна передбачалася гарантована грошова оплата селянам за здане зерно, в т. ч. до 25% - авансова. Але, не дивлячись на вищезгадане, вигребли все і при цьому навіть не заплатили. Приступаючи до реквізиції, влада, якби була моральною, мала б пам'ятати „досвід” реквізиції хліба в 1918—1921 роках, яка закінчилася страшним голодом. **Але пам'ять про жертви – для моральних, а для організаторів червоного терору – це просто вдалий досвід.**

В результаті чергового пограбування села при колективізації поголів'я худоби скоротилося з 270,2 млн. голів у 1929 році до 118,0 млн. у 1933 році. **Тобто, селяни в 30-33 р.р., мали б що їсти (бо вирізали худобу в кількостях, що в кілька разів перевищувала „доголодоморні” роки), тому і могли б не померти саме з голоду, адже окрім зерна селяни мали картоплю, капусту, фрукти, овочі, м'ясо тварин, яких вирізали (для тварин мали сіно й солому), тому сам дефіцит зерна, чи навіть повна його відсутність - не могли стати причиною 10 млн. смертей.** Саме це підтверджує, що в цей період у селян відібрали не лише землю і зерно та скотину, але й м'ясо вирізаної худоби, фрукти, овочі, тобто, всі продукти харчування - і не заплатили. А чому ж тоді не заплатили? Селяни з грошима – вижили б, або переїхали б в інші місця, чи в інші країни. Це засвідчує про штучний характер голодомору. **Але про реквізицію саме м'яса худоби і продуктів харчування комуністична історія і її адепти замовчують і донині, акцентуючи увагу на реквізиції лише зерна. Саме той факт, що окрім зерна комуністами були безоплатно відібрані в селян всі продукти харчування - є незаперечним доказом голодомору штучного. Голодомору рукотворного і спланованого. Значить, так було заплановано плановою економікою? Ні! Так було заплановано політикою комуністів, політикою Сталіна!**

На підтвердження штучності голодомору додаю ще кілька аргументів:

Припустимо, що мав місце саме неврожай, а не тотальна реквізиція зерна і продовольства. Як мала б вчинити держава з плановою економікою?

- Зменшити, або й взагалі припинити експорт зерна. Але експорт зерна не зупинили. Їх не зупинив страх перед голодною смертю мільйонів співгромадян.

- Імпортувати (завезти із-за кордону) необхідне зерно для покриття дефіциту внутрішніх потреб.

- Попросити міжнародної гуманітарної допомоги

- Переселити громадян в благополучні регіони, або надати їм можливість самим переїхати в інші регіони, чи інші держави.

Як вчинив комуністичний режим?

- Перелічених вище запобіжних заходів не здійснив

- Виставив „загранотряди” навколо голодуючих сіл і нікого звідти не випускав, фактично, примушуючи помирати.

- Блокував і конфіскував допомогу від людей із Західної України і Росії, що намагалися допомогти своїм родичам, котрі проживали в „зоні лиха”.

- Не випускав людей для виїзду в Західну Україну і Росію, до родичів.

- Блокував інформацію для зовнішнього світу про трагедію. Будь-яка згадка про голод жорстоко переслідувалася всередині країни; радянські дипломати за кордоном дістали інструкцію заперечувати не лише масштаби, але й сам факт існування голоду.

- Іноземним журналістам заборонили відвідувати райони голоду, що теж свідчить як про сам факт голодомору, так і про визнання того, що голодомор – рукотворний, а влада не рятує людей, а примушує селян до смерті.

- Хлібні пайки, хоч низькі, існували в містах, але не розповсюджувалися на голодуючі села.

- Зерно було на складах у районах голоду, проте його не дозволяли видавати селянам на їхні потреби.

А от тепер запитання читачеві: а чому „загранотряди” і партноменклатура мали що їсти в голодних регіонах, коли люди на селі помирали з голоду? Чому не поділилися з помираючими „по-комуністичному” (як в теорії написано)?

Якою була метаморфоза висвітлення голодомору радянською пропагандою?

- Спочатку факт голодомору просто замовчувався.
- Коли інформація про голод стала усно просочуватися в СРСР, відповідь була категоричною: при соціалізмі голод неможливий. Можливий - лише при капіталізмі.
- Після того, як інформація про голод з'явилася за кордоном, у радянській пресі почалася відсіч „клетникам за запада на коммунистическую действительность молодой страны Советов”.
- Далі почали визнавати збільшення продовольчих труднощів у результаті засухи і неврожаю.
- Далі почали визнавати проблем з продовольством як результат того, що селяни облінилися і не засіяли необхідної кількості землі зерновими.
- 19 лютого 1933 року Сталін проголосив селян "*неробами*", які не заслуговували на хліб. Пропаганда подавала їх як нелюдів, співець соцреалізму Максим Горький ганив куркулів, як "*напівзвірів*", преса нагороджувала їх епітетами "сміття", "таргани" тощо. Це зближує радянську політику з нацистською: ті теж спочатку знелюднювали євреїв, щоб потім їх убивати: <http://www.istpravda.com.ua/reviews/2011/05/11/38353/>
- Погіршення продовольчого забезпечення сталося в результаті саботажу радянської влади «кулаками і контролю», що призвело до зростання смертності
- Прорадянським західним виданням почали пояснювати ситуацію необхідністю збільшення експорту, щоб розрахуватися за західні кредити, взяті для потреб індустріалізації.
- Пояснювали і тим, що країни, які поставляли в СРСР обладнання для заводів, відмовлялись брати в якості оплати золото і примушували СРСР розплачуватися тільки зерном.
- Далі – необхідністю потреб армії, що готувалася дати відсіч у гіпотетичній війні з мілітаристською Японією
- Далі почали пояснювати „перегибами на местах”, „Именно местные власти доводили политику центра до абсурда и намеренно озлобляли народ”.

Тепер, коли весь світ визнав голодомор-геноцид, нинішні синки і внуки НКВДистів та комуністів і їх п'ята колона в Україні вже зізнаються, що голодомор був, жертви були, але не стільки.... Але де ж ви, з сьогоднішніми одкровеннями, були ще 2-3 роки назад? Чому все заперечували, абсолютно все?

Так, зізнаються вони, то був злочин, але не ГЕНОЦИД, і не українського народу. А якого ж тоді народу, бразильського, чи бірманського, чи киргизського? І так зрозуміло, що в Україні жили українці, на Кубані, наприклад, 75% жителів були етнічними українцями. Освоєння земель півдня Росії, а ,отже, і землеробство там здійснювалося, в основній масі, українцями. **Слід знати, що південь Росії (аж до Волги) був, в основному, ще й україномовним. Ніхто ж не зможе сказати, що не було геноциду євреїв Гітлером (Холокосту), тільки через те, що окрім євреїв фашисти знищували і поляків (взагалі – слов'ян) і циган, і французів та й німців також.**

Уже саме бажання СРСР і нинішньої Росії закрити інформацію, закрити її аналіз і обговорення теми - є знак для думаючих і розумних про те, що влада боїться правди, боїться її розповсюдження, боїться розголосу вчиненого злочину. По-моєму, Байрон сказав, що людей і владу, по суті, не сам злочин лякає, якщо про нього ніхто не дізнається, а їх лякає саме розголос інформації про здійснення ними злочину.

Оноре де Бальзак у «Втрачених ілюзіях» писав: „ Існує дві історії: офіційна брехлива.... і таємна історія, в якій видно правдиві події і їх причини” .

Табачник, переробляючи українську історію для викладання в школах, мабуть читав Джорджа Оруела, який з цього приводу відзначав: „Той, хто захопив владу - переписує історію задля свого особистого майбутнього... при владі. Хто при владі і контролює нинішнє, той контролює минуле. Той хто контролює минуле – контролює мабутнє.

А хто тоді ж цей „ХТО”? ВЧК-НКВД-КГБ-ФСБ Росії, влада Росії, спадкоємниці СРСР і їх нинішні поплічники в Україні.

Табачник переробляє історію викладання у школах, керуючись давно відомим принципом: „Хочеш перемогти ворога – виховай його дітей в потрібній тобі ідеології”. А носієм якої ідеології є Табачник всім відомо. Ідеології україноненависництва. Саме тому він не може бути міністром освіти України. Бо для України ефект від використання його на цій посаді рівноцінний образному вислову Євгена Іхлова – „ як від гімна, що попало в вентилятор”. Це все одно, що Гімлера призначити зав. ідеологічним відділом ЦК КПРС.

Брехлива інформація – найпотужніша психологічна зброя для управління народом в інтересах вузької групи змовників-злочинців, що завжди рвуться до влади будь-якою ціною для встановлення свого безроздільного і повного панування над душами і для контролю за статками обманутих ними людей.

Враховуючи все вищезгадане, голодомор 1931-1933 р.р. слід називати ГЕНОЦИДОМ, тобто штучним винищенням. А взявши до уваги, що геноцид 31-33 р.р. здійснювався в чорноземних територіях СРСР, заселених, в основному, етнічними українцями, і супроводжувався винищенням української інтелігенції – „розстріляне відродження українства”(1926-1939 р.р.), що проживала в містах, то відбувався геноцид саме українського народу. „Тодішній редактор головної одеської газети Іван Майстренко пізніше описував два села по різні боки російсько-українського кордону: з українського забрали все зерно, російському ж виставили досить прийнятні норми. Свідок пише, що люди “застосовували найдивовижніші трюки, вигадували фіктивні історії аби потрапити до Росії, придбати там чогось їстівного в обмін на останні кожухи, килими та білизну і привезти якийсь харч додому та врятувати своїх дітей від голодної смерті:

<http://zhnyva33.narod.ru/sources.html>

Для Сталіна не мало ніякого значення, що при цьому загинуть ще люди інших національностей (буде продемонстровано нижче). Його лозунг був: „Цели оправдывают средства”. Цілі співпали із засобами. Сталіну, з одного боку, треба було знищити добрих господарів на землі – „класових ворогів”(без розбору національності), а з іншого боку - Сталін був відомим і заклятим українофобом і україноненависником. „На горі” побутувала думка, що з українців добрих комуністів не вийде. Сталін боявся і недовіряв українським комуністам, бо вважав, що вони інфіковані українським сепаратизмом. „Сталін побоювався українського сепаратизму і знищував тих, кого в ньому підозрював. Жертвами стали українці - члени Компартії,” - зауважує історик Тімоті Снайдер?: <http://www.newsland.ru/news/detail/id/700599/cat/94/> Підтвердженням згаданого висновку Снайдера є факт репресій і наступного знищення (КПЗУ) компартії Західної України, після її приєднання до СРСР у 1939 році.

Сахаров розповідав англійському дипломатові й історикові Роберту Конквесту про українофобію Сталіна: <http://zhnyva33.narod.ru/sources.html>

Про те, „...що українців було виокремлено для особливого знищення”, що вважається геноцидом, вважає професор Стенфордського університету Норман Наймарк, автор книги «Геноциди Сталіна». „Є ДОСТАТНЬО ДОКАЗИВ, ЩО СТАЛІН, КАГАНОВИЧ, МОЛОТОВ ЗУМИСНЕ ЗНИЩУВАЛИ УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН”
<http://www.unian.net/ukr/news/news-436025.html>

Р. Конквест у книзі "Жнива Скорботи" заявляв: "Українських селян нищили не тому, що вони були селянами, але тому, що вони були українцями....". Та й голова ОДПУ України В. Балицький в досить відвертій формі казав: "У 1933 році кулак ОДПУ вдарив у двох напрямках. Спочатку його удар відчули на собі куркульські петлюрівські елементи на селі, а по-друге, головні осередки націоналізму...": <http://politiko.ua/blogpost46912> . У цей період Західна Україна була під Польщею, тому відвертість Балицького засвідчує, що саме Східна Україна і Наддніпрянина були центрами українського націоналізму в Радянській Україні до 33-го року і основною загрозою для Москви. Тому українці - східняки мають гордитися своєю історією. «Навіть за такими неточними, зменшеними підрахунками ми побачили, що в Україні було близько трьохсот збройних повстань періоду 1917–32 років. Навіть на Одещині є одне повстання 34-го року, – зауважує автор. – І це не прості повстання, що от повстало село – ні, **цілі райони повставали, виганяли, вбивали більшовиків, встановлювали свою владу**»: http://www.vichna-ukraina.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1026:2011-05-15-17-35-58&catid=48:2010-09-21-21-17-39&Itemid=62

Саме тому українське селянство там винищували і заселяли людьми не українофілами, а україноненависниками. Сьогодні там бунтують проти України саме їх діти, внуки і правнуки. Вони так виховані батьками і дідами - окупантами.

У 1925 р. Й. Сталін говорив: "Селянство являє собою основну армію національного руху. Без селянської армії не буває і не може бути могутнього національного руху. Це якраз і мають на увазі, коли говорять, що національне питання є, по суті справи, питанням селянським....."

„Пролетарська Правда” за 22 січня 1930 р. відзначала: «Знищення соціальної бази українського націоналізму — індивідуальних селянських господарств - є одним із основних завдань колективізації на Україні».....

...Виступи і повстання українців (під час голодомору 1920 року) відбувалися під гаслами: "Верніть нам Петлюру!", "Дайте другу державу!", "Хай живе самостійна Україна!", "Геть комуни!" В одній з повстанських листівок, що розповсюджувалась на Поділлі в кінці 20-х р.р., була відозва до селян і робітників: "Не давайте московській комуні хліба, не платіть податків і не купуйте облигацій. Геть московську неволю! Нехай живе самостійна Україна! Нехай живе «Українська Народна Республіка!»".....

В. Молотов вже після голодомору в 1935 р. стверджував у інтерв'ю американському виданню "The Economist" на питання кореспондента відносно промислової диспропорції – чому деякі заводи, що потребують української сировини будуються не в Україні, де сировина є поряд, а будуються у Росії, до якої сировину треба везти з України – Молотов відповів "Так! Це економічний абсурд, але не політичний абсурд, бо ми ще не знаємо, чи вдержимо Україну в своїх руках":

<http://www.vinnytsya.svoboda.org.ua/dopysy/dopysy/018039/>

Росія, чинячи опір визнанню голодомору геноцидом, заявляє, що серед замучених голодом були і росіяни, але статистику загиблих від голоду росіян чомусь не наводить. Звичайно, що серед загиблих були люди і інших національностей, враховуючі змішані шлюби. Були і росіяни, і німці і євреї. Хоча недавно мені попалась на очі стаття «Два життя і одна перемога Юхима Айзенберга» (стаття сина Айзенберга – Артема), в якій він писав: „Всім відомо, що євреї України не голодували в 1930-му, а Велику війну переcheкали в Ташкенті. Тому що там тепло, плов і фрукти. І, найголовніше, там не стріляють. А раз це всім відомо, то і сперечатися з цим марно. Тим більше, що моя розповідь - тому підтвердження”: <http://www.istpravda.com.ua/columns/2011/05/7/38043/> Виморені регіони не заселялися українцями. На місце виморених голодом переселяли, в основному, з Росії і віддавали переселенцям хати і майно виморених голодом. Тобто, переселенці безпідставно збагачувалися. Тому **проблема голодомору обтяжується проблемою пограбування майна вимерлих і проблемою національності переселенців,**

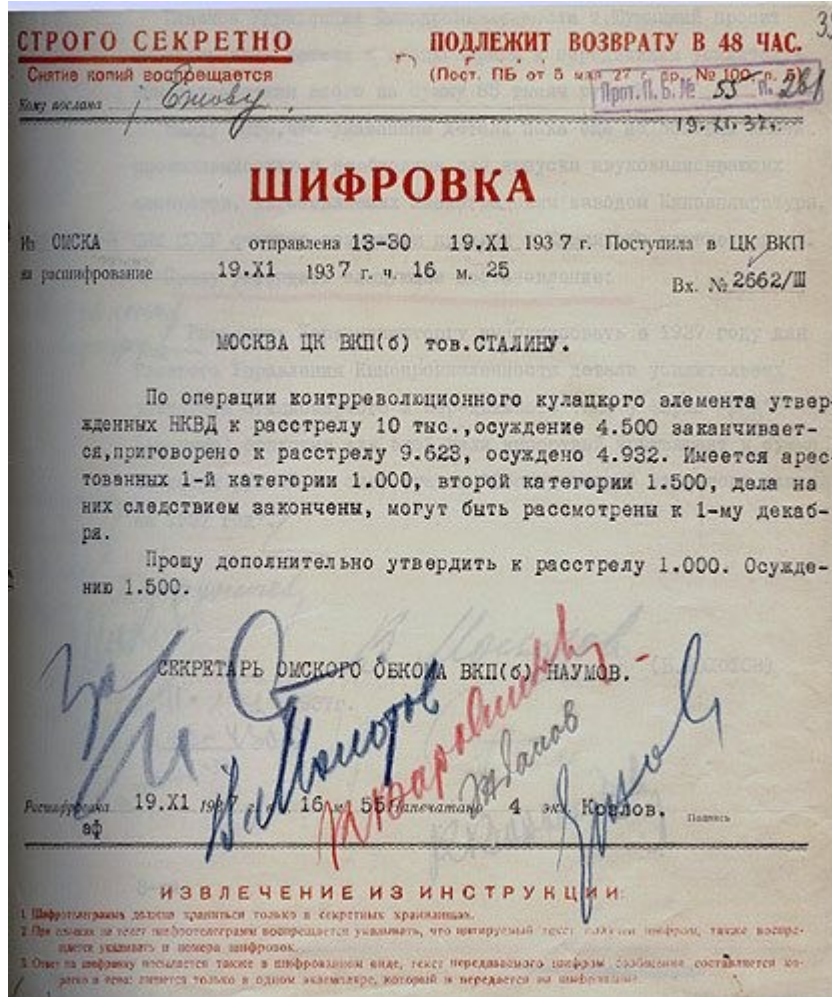

що в сумі є додатковим аргументом на користь визнання голодомору саме геноцидом і саме – геноцидом українського народу.

Продовжимо про економіку.

Коли кошти і майно приватних підприємців при переході до планової економіки знову конфіскували, робітники приватних підприємств (пролетаріат-гегемон) опинилися на вулиці. Тому знову настав період штучного дефіциту і промислових товарів, і продуктів харчування і період зросту кількості безробітних, що підсилило наслідки голодомору (31-33-го років) і призвело до бунтів. Але радянська влада за період НЕПу вже встигла переформатувати і укріпити свою репресивну машину, яка вже здатна була блискавично придушувати бунти. З того періоду в державі робітників і селян розпочинається період масової безоплатної і **низькооплачуваної експлуатації** самих робітників і селян. А на що була спрямована комуністична теорія Маркса і революція Леніна? Вірно. На **ліквідацію експлуатації**. Знову ж комуністична теорія увійшла в антагоністичне протиріччя з комуністичною практикою. **Розстріли 33-37-го років відбувалися вже не за класовою ознакою, а щоб Сталін зміг остаточно узурпувати владу у своїх соратників, з якими разом вчиняли жовтневий переворот, червоний терор, голодомори. Це були розстріли сподвижників, які були носіями інформації про злочини в ті періоди. Частина з них стояла на заваді узурпації влади Сталіном, тому теж підлягала знищенню. А потім ліквідували тих, хто допомагав розстрілювати перших, оскільки вони теж ставали свідками, тому – небезпечними і непотрібними. Розстрілювали, щоб потім переписати історію в „потрібному партії” (читай – Сталіну) напрямку і ..... „кінці в воду” „Нет человека – нет проблем”, – Сталін. Типова схема, яку взяли на озброєння організації сучасних кілерів.**

Але не дивлячись на планову економіку і „прогресивну” колгоспну систему господарювання, продуктів харчування не вистачало, тому Сталін взяв неоголошений курс **на зменшення кількості населення і на безоплатну працю ув’язнених у промисловості та будівництві. Одна з найогидніших ознак сталінського режиму - це вбивство за квотами і боротьба комуністичних перших секретарів і комісарів держбезпеки за перевиконання сталінських розстрільних планів.**

Евфемизм "перша категорія" - це розстріл

У 1937-1938 р.р. за "першою категорією" пішли 681692 громадянини СРСР. За іншими підрахунками, за ці два роки було вбито близько 800 тис. невинних жертв - "тобто 50 тис. за місяць, чи 1700 за день протягом 500 днів":

<http://www.istpravda.com.ua/reviews/2011/05/11/38353/>

Для такої масштабної „роботи” судових органів не вистачало. Тому в 1935 році були створені несудові органи, що виконували функції судів: "Тройки", "Особые тройки" і "Двойки".

Задля мети скорочення населення і отримання безоплатної праці зеків продемонструємо, як при Сталіні організували „роботу” з винищення росіян на прикладі Ярославської області Росії (для тих росіян, що ходять під портретами Сталіна і червоними знаменами):

- „С 1 апреля 1936 по 1 октября 1938 года "тройка" Ярославского УНКВД осудила по линии милиции 12320 человек
- Свидетельства очевидцев говорят о том, что заседания "тройки" проходили весьма условно, дела практически не обсуждались, согласовывались лишь сроки наказания. Одновременно дали и другую установку: принимать на "тройку" только групповые дела. В результате этого районные аппараты стали соответственно объединять подготовленные ими дела. В них иногда входили лица, не имевшие никакой связи с осуждаемой группой. В упоминавшихся ранее "альбомах" и "списках", т. е. справочном материале, являвшемся основанием для ареста и рассмотрения дел внесудебным порядком, сохранились сделанные наспех пометки: "Р" (расстрелять), "I" и "II" (1-я и 2-я категории), "Арестовать", "10" (10 лет лишения свободы) и

т. д. Эти пометки становились приговорами, решавшими судьбу человека. Кроме того, если в первое время "тройка" собиралась в полном составе, то в последующем дела на ней заслушивал или рассматривал один А. М. Ершов, и он же выносил заочно по ним решения. Остальные члены "тройки" как постфактум расписывались в протоколах. Это стало системой.

- С 20 октября 1937 по 21 июня 1938 года такой внесудебный орган рассмотрел 26 списков на 807 человек, представленных Ярославским УНКВД и ДТО Ярославской железной дороги. К расстрелу осудили 604 человека.
- Помимо этого в январе 1937 — октябре 1938 года Особое совещание при НКВД СССР приговорило 512 жителей Ярославской области к различным срокам лишения свободы.
- 10 сентября 1937 года в Москве Военная коллегия ВС СССР в составе председателя — армвоенюриста В. В. Ульриха и членов коллегии: бригадвоенюриста Стельмаховича и военюриста 1 ранга Д. Я. Кандыбина рассмотрела дело бывшего секретаря Ярославского обкома ВКП(б) А. Р. Вайнова. Судебное заседание было закрытым, дело слушалось без участия обвинения и защиты и вызова свидетелей. Заседание, открытое в 9 часов 40 минут, закончилось в 9 часов 45 минут оглашением приговора. А. Р. Вайнова признали виновным в "совершенных преступлениях" и приговорили к расстрелу. Приговор привели в исполнение в тот же день.
- 14—15 сентября 1937 года в Москве состоялся еще ряд закрытых заседаний Военной коллегии, длившихся не более 10—15 минут. Военные судьи пачками "рассматривали" дела в отношении ярославских "контрреволюционеров" и штамповали на заранее подготовленных бланках протоколов приговоры исключительно к высшей мере наказания — расстрелу.
- О том, насколько безразличным к судьбам людей было рассмотрение дел, свидетельствует уникальный документ — протокол закрытого судебного заседания Военной коллегии от 15 сентября 1937 года в отношении М. И. Шальнова. На заготовленном заранее бланке протокола слова и выражения были отпечатаны в женском роде ("подсудимая в суд доставлена" или "председательствующий удостоверяется в самоличности подсудимой и спрашивает ее" и т. п.). В документ впечатали лишь фамилию, имя и отчество. В таком виде протокол утвердили и приобщили к делу.
- С 28 по 31 декабря 1937 года выездная сессия рассмотрела дела на 221 человека, из них к расстрелу приговорили 179 подсудимых.
- 27 марта 1938 года выездная сессия утвердила дела на 32 человека, приговорив всех к расстрелу.
- С 3 по 6 октября 1938 года выездная сессия рассмотрела дела на 276 человек, к расстрелу приговорено 187 подсудимых.
- С сентября 1937 по 6 октября 1938 года выездными сессиями Военной коллегии ВС СССР осуждено в Ярославской области 529 человек, в том числе приговорено к расстрелу — 398.
- В 1937—1938 годах в среднем приходилось 25 процентов дел на лиц, осужденных судебными органами, и 75 процентов — на внесудебные органы.”
(<http://www.yaroslavl.fsb.ru/book/gl46.html>)

Не коментую!

Але знову повернімося до економіки (як би ми не старалися розглядати лише економіку, але без політики, яка її пояснює, нам не обійтись)

Після запровадження колгоспів натуроплата на селі відновилася (як при військовому комунізмі, але з тією особливістю, що враховувала відпрацьований час). У колгоспах аж до середини 60-х років процвітала натуроплата при повній відсутності системи гарантованої грошової форми оплати праці колгоспників. Процвітала система винагород за працю

колгоспників через штучну (і єдину в світі) систему обліку обсягів і результатів праці – через систему трудоднів. Селянам також дозволялося вести власне підсобне домашнє господарство на городах, тобто на їх колишніх власних землях, що були в них відібрані, але згодом надавалися їм же в користування. Щоб не допустити «надмірного збагачення» селян в результаті продажі на ринках надлишків сільгосппродукції, вирощеної в підсобному господарстві і отриманої в колгоспі на трудодні, підсобні господарства обкладали численними податками: на кількість землі, на кількість тварин, на кількість плодкових дерев. Податки селяни сплачували натурою (тими ж продуктами харчування) і грошима. Окрім цього, селян зобов'язували (добровільно-примусово) продати державі частину вирощеної на городі сільгосппродукції через запроваджені на той час системи держзакупівель і держзаготівель. Обсяги закупівель щорічно змінювалися і встановлювалися довільно районними і сільськими радами під обсяги плану закупівель, що спускалися централізовано. Але для селян держзакупівлі і держзаготівлі с/г продукції були благом, бо були одним із двох способів (поряд з власним продажем с/г продукції на базарі) отримати реальні гроші. Частину грошей селяни знову були зобов'язані повернути державі в результаті примусової щорічної підписки на облігації внутрішньої державної позики і держстрахування майна. Кошти позики «підписчикам» держава фактично не повертала, весь час відтермінуючи період погашень позики і зменшуючи обсяги погашень. Страхові внески були одним із видів державного рекету, бо з настанням страхового випадку селянам виплачувалася символічні суми, але добитися їх виплати було дуже не просто.

Непосильні для селян податки почали демонтувати при Маленкові (завершили при Хрущові), а гарантовану грошову оплату праці колгоспників ввели лише при Хрущові в 60-х роках. **До 60-х років у СРСР «процвітав» трудодень, що знижував ціни на продукти харчування за рахунок нещадної експлуатації селян. Після початку демонтажу Хрущовим системи експлуатації селян, ціни на продукти почали повільно, але невпинно зростати. Тому рафіновані комуністи так ненавидять реформи Хрущова. Не за ціни, а за початок демонтажу кріпацтва.**

Тому й не правий Президент Росії Медведєв, котрий збирається святкувати 150 –ти річчя відміни кріпацтва в Росії. **Бо демонтаж кріпацтва в СРСР розпочався лише 50 років тому а завершився трохи більше 40 років тому: завершився проведенням паспортизації жителів села, після чого вони отримали право вільного виїзду з нього. До того моменту вони перебували в статусі фактичних кріпаків.**

Стосовно масової безоплатної експлуатації праці робітників. В розряд робітників перетворювалися всі категорії «врагов народа» і члени їх сімей у результаті політики масових і штучних репресій (*продемонстровано вище на прикладі Ярославської губернії*). **Індустріалізація, будівництво транспортної інфраструктури, промислове і житлове будівництво – сфери застосування безоплатної праці мільйонів засуджених, які працювали лише за харчі. У 1956 році (при Хрущові) розпочато масове звільнення з в'язниць і таборів політичних і військових злочинців. Не випустили лише 5% репресованих - поліцаїв, карателів, зрадників, але більшість репресованих (95%) були визнані невинними і звільнені від відбування незаслуженого покарання.** Коли вони приступили до роботи як вільно найняті, а їх працю почали реально оплачувати – грошима, обсяги спожитих продуктів їх сім'ями почали зростати. Почали повзти ціни вверх на товари промислового виробництва і на продовольство. Знову рафінованим комуністам і НКВДистам та суддям прийшлися не до душі реформи Хрущова, які надламали машину репресій, і багато з них втратили роботу. **При Брежнєві елементи сталінської практики „будов Комунізму” знову почали розширюватися. Починаючи з 70-х років і до краху СРСР масштаби безоплатного використання праці ув'язнених знову почали стрімко зростати, бо в ті роки з'явився новий феномен комунізму – тотальний дефіцит робочої сили.**

І якщо прийнято вважати датою завершення громадянської війни як військового конфлікту 1922-й рік, то громадянська війна у вигляді соціального конфлікту, в якому партія і її бойовий загін – ВЧК-НКВД-МГБ-КГБ захопили владу і продовжували регулярно придушувати класи робітників та селян (що вважалися владними), придушувати натуроплатою і репресивною машиною (інструментами «військового комунізму») – завершилася лише в 1962-1980 роках.

5. Ідея комунізму – утопічна

Закономірність розпаду комуністичної системи закладена в економічній та ідеологічній базі її створення.

Ідеї справедливого суспільства цікавили чесних і, одночасно, романтичних людей століттями. Але більш-менш науковий характер вони отримали в працях Оуена, Сен-Сімона, Фур'є, Кампанелли, Томаса Мора. Якщо коротко, то їх суть зводилася до того, що монархи і багаті мали б забезпечити соціальну справедливість в суспільстві (соціалізм), а саме за рахунок більш справедливого розподілу доходів мали б допомогти матеріально тим, хто ЩЕ не міг працювати (допомогу дітям і на їх безкоштовне навчання), а також тим, хто ВЖЕ не міг працювати (пенсії старим людям). Тобто, пропонували схему, яка потім була реалізована і отримала назву шведський соціалізм, тобто, стала реальністю.

Маркс і Енгельс назвали ідею соціалізму утопією і запропонували в розробленій ними теорії комунізму інший підхід – забрати майно у капіталістів і поміщиків і розділити його між пролетарями, ліквідувати гроші, а результати праці розподіляти порівну натурою. Правда, практичної сторони справи, що робити далі і як будувати нове суспільство, вони не розуміли, а тому «забули» описати в прикладній (до теорії) частині. В результаті комунізм став утопією.

На яких міфах базувалася комуністична теорія?

- Ліквідація приватної власності і заміна її суспільною - фікція, бо власність не стала суспільною, а була державною. Втрату приватної власності й інтересу до неї можна легко прослідкувати на стані стін і ліфтів у «суспільному» під'їзді в порівнянні зі станом стін і речей у власній квартирі.
- Ліквідація експлуатації трудящих – міф описаний вище.
- Ефективні власники майна не могли виникнути, оскільки єдиним, монопольним власником була держава. Теорія, що підтверджена практикою, каже: **всі монополії в умовах відсутності конкуренції загнивають, знижують ефективність виробництва, виготовляють неякісну продукцію по значно завищених цінах, чим і закладають основу для наступного самознищення.**
- Ефективною робота підприємств не могла бути навіть теоретично, оскільки конкуренція за ринки збуту була заборонена, збут продукції здійснювався централізовано, ціна продукції встановлювалася централізовано, а не визначалася попитом і пропозицією, якістю продукції і навіть її собівартістю. **Феномен існування планово збиткових підприємств при комунізмі (що дотувалися з бюджетів міністерств) і відсутність механізмів та фактів їх банкрутств – унікальне явище у світовій економічній історії.**

- Цільова установка комунізму: „кожному по потребі, від кожного по можливості” – хибна, тому зазнала краху ще в епоху військового комунізму. Та й з психологічної точки зору – це міф, бо більшість людей схильна занизити свої можливості, але ніколи не занизить свої потреби.

- Цільова установка соціалізму: „від кожного – по здатності, кожному – за результатами праці” – не була реалізована, окрім працюючих за відрядною системою оплати праці

- «Все граждане становятся служащими и рабочими одного всенародного синдиката», «Все общество будет одной конторой и одной фабрикой с равенством труда и равенством оплаты» (Ленин – «Государство и революция»). Фабрика не вийшла, а контора розвалилася.
- Комунізм – суспільство без грошей. Виявилось – не для всіх «без грошей».
- **Не може бути національних культур, а лише – пролетарська. Ніхто її не побачив і не відчув. Але відчули «культуру» геноциду власного народу і в першу чергу – пролетарів, а в другу – неросійських етносів.**
- Доктрина «зближення та злиття нації» перетворилась на програму асиміляції, русифікації, на розгул російського шовінізму і непідсудність шовіністів .
- Країною керуватимуть селяни і робітники (пролетаріат) . Але виявилось, що для управління Державою, все-таки, потрібна вища освіта і досвід управління соціально- економічними системами (див. наступний розділ).
- Влада має будуватися за принципом демократичного централізму: «Підкорення меншості волі більшості». На практиці – з точністю до навпаки. Влада була тоталітарною. Керувала всіма меншість – Політбюро ЦК КПРС з допомогою її збройного загону - КГБ СРСР.
- Революція – результат класової боротьби і перемоги робітників і селян. У міру просування до комунізму класова боротьба посилюватиметься. Міфи, що підтверджені практикою з точністю до „навпаки”. Погляньте (описано вище), який „клас” представляли організатори революції, **керівники владних структур, зразу після революції і.т.д, прослідкуйте - аж до краху СРСР і що боролися вони завжди саме з робітниками і селянами і інтелігенцією.**
- Безкласове суспільство – фікція, бо завжди були, є і будуть власники виробництва і наймані працівники, люди, що віддаватимуть команди і люди, що їх виконуватимуть.
- Кухарка, селянин будуть керувати державою. Міф, що не знайшов свого підтвердження на практиці функціонування СРСР.
- Планова економіка для забезпечення «ПОЛНОГО ИЗОБИЛИЯ» – перетворилась на власну антитезу - в економіку ТОТАЛЬНОГО дефіциту.
- Неприпустимість «преклоніння» перед західними цінностями - призвела до того, що ніхто з безпартійних громадян і партноменклатури не бажав носити товари вироблені в СРСР, використовувати техніку, виготовлену в СРСР. Хто міг, втік з СРСР на Захід. Всі бажали мати рівень життя, права і свободи за західними цінностями.
- Непримиримість до ворогів комунізму породжувала лише міжнародні конфлікти і самоізоляцію.
- Несприйнятливність до науки, якщо вона не була марксистською. Так були похоронені в СРСР ідеї генетика академіка Вернадського (нащадка запорізьких козаків) і кібернетика Глушкова (віце- президента Академії наук України). Визнані КПРС лженауками. Наслідки – відомі.
- Наступна помилка – зауальована ворожість КПРС до інтелігенції, яку вважали дрібнобуржуазним прошарком і протиставляли класам селян і робітників. **Для радянської системи набагато небезпечнішою вважалася людина з аналітичним складом розуму, ніж лінивий, нероба, п'яниця чи злодій.** Тому й потерпіла невдачу ідея-фікс:формування „советского человека”, людини войовничого атеїзму, людини-раба комуністичної ідеології.
- Ліквідація релігії і теологів принесла занепад духовності. Комуністична мораль не змогла замінити моралі християнської за силою впливу на душі людей.
- Сталін завжди агітував і переконував, що марксизм-ленінізм, це релігія робітничого класу і в ім'я цієї віри можна було йти на будь-які жертви. Жертви виявилися невинувато масштабною, а віра пропала, бо реалії життя увійшли в антагоністичне протиріччя з „комуно-релігійними” постулатами. Тому **не лише безпартійні, але й комуністи стали атеїстами до комуністичної релігії.** Академік-економіст Богомоллов, один із стовпів економічної теорії комунізму і наближена особа до Політбюро, написав у своїй «сповіді»: «Пора перестать присягать догматам марксистской веры, а обратится к здравому смыслу, общечеловеческому опыту.... Выбор, который мы сделали в 1917 году, несмотря на все принесенные жертвы и героические усилия, завел в тупик»

- При комунізмі - людина людині друг товариш і брат. Відповідь на цей міф дав один з провідних теоретиків Член Політбюро ЦК КПРС п. Яковлев, в своїй „сповіді”: „...я багато и вѣдливо изучал работы Маркса, Энгельса, Ленина и Сталина, Мао и других «классиков» марксизма, основателей новой религии — **религии ненависти, мести и атеизма.** <...> Давным-давно, более 40 лет назад, я понял, что **марксизм-ленинизм — это не наука, а публицистика — людоедская и самоедская.** Поскольку я жил и работал в высших «орбитах» режима, в том числе и на самой высшей — в Политбюро ЦК КПСС при Горбачёве, — я хорошо представлял, что все эти теории и планы — бред, а главное, на чём держался режим, — это номенклатурный аппарат, кадры, люди, деятели. Все до одного, и я — в том числе. Прилюдно молились лжекумирам, ритуал был святостью, истинные убеждения — держали при себе.”

- Теорія: конфлікти між комуністичними країнами – неможливі. Практика: конфлікти СРСР з Угорщиною, Китаєм, Чехією, Югославією, Албанією. З першими трьома – військові, з двома іншими – ідеологічні .

- Наступний міф про СРСР , як про КРАЇНУ рівних можливостей і загальної рівності людей. Правда, **Енгельс в «Анти-Дюрингу» попереджував, що рівності бути не може в принципі, а будь яка спроба її запровадити – звичайна авантюра. Так і сталося.** Спецрозподільники, відомчі санаторії підвищеної якості обслуговування, спецполіклініки, спецавтомобілі, спецохорона для номенклатури. Без "блату" потрапити в престижний вуз практично було неможливо. Після випуску з вузу "свої діти" на роботу «випадково попадали» в США, Європу, міністерства, в партійні радянські і комсомольські органи, відкручувалися від служби в армії і флоті. А діти селян і робітників - в Уренгой, на підняття цілини, на видобуток природних копалин за полярним колом, на будівництво житла, фабрик і заводів, в шахти, на БАМ і на підприємства, на освоєння нечорнозем'я, в «стройбати» і на передову, на службу в «гарячих точках».

- Влада СРСР присвоїла собі право обманювати людей про комунізм, що весь час то наближався, то віддалявся. Але люди не мали права обманювати владу, тому і висловили своє розчарування утопічним комунізмом, комуністичною авантюрою, ставши осторонь краху будівлі з написом „СРСР”.

Брехня про комунізм, як про суспільство достатку (ИЗОБИЛИЯ) ставала очевидною, бо чим ближче наближалися до повного комунізму- тим порожнішими ставали „закрома Родины”, тим менше ставало продовольства. Анекдот того часу. Коли керівництво партії запитали: „Як це розуміти, що чим ближче наближаємося (підходимо) до комунізму (тобто до суспільства ИЗОБИЛИЯ), тим голодніше стає жити? Відповідь: А хто Вам сказав, що ми дорогою до комунізму годуватимемо? От як прийдемо до комунізму – тоді і наїстесь!”.

Комунізм ніколи і ніде в світі не вдалося реалізувати. Ні в окремо взятій державі , ні під час його будівництва в СРСР. Ні під час існування цілого комуністичного «ЛАГЕРЯ». Не вийшов він ніде взагалі, а «з людським обличчям» - тим паче. Скрізь, де він започатковувався, були моря крові, репресії проти власного народу і .... **ТОТАЛЬНИЙ ДЕФІЦИТ**, але комунізм – не вийшов. Красива брехня комуністів і сумні реалії повсякдення.

- Правлячий клас у СРСР став не конкурентним, економічна наука в СРСР стала повним банкрутом, а радянські економісти-науковці – звичайними апологетами комунізму. Справа в тім, що **комуністична система господарювання до моменту свого розпаду не лише вичерпала весь ресурс розвитку, але й вичерпала ресурс життєздатності, тому і ...померла природною смертю.**

- Політекономічна теорія, що була модернізована після практики «військового комунізму» і реалізована в СРСР та країнах табору комунізму, показала нетривалість періоду своєї життєздатності, тобто продемонструвала, в підсумку, свою утопічність. **Через 160 років після написання Марксом і Енгельсом «Маніфесту Комуністичної партії» комунізм**

знову став привидом, але який перестав бродити по Європі, окрім як в мізках чергової партії брехунів - комуністів Росії і України. А „пролетарі всіх країн” не хочуть об'єднуватися навколо брехунів.

6. У кого не було влади в СРСР?

Ми не розглядатимемо до СРСР-івську химеру Леніна, що влада належить робітничо-селянсько-солдатським депутатам, оскільки характеристику тому періоду ми вже дали. Між іншим, Ленін зняв добавку „солдатським” після придушення Кронштадського повстання, на лозунгах якого був заклик : «**За власть без жидов и коммунистов!**» .

Розглянемо інші форми і суб'єкти влади, що пропагувалися при „недорозвиненому” комунізмі „розвинутого” СРСР. У Радянському Союзі офіційно визнавалось лишень два класи: робітники і селяни, при цьому визнавалось існування ще й «прошарку» - трудової інтелігенції. Червона Армія була робітничо-селянською. Радянський Союз був проголошений державою робітників і селян. Вся влада в СРСР належала Радам – блоку комуністів і позапартійних. Комуністична партія була «керуючою і спрямовуючою силою». Комуністична партія також була партією робітників і селян.

Далі методом виключення визначимо, кому саме належала реальна влада і хто відповідальний за всі перемоги і невдачі СРСР?

Прийом до «керівної і спрямовуючої» сили - в КППС - дозволявся в пропорції – ¼ інтелігенція, ¾ - робітники і селяни. Для того щоб зберегти «робітничо-селянський» характер партії. Тому що інтелігенція не відносилася до керівних класів суспільства, а лише до їх «прошарку». У всякому випадку в Україні дозволялося прийняти в партію одного представника «прошарку» (інженера, лікаря, вчителя) лише після того, як у цій парторганізації приймали в партію трьох працівників робітничих професій, в селі – після прийому в партію трьох колгоспників. Зарплата інженерно-технічних працівників на виробництві і темпи її зросту не могли перевищувати аналогічні показники для робітників. Зарплата керівників підприємств не могла перевищувати зарплати керівників партійних органів (району, міста), на території яких розташовувалося підприємство. Знаю це не за чутками, а як директор заводу (в минулому). Чи змогла б і чи захотіла б робітнича інтелігенція встановлювати такі норми і такі обмеження для себе, якби мала владу в СРСР? Однозначно – ні! Тому робітнича інтелігенція **де-юре і де-факто не могла мати «контрольного пакету акцій» ні в органах радянської влади, ні в КППС.**

Чи можна назвати селян владним класом, якщо їх при військовому комунізмі, при НЕПі, при плановій економіці весь час обдирали, якщо їм постійно влаштували голодомори, якщо вони постійно бунтували, якщо вони до 74-го року ХХ століття не мали паспортів громадянина СРСР, а для виїзду за межі села (чи подорожі по СРСР) мали кожен раз отримувати довідку сільради, якою засвідчувалося що така-то особа (вклеєне фото особи) є жителем такого такого-то села, вказувались напрям і мета виїзду. "Безпаспортний" селянин, без довідки сільради міг бути легко затриманим де завгодно, навіть в транспорті, яким він їхав з села на базар, чи з покупками з міста. На перший раз – штраф, на другий раз – великий штраф або арешт на 15 діб, за третій випадок мали право порушити кримінальну справу. Зверніть увагу: в довідці вказувалося – що „такий-то” є саме жителем „такого-то” села, а не громадянином СРСР! Термін чинності цієї довідки був лише місяць! Чи можна назвати СРСР країною, де влада належала селянам, яким в СРСР влаштували штучні голодомори (в 21-22, 31-33 і 47 роках) і насильно відбирали зерно і залишали на голодну смерть ? Чи можна вважати СРСР державою, де влада належала селянам, коли селяни до 60-х років не мали права на гарантовану грошову оплату своєї праці в колгоспах, коли всі інші категорії громадян мали гарантовану державою грошову оплату? Чи можна вважати СРСР державою, де влада належала селянам, коли

сільські жителі не маючи паспортів, не мали свободи пересування при виборі місця роботи, оскільки в містах не приймали на роботу без паспорту, а без паспорту не можна було отримати прописки, а без прописки не можна було отримати житло? В селі безоплатного житла для селян не будували. Чи можна вважати селян владним класом в СРСР, якщо він де-факто не мав права на безоплатне отримання житла, а всі інші класи (прошарки) – мали? Чи може селяни, маючи владу в країні, де влада нібито належала робітникам і селянам, самі собі штучно так погіршили умови свого життя? Чи може їх поставили в таке становище робітники і інтелігенція як інші складові владного ТРИУМВІРАТУ і спеціально їм так нашкодили? Але ж в СРСР після розстрілу буржуїв, куркулів і попів з 30-х років вже не було класів антагоністичних? Чи дозволили б селяни вчиняти так з собою, якби мали владу, або якби влада в СРСР була їхньою? **ОДНОЗНАЧНО-НІ. В СРСР влади в селян не було! З початком колективізації – розпочався новий етап їх закріпачення.** Закріпачення „без права виїзду” з села без довідки сільради. Якщо їздив у місто хоч раз на місяць, то за рік треба було 12 разів брати довідку. **Якби нині не було Інтернету, щоб перевірити правдивість описаного, то нинішня молодь могла б в це і не повірити. Бо не знає комуністичного минулого. Не знає, бо ні історія КПРС, ні історія СРСР не наважувалася це описати.** Та й історія імені Табачника – „борця за історичну правду і борця з фальсифікаціями історії”, чомусь теж соромиться про це написати? Хазяї в Москві не дозволяють?

Залишаються проаналізувати на владну приналежність ще одного потенційного носія влади: робітників – гегемона. Може він мав реальну владу в СРСР? Чому ж тоді робітники очікували на отримання квартири в середньому – 36 років, а партійні і КГБістські функціонери отримували зразу по призначенню на посаду, або із затримкою в кілька місяців? Чому робітник мав можливість скористатися безоплатною путівкою один раз у 12 років – в середньому, а названі вище функціонери – щорічно? Чому санаторії функціонерів – як палаци шейхів, а для робітників – як робітничі гуртожитки зі «зручностями» в коридорі. А яка різниця в сервісі, де відпочивав гегемон і в санаторіях, де відпочивали і відпочивають його слуги – функціонери? **Чому зарплата названих «слуг народу» була в кілька разів вищою від зарплати тих, кому вони, нібито, служили - від зарплати робітників і селян? Це що вони, «владні» робітники, самі так штучно себе утискували? Чи знайдуться у світі люди зі здоровою головою, що здатні в це повірити?**

Хто може всерйоз сприйняти таку нісенітницю, що влада в СРСР була в робітників, якщо всім зрозуміло, що для того, щоб управляти такими великими соціальними, економічними, технологічними, гуманітарними, юридичними, екологічними системами, якими є райони, області, республіки, Союз, треба було мати вищу освіту в тій чи іншій сфері відносин і відповідну підготовку та знання? Хто може назвати випадок, щоб у СРСР другої половини ХХ-го століття містом, районом, областю, республікою, міністерством керував робітник, людина, що не мала вищої освіти? Хто назве мені хоч одного селянина чи робітника, які будучи обраними в парламент республіки чи Союзу, стаали міністрами, чи, бодай, підготували самостійно хоч один законопроект? Я, перебуваючи в парламенті України 8 років, не знаю жодного подібного випадку. Добре запам'ятався інший випадок. Після моєї доповіді чергового законопроекту, в перерві підійшов до мене депутат-комуніст, «рабочий очистного забоя» і з «шариківським» апломбом сказав: «Да ерунда все это, профессор!». Я не знав, що діяти. Якщо почати йому пояснювати суть законопроекту, то його попередньо треба було б років п'ять провчити в інституті, щоб він почав розуміти базові поняття економіки. Якщо відповісти, що він безграмотний – не етично, та й небезпечно, якщо ж розраховувати на тактику прийняття закону (бо його кнопка для голосування в парламенті має таку ж вагу, як і моя), то при голосуванні він на емоціях проголосує «проти».

Робота законодавця потребує не лише вищої освіти, але й достатньої практики в таких сферах, як економіка і юриспруденція. Всі інші професії для парламенту значно

менш ефективні. Ви ж не запросите академіка з ядерної фізики, лауреата Нобелівської премії прийняти пологи в дружини, не запросите й окуліста, а запросите лікаря-гінеколога, або навіть акушерку. Так само для ремонту телевізора Ви запросите не мікробіолога, а запросите телемайстра. Чому ж тоді «рабочий очисного забоя», масажист мають, чи можуть творити закони без відповідної для того теоретичної і практичної підготовки?

За часів СРСР суперечностей між законами Союзу і республіканськими (окрім кримінального законодавства) не було ніяких! Нинішні депутати не можуть узгодити однакові положення в різних законах, ними ж прийнятих, але прийнятих у різний час! Як же селяни і робітники – депутати Союзу і союзних республік могли так блискавично розробляти і узгоджувати між собою всі положення законів? Все просто. За часів СРСР законопроекти готувалися за завданнями ЦК науковими інститутами і після їх узгодження і схвалення в тому ж ЦК КПРС, виносилися для прийняття їх у Верховній Раді Союзу (а потім просто дублювалися в парламентах Республік).

У СРСР прийняття законів у Верховних радах Союзу і Республік носило абсолютно формальний характер. В основному – з першого разу, без поправок і одноголосно. Не було навіть електронних систем для підрахунку голосів. А для чого? Депутати - робітники й колгоспники - під час сесії голосували «одностайно», після чого отримували подарунки, а також змогу купити дефіцитні товари в закритих магазинах парламентів і щасливі роз'їжджалися по домівках. Сесія тривала не більше тижня – десяти днів. Після цього «керівництво державою» у робітників і селян закінчувалося до наступної сесії (двічі на рік). Два-три тижні на рік керували. Ви повірите, що в них була влада?

Система влади в СРСР була не демократична, але..... примхлива, мстива і нервова. Коли в 1962 році в Новочеркаську робітничий клас з портретами Леніна вийшов на вулиці просити у «своєї» влади масла, хліба, м'яса, що зникло з прилавків, то «робітнича влада» відповіла кулеметами... В результаті «діалогу» зі «своєю владою», який у КГБ отримав кодову назву «Фестиваль», 26 робітників були вбиті наповал і 90 були поранені. Після кривавої «гулянки» КГБ, ще 122 робітники були засуджені терміном від 2-х до 15-ти років, а семеро за вироком суду – розстріляні. А „робітнича влада” на розстріли робітників ніяк не відреагувала. І після цього всього хтось всерйоз наважиться стверджувати, що робітники керували країною?

Хто ж тоді керував державою і привів нас до всіх наших «перемог»? Залишається дві категорії з наведених на початку розділу: блок комуністів і позапартійних.

Категорію позапартійних можна було б і не розглядати, тому що конкурентний відбір кадрів на керівні посади серед усього населення був заміщений системою партійного підбору. Не було випадку, щоб на керівництво районом, містом, областю, республікою, союзним міністерством чи комітетом був призначений (обраний) безпартійний громадянин. У СРСР підбір на керівні посади здійснювався лише серед членів КПРС, яких було 5 млн. чоловік з 250 млн. населення. А умови партійного підбору партійних кадрів на керівні посади визначалися ідеологічною „невинністю”, «волохатою рукою»- тобто своїми, „блатом” (читай-корупцією), і лише в останню чергу – профпридатністю. Не всі розумні і дієві працівники могли вступити в партію. Кого приймати в партію. визначали і підбирали партійні органи, а згоду на прийом претендентів давав парткомісіям КГБ, перевіряючи, чи в роду не було буржуа, куди поглядала бабка, який колір шаровар носив дідок. Між іншим, п'янство і погані показники роботи самого претендента зовсім не були перепорою для вступу в партію. Так система забезпечувала власне самовідтворення, але, в підсумку, це призвело до самоліквідації. Позапартійні, що склали більше 97% населення Союзу(або 66% серед населення дорослого), були виключені зі сфери підбору кадрів, тобто, де-факто позбавлені права претендувати на заміщення керівних посад не лише в партійних органах (що зрозуміло), але й у всій системі державної влади, в системі управління галузями виробництва, на підприємствах і в колгоспах, у

правоохоронних органах, судах, навчальних і наукових закладах, що й стало причиною «інфляції» керівних кадрів і «інфляції» прийнятих ними рішень.

Таким чином, ми вияснили, що ні робітничий клас, ні селянство, ні інтелігенція, ні позапартійні не мали реальної влади в СРСР. Хто ж тоді керував? Як назвати тих людей, ту силу, той прошарок радянського суспільства, хто був у «фаворі» і при владі одночасно?

Я думаю, що для характеристики сонму керуючих найбільш підходить визначення – КАСТА. Методом виключення ми прийшли до висновку, що керувала в СРСР каста комуністів.

Але ж комуністи мали національну чи, бодай, територіальну приналежність. Залишається вияснити – які з них (за фактом) мали абсолютну владу? Хто ж був НЕБОЖИТЕЛЯМИ? Не секрет, що абсолютну владу в СРСР мало Політбюро ЦК КПРС і Секретарі ЦК КПРС, КГБ СРСР, а далі – похідні від згаданих трьох суб'єктів. Формально найвищим органом КПРС був з'їзд партії, але склад його делегатів визначався в Політбюро і Секретаріаті. Від одного «двірцевого» перевороту до наступного перевороту Членами Політбюро ЦК КПРС були в основному одні і ті ж люди, багато з них засідали там пожиттєво. А частота похоронів Членів Політбюро в останні десятиліття Союзу стала одним з видів шоу на телебаченні і на траурних мітингах у трудових колективах.

7. Російські комуністи – владна каста СРСР

Для цього розглянемо питання: кому були відкриті всі двері й ворота, хто мав найширший доступ до влади і за якими критеріями відбувалася селекція?

Прямо назвати фаворитну націю чи територію, з якої поставлялася «сировина» в партійну кузню кадрів «батьки» СРСР, ніколи не наважувалися. Не посміли, бо то була б уже неприкрита дискримінація інших націй. Тому був придуманий езуїтський (за суттю), але, нібито ідеологічно безневинний критерій...

Розглянемо його на прикладі.

Доступ на службу в КГБ, право бути висунутими на керівні пости в КПРС, на вступ для навчання на факультети зовнішніх зносин, на юридичні факультети, в навчальні заклади КГБ не мали ті діти (навіть, якщо вони були ультра золотими медалістами), чий батьки під час війни проживали на тимчасово окупованих фашистами територіях. Зовні це виглядає, нібито ідеологічно обґрунтовано. Частина жителів окупованих територій були в німецькій поліції, частина була вивезена на роботу в Німеччину (і не важливо, що вивезена насильно), частина – вирощувала хліб, який забирали фашисти (але ж «кормили» німців), інші працювали на транспорті і підприємствах, що виробляли продукцію, котра йшла на потребу Німеччини (працювали на Німеччину).

Тому в радянських анкетах була навіть така графа: **чи проживали ви, чи ваші родичі на окупованій німцями території? Але де ж тоді презумпція невинності? А як же тоді зі сталінським принципом „Сын за отца – не ответчик”?**

До чого це приводило? Вихідці з Прибалтики, Білорусії, Молдови і України, та й жителі Європейської частини Росії (південніше лінії Ленінград – Москва – Сталінград, де проживало в основному україномовне населення), були фактично «поражені в правах» і не могли претендувати на вступ до згаданих ВУЗів, на посади в державному і партійному апаратах (а, тим більше, не могли їх очолювати). Не могли претендувати на посади в КГБ, в судах, в прокуратурі, а тому виглядало „логічно”, що їх не допускали до вступу на аналогічні факультети у ВУЗах.

А на території яких республік СРСР не ступав фашистський чобіт? Населення яких республік відповідало критеріям КПРС-КГБ, критеріям «вищої благонадійності»? Таке населення проживало на територіях - середньоазіатських і кавказьких республік і .... в

Росії. Вірніше, півночі Європейської частини Росії (вище лінії Ленінград – Москва – Сталінград і тієї частини Росії, що розташована за Волгою).

Доступ вихідців середньоазіатських і кавказьких республік був суттєво заблокований ще одним механізмом селекції - через визначення рівня володіння російською мовою. Недостатнє володіння державною (російською) мовою було перепорою для „роботи” в центральних органах влади СРСР. **(А чому тоді комуністи України не борються за запровадження аналогічного принципу „недостатнього володіння” державною мовою при призначенні на посади в Україні? Це ж їх принцип, їх „дітище” ще з часів СРСР).** Таким чином, лише вище згадана територія Росії залишилася **основним донором кадрів для всіх рівнів і гілок влади.** Тобто, росіяни, які не проживали (і батьки яких не проживали) на окупованих німцями територіях, були достойні державної, партійної та господарської служби, достойні призначення на керівні посади. У Росії був ще один козир. Висуванцям Росії не треба було проходити додатковий фільтр, а саме - висунення кадрів через республіканську компартію (так як це було в інших республіках), тому що Компартії Росії за часів СРСР просто ... НЕ ІСНУВАЛО!

За часів СРСР у Російської Федерації, в найбільшій за площею республіці, найбільшій за промисловим потенціалом, найбільшій за населенням, найбільшій за кількістю робітників і селян, найбільшій за чисельністю комуністів - не було республіканської Комуністичної партії, а відповідно – не було ЦК Компартії Росії. Не існувало і Політбюро Компартії Росії, її обкомів, райкомів і міськкомів партії. На обкомах, райкомах, крайкомах, міськкомах партії висіли вивіски КПРС, а не Компартії Росії. **Чи не здається вам дивним, що Естонія з населенням в 1,5 мільйона чоловік (як в одній області Росії, чи України) мала і свою компартію і національні партійні органи; малі за населенням Литва, Латвія і Молдова мали свої партії, республіканські й територіальні партійні органи. Грузія, Вірменія і Азербайджан мали теж свої національні компартії, а 150-ти мільйонна Російська Федерація – не мала національної компартії, компартії республіки!** Може, в Росії не було комунізму, чи комуністів? Але я в цьому не бачу нічого дивного, бо так було задумано, так було й здійснено. **КПРС була по суті компартією Росії – і про чисельності комуністів і по представництву в ЦК КПРС і в Політбюро ЦК КПРС, і в КГБ СРСР, і в міністерствах і відомствах СРСР. Просто, КПРС і компартія Росії – це було одне і те ж - одна компартія.** Політбюро КПРС за представництвом мало абсолютну більшість від комуністів з Росії і абсолютна більшість Членів Політбюро були росіянами за національністю. І абсолютна більшість Секретарів ЦК КПРС і більшість Членів ЦК КПРС були від Росії. **Партійне керівництво СРСР було російським в своїй більшості, або як нині кажуть – росіяни мали контрольний пакет акцій у всіх вищих партійних і державних органах. А все, що відбувалося в союзних республіках, здійснювалося за рішеннями Політбюро ЦК КПРС і Пленумів ЦК КПРС, тобто за рішенням єдиної спрямовуючої сили в СРСР - РОСІЙСЬКИХ КОМУНІСТІВ, КОМУНІСТІВ – РОСІЯН.** Для недопущення «відсебятіни на местах» спочатку першими, а згодом - другими секретарями ЦК в національних республіках призначалися теж росіяни, і другі секретарі обкомів - росіяни, або зденаціоналізовані нацмени, але з національними прізвищами. «Смотрящие» від Росії за нацменами. Начальники УВС і КГБ в областях республік - росіяни, або зденаціоналізовані нацмени, але з національними прізвищами. **Перших секретарів ЦК Компартій республік «обирали» лише після того, як їх наїх кандидатури давало добро „російське” Політбюро ЦК КПРС. Усіх секретарів ЦК Компартій союзних республік «обирали» за тією ж процедурою.** Перших секретарів обкомів в союзних республіках «обирали» зі схвалення Секретаріату ЦК КПРС, а деяких (значимих областей) – за згодою Політбюро ЦК КПРС. Секретарів райкомів партії в республіках «обирали» в ЦК Компартій республік після «добра» від куратора республіки в Секретаріаті ЦК КПРС. Союзних Міністрів призначали лише через Політбюро ЦК КПРС, республіканських - через Секретаріат ЦК КПРС. ЗАСТУПНИКІВ РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ МІНІСТРІВ- ЧЕРЕЗ

Секретаріати ЦК союзних республік. Керівників заводів, таких як Кучма – за згодою членів Політбюро (за згодою комуністів Росії). Керівників республіканських Урядів і Парламентів – теж через російське Політбюро ЦК КПРС. Тобто, **ніхто із партійних, Урядових, Парламентських керівників «не обирався» (а фактично - не ставився) на посади без згоди керівництва російських комуністів**, Слова «не обирався» пишу в дужках, бо то було звичайне призначення на посади навіть там, де передбачалася процедура виборів, але вона відбувалась на безальтернативній основі. Просто, перед процедурою виборів виступав керівник партії відповідного рівня і казав «єсть мнение...», або «ми тут посоветовались і рєшілі...», а даліше озвучувалась кандидатура давно «обраного» - ще до початку голосування, «обраного» за описаною вище процедурою. Ту ж комєдію ламали при «обранні» керівників Рад від села до Верховної Ради СРСР. **Підготовка матеріалів «на ідеологічну чистоту» претендентів на посади здійснювалася виключно КГБ СРСР і його територіальними органами.** Якщо КГБ не рекомендувало – кандидатура не проходила. Між іншим, **КГБ СРСР був органом ПРИ Раді Міністрів СРСР (безхозним міністерством?)**, що працював під керівництвом Політбюро ЦК КПРС (політбюро російському - за національністю більшості його Членів). **У всіх союзних республіках були республіканські Управління КГБ СРСР. В Російській федерації УКГБ по Росії не існувало. На території Росії були органи КГБ СРСР - за повною аналогією з КПРС. Тому росіяни були поза конкуренцією в призначенні на посади у всіх республіках у всіх партійних і радянських органах, в судах і прокуратурах, в МВС і КГБ, на керівні посади в підприємствах, установах і закладах.**

В секретаріаті Президента СРСР, в апараті ЦК КПРС, в секретаріаті Верховної Ради СРСР, в апараті Ради Міністрів СРСР, в Генеральній Прокуратурі і Верховному Суді СРСР, в міністерствах і відомствах СРСР працюючі теж, в основному, були росіянами в силу того, що згадані відомства розташовані в Москві, тобто на території РФ. Для поселення в Москві були запроваджені так звані „ліміти”, що контролювалися партійними органами, в яких знову ж переважали росіяни. Між іншим, **Росія і своєї столиці не мала, а суміщала її із столицею СРСР! Хоча вірніше буде сказати, що столиця Росії була одночасно і столицею СРСР, за вищеописаною аналогією в партії, бо комуністи - росіяни керували Союзом.**

СРСР був формою російської імперії, зразком комуністичної імперії російської нації. Так хто ж тоді відповідальний за все, що творилося в СРСР? Росіяни. Комуністи Росії, комуністи - росіяни за національністю, що мали контрольний пакет в Політбюро ЦК КПРС, в Уряді СРСР і КГБ СРСР. В другій частині 20-го століття в Політбюро, КГБ, Верховному Суді, Генеральній прокуратурі, МВД СРСР росіяни за національністю склали більше 2/3 від їх штатного складу.

Сталін і Путін офіційно висловились, що перемога в другій світовій війні по праву належить Росії і російському народу, народу-переможцю. А кому ж тоді належать масові звалтування німкеня після перемоги над німцями і мародерства? Теж народу-переможцю?

Але більш відверто і однозначно сказав космонавт Андріан Ніколаєв, між іншим, Член ЦК КПРС в минулому. На запитання: кому належать досягнення в космонавтиці, він з більшовицькою прямоотою і навіть з елементами роздратування відповів: «а хто будет отрицать, что СССР был русским государством...»? Та й на Заході СРСР називали однозначно - РАШЕН.

А ось тепер слід запитати, а кому ж тоді, якому народу, належать всі поразки СРСР, і остання – КРАХ СРСР? Поразки - російські комуністи і нинішні владні функціонери якось не хочуть відносити на свій рахунок і на рахунок Росії в цілому. У поразки немає батьків, вона – сирота. Чи поразки теж належать Росії, а відповідальність за них лежить на російських комуністах, на російським КГБістах, на народів-переможцю? **СРСР де-факто був комуністичною формою російської імперії, наступною після Царської Росії,**

успадкованій від царської Росії. Тому розпад СРСР слід розцінювати просто як етап напіврозпаду саме 2-ї Російської Імперії.

В результаті участі Російської імперії (у формі комуністичного СРСР) в другій світовій війні вона повернула собі частину втрачених територій і приросла тими країнами-сателітами, на територію яких ступила нога російського солдата і країнами-сателітами, які прийняли ідеологічну доктрину комунізму як базу для свого розвитку.

На кому лежить відповідальність за розпад Комуністичного табору? В 50-х роках з-під контролю СРСР випадає Югославія, в 1956 році здійснила невдалу спробу виходу з під контролю СРСР Угорщина, в 60-х роках вирвався Китай, в 1968 році здійснила невдалу спробу Чехословаччина, в 1989 році з-під контролю СРСР вирвалася Німецька Демократична Республіка і приєдналась до Німеччини Федеративної, в Польщі Солідарність почала демонтаж комуністичної системи і взяла курс на вихід з-під впливу СРСР, з-під впливу Російської імперії, а потім «розсипався» і сам СРСР як чергова форма Російської імперії. **Другий етап напіврозпаду Російської імперії відбувся мирним шляхом в результаті повного економічного і політичного банкрутства доктрини комуністичного розвитку, яку реалізували, проводили і збанкрутили російські комуністи, що були керівниками всіх гілок влади в СРСР і мали в ній «контрольний пакет акцій».** СРСР, а фактично російські комуністи, очолював ідеологічну імперію Росії – ТАБІР КОМУНІЗМУ, його військову структуру - Варшавський Договір, його економічну потугу – Раду Економічної Взаємодопомоги.

Хто були члени ГКЧП, що дали старт фінальному етапу розпаду СРСР? – Комуністи і росіяни за національністю – одночасно (окрім Пуго):

- Янаєв - Віце-Президент СРСР, голова ГКЧП (росіянин, член ЦК КПРС),
- Павлов - Прем'єр-Міністр СРСР (росіянин, член ЦК КПРС),
- Крючков - Голова КГБ СРСР (росіянин, член ЦК КПРС),
- Язов - Міністр оборони СРСР (член ЦК КПРС),
- Пуго - Міністр внутрішніх справ СРСР ([латиш, член ЦК КПРС](#)).
- [Бакланов](#) - перший заступник Голови Ради оборони СРСР (росіянин, секретар ЦК КПРС),
- Стародубцев - Голова Селянської спілки СРСР (росіянин, член ЦК КПРС)
- Тізяков (росіянин, член КПРС)

Серед «співучасників» фігурували:

- Лук'янов - голова Верховної Ради СРСР; його звернення трансливалося по ТБ і радіо разом з основними документами ГКЧП - росіянин, чл. КПРС.
- Шенін - росіянин, член Політбюро ЦК КПРС.
- Прокоф'єв - росіянин, член Політбюро ЦК КПРС, 1-й секретар Московського міськкому КПРС.
- Варенников - росіянин, генерал армії, Головнокомандувач Сухопутними військами - заступник Міністра оборони СРСР.
- Болдін - росіянин, завідувач Загальним відділом ЦК КПРС.
- Медведєв – росіянин, генерал-майор, начальник охорони Горбачова.
- Агеєв – росіянин, генерал-полковник, перший заступник голови КДБ СРСР.
- Генералов - росіянин, начальник охорони резиденції Горбачова у Форосі.

Ні „російське” Політбюро ЦК КПРС, ні „російський” ЦК КПРС, ні Секретарі ЦК, де контрольний пакет акцій мали комуністи Росії, не засудили сам факт створення ГКЧП, не противилися способу комплектування його персонального складу, не засудили його

цілей, напрямків і методів діяльності, не виступили проти ГКЧП, не виступили потім і в якості сили опору, що завадив би розпаду СРСР. Більше того, вони схвалили розпад СРСР!

Прийшов час дати відповідь на запитання: а до якого ж класу чи прошарку відносилася КАСТА комуністів-росіян, яким належала влада в СРСР? Однозначно можна сказати що це був декласований елемент, імперіалістичний за суттю, російський за національністю, що дістав в народі необразливе ймення – НОМЕНКЛАТУРА. А по суті це була номенклатурна диктатура. Не дивлячись на те, що вони себе бажали називати інтернаціоналістами, вони були не лише росіянами за національністю, а гірше того - були ідеологами, організаторами, провідниками і носіями політики російського шовінізму в СРСР і за його межами.

Але від їх діяльності саме Російська Федерація виявилась найбільш постраждалою. Те що було зроблено за часів СРСР з економікою Російської Федерації, з рівнем п'янства і психологією росіян, важко назвати явищем позитивним для самих росіян. **Нині економіки всіх республік виживають за рахунок виробництва товарів та послуг і знаходяться під гнітом російської (а, по суті, зденаціоналізованої, але персоніфікованої) монополії, імя якій - Газпром, яка торгує природними багатствами Росії, а на виручку імпортує промислову і сільськогосподарську продукцію.** Газпром - основна дійна корова російського бюджету. Але, у свою чергу, вона доїть і самих росіян. Якби Росія вимушена була закуповувати енергоносії так, як інші республіки - економіка Росія «схудла б» за лічені місяці, за той час, доки закінчився б резервний фонд і золотий запас. Тобто, **росіяни, за часів СРСР не сформували структуру економіки своєї республіки, яка здатна була б виживати і розвиватися на випадок відсутності власних енергоносіїв (як Україна, як Білорусія, як Грузія і багато інших республік).**

Стосовно непомірного п'янства росіян говорити зайве. На сьогодні – це світовий феномен і рекордсмен Книги Гіннеса – чого лишень коштують щомісячні авіакатастрофи в Росії...

Скорочення відносної кількості росіян у самій РФ набирає загрозливих масштабів для РФ, як держави російської, що з часом може поставити під сумнів її назву і суть, про що свідчать самі російські парламентарі, про що свідчать російські публікації лише за одинь день, на зразок:

- Стаття: „На Северном Кавказе есть все предпосылки к новой войне”

<http://www.newsland.ru/news/detail/id/704085/cat/94/>

- Стаття: „Сурков: важно сберечь русских на Кавказе”.

Коментарі:

- Беклочка „-А вот теперь поймите, что кавказцы столь же чужды русским, как и русские кавказцам...”. «... кавказцы на нашей земле находятся в качестве захватчиков...”
- ЛЕЗГИНО5- „...я ! ненавижу. ну просто не переношу русских как народ, как людей как нацию ,мне они просто отвратительны ! а все это потому что русские портят мой народ пытаются его деградировать спаить сделать алкашами итд ! я не понимаю почему об этом нельзя говорить ? ну скажем я промолчу но ведь думать иначе я все равно не стану как ненавидел так и буду ненавидеть и клянусь да ! хочу чтоб русские жили у себя а все наши у себя и радовались жизни !”
- 09061672 комментарирует материал "...важно сберечь русских на Кавказе..." В качестве мяса на шашлык?
- cailas: Россиянин русских ненавидит? Новенько, свеженько. Такие россияне нам не друзья.

- правдолюбця: Спихнулися! Сохраниць русских.. когда уже нечего сохраниять.
- **Филин:** Уже происходит дерусификация Москвы, а он про Кавказ вспомнил. В московских школах 2/3 детей не русские.

<http://www.newsland.ru/news/detail/id/704058/cat/42/>

- Стаття: „КПРФ предлагает провести слушания о "судьбе русского народа"

- „Владимир Федоткин озабочен тем, что "русский народ сокращается по численности быстрее всех".....

- Лидер фракции ЛДПР в Госдуме Игорь Лебедев предлагал президенту Дмитрию Медведеву прописать в Конституции особую роль русского народа. Его инициативу поддерживал глава КПРФ Геннадий Зюганов”

<http://www.newsland.ru/news/detail/id/703931/cat/94/> .

Це вже було. Месіанська роль росіян в СРСР. Імперський менталітет. Нафталін. **Якщо в Росії почалися спроби „прописать особую роль русского народа”- це повторення таких же спроб Сталіна, Брежнева, це свідчення початку розвитку Росії за сценарієм „синдрому СРСР”. Не виключений і аналогічний фінал.**

Стосовно імперського менталітету росіян. Їх, як наркотиками, «накачали» духом зверхності, духом імперіалізму і вони самі вірили й вірять у те, що вони дійсно такі круті. Все російське вважалося найдосконалішим, найякіснішим і неперевершеним. Навіть там, де, здавалося б, не повинно бути визначення якогось поняття як російського, воно було і вживається й досі в словосполученнях, які нормальним людям просто ріжуть слух: «русская Америка», «русская Германия», «русский дух», «русское поле», «русское раздолье», «русское гостепреимство», «русская удаль», «русская роцца », «русское чудо». Навіть повітря, берізки, борщ, котлети, пироги і світанки і ті вже були за часів СРСР лише російськими. І якщо «русский дух, русская удаль, русская душа, русское чудо» – я ще якось міг зрозуміти, бо це їх «судьба», як казали за часів СРСР, то шовінізм – не сприймав. Коли почали казати: «Не отдадим Литву, не отдадим Украину» - це була імперська відвертість, яку вже не бажали приховувати росіяни, але яку не бажали слухати ні литовці, ні українці. Як росіяни могли НЕ ВІДДАВАТИ того, що їм не належало? Значить вважали, що саме їм належало. В якості чого, кого? В якості території і майна чи в якості васалів, рабів чи меншовартих, чи безправних? В якості майна, чи худоби? Коли, демонструючи своє миролюбство, росіяни створювали пісні і співали: «...хотят ли русские войны...», а після того вводили війська в Чехію, в Афганістан, Литву, Чечню, Грузію, Придністров'я (щоб там не було війни?), то це характеризувало їх імперську підступність, імперський експансіонізм і імперське лицемірство одночасно.

А ось тепер уже з'явилась пісня про окремих вид кохання – російський, про «російську любов». Коли я працював над цією статтею, дружина увімкнула перший російський канал, де співак Ніколаєв співав, що «РУССКИЕ ЛЮБЯТ КРАСИВО, РУССКИЕ ЛЮБЯТ СВЕТЛО». Приїхали. А інші народи і нації люблять НЕ КРАСИВО, чи НЕ СВЕТЛО? Я, правда, теж ніколи не розумів, коли росіяни казали, що вони люблять УКРАЇНСЬКЕ САЛО, бо я чомусь вважав, що росіяни люблять свиняче сало, що вирощене в Україні, але не УКРАЇНСЬКЕ сало, бо це свідчило б не про любов, а про..... канібалізм росіян.

За часів СРСР все, що спрямовувалося на вшанування українського, розцінювалося як український націоналізм. Українці де-факто були позбавлені права на вшанування національної мови, культури, своєї історії, своїх героїв, своїх просвітителів. Навіть українські конфесії були знищені, але РПЦ залишилася. Залишилася, хоча вірніше було б сказати, що комуністи-атеїсти її ЗАЛИШИЛИ з наперед заданою місією, тому що за

завданням Партії і КГБ РПЦ виконувала функції Троянського Коня серед віруючих. (мабуть, виконує і понині).

Всі ці моменти рельєфно висвітлені й відображені в показах відомого дисидента, правозахисника і українського патріота Миколи Кульчинського:

„ З їхніх розмов я знав, що всіх священників влада зобов'язувала розкривати органам тайну сповіді, неможливо було стати священником без підписки про співпрацю з КГБ. Довідку про те, що ти можеш мати парафію, без такої підписки не видавали...

„Коли я приїхав жити у Полтаву 1973 році – продовжує Кульчинський, - то я з дружиною пішов покласти квіти Шевченку ... Кагебісти нас сфотографували і вже увечері господар нашої квартири влаштував скандал і виселив нас...

В зоні, як ніде, чітко проявлявся російський шовінізм. В путтьових для кожної нації була образлива назва: звері, хахли, маланці тощо, тільки росіян називали росіянами. Росіяни в ієрархії посідали найвище місце і не піддавалися насмішкам і образам”

<http://www.istpravda.com.ua/articles/2011/04/18/36171/>

Тобто, навіть засуджені росіяни були по статусу вищими від засуджених українців та представників інших народів СРСР. Що це, як не шовінізм, не нацизм? Коли одну націю ставили вище іншої. Навіть на «зоні». Що ж тоді й казати про те, що було на «свободі»? Хоча й свобода була теж „зоною”. Зоною російського шовінізму.

Зі своєї біографії можу сказати, що зі мною щотижня вели „розмови” КГБісти в 1989-90 роках за те, що я відвідував студії в „ТУМ” ім. Т. Шевченка. Тобто, **сам факт відвідування «Товариства Української Мови» вже розцінювався як націоналізм. Я - українець не мав права в СРСР розмовляти рідною мовою, бо інакше СРСР визнавав мене або небезпечним, або дефектним з точки зору російського шовінізму....** Але ні в Росії, ні в союзних республіках КГБ не займалося тими, хто відвідував гуртки з поглибленого вивчення російської мови, російської історії, російської культури. Тобто, **РОСІЙСЬКИЙ ШОВІНІЗМ У СРСР БУВ ТОТАЛЬНИМ, БУВ завуальованою ОФІЦІЙНОЮ ПОЛІТИКОЮ СРСР, на сторожі якої стояло КГБ СРСР, а патріотизм інших народів, їхня боротьба за людські права розцінювалася як злочин на національному підґрунті, як злочин проти СРСР і придушувався КГБ СРСР.** Як я можу після цього поважати СРСР чи прагнути його відновлення? Для чого я повинен прагнути нового Союзу? Щоб мене знову вважали в ньому людиною другого сорту, принижували, чи переслідували за любов до рідної мови, чи заставляли відмовитися від того, що є для мене дорогим і рідним взамін на незастосування репресій щодо мене? Щоб знову жити, стоячи на колінах?

Саме російські шовіністи при владі в СРСР розпалювали міжнаціональні конфлікти, що прокотилися просторами СРСР в кінці 80-х і на початку 90-х р.р. (в Азербайджані, Грузії, Вірменії, Киргизії, Молдавії, Прибалтиці, Узбекистані, Україні та інших республіках). **Там, куди влазить Росія, – рівноправ'я народів зникає, там з'являється рабство.**

Але імперська психологія росіян, психологія рабовласника народів, що населяли СРСР – не в минулому, вона жива і є фактором дестабілізації в незалежних державах і сьогодні. Правда, зараз вона вже набирає форм, що межують з неадекватністю, що можуть викликати сумніви про здоровий глузд її носіїв. Читаю в Інтернеті об'яви (на українських сайтах) про продаж житла в Україні, де пропонують до продажу «русское». Щоб не подумали читачі, що я щось перекручую, фальшую, чи перебільшую, то наводжу витримки зі згаданих об'яв, виділивши більшими буквами «русское», і вказавши електронні адреси цих об'яв:

„Дом 2 эт, пл. 270/220/20 кв. м., кирп., 6 комн., отличное сост., земельн. уч. 25 Га; есть камин; сануз. в доме, 2 туалета, 2 ванны; все коммуникации; сад; рядом есть суперм., рынок, школа, остановки, лес, озеро; Васильковский р-н. с. Кобцы. .... Участок 25 соток с ландшафтным

дизайном, газон, хвоя. На участке свое зарыбленное озеро, красивый водопад. Барбекю, **русская печь**. ....Забор"

<http://agent.ua/hs52510.html#ixzz1JgdbhyGz>

Вирішив перевірити чим відрізняється російська піч від української, польської і інших. Зайшов на один сайт, читаю:

«По своей сути, Русская печь - не только обогревательный прибор дома, это уникальное явление нашей славянской культуры, яркий символ русского духа».

<http://kovcheg.ucoz.ru/forum/58-1305-3>

Приїхали! Попав ще в більшу російську психушку: як же ж інакше розуміти: «русская печь – уникальное явление нашей славянской культуры, яркий символ русского духа».?

Зайшов на сайт петербурзьких майстрів – пічників.

"Печных Дел Мастера" -> Русская печь

http://forum.stovemaster.ru/viewtopic.php?printertopic=1&t=1316&postdays=0&postorder=asc&start=0&finish_rel=-10000

#1: **Русские печи (украинские)** Автор: **Чуриков Александр**, Откуда: Санкт-Петербург □
Добавлено: Вт 20 Июнь 2006, 00:02

#4: Автор: **Евгений Колчин**, Откуда: Москва □
Добавлено: Пн 26 Июнь 2006, 09:06

—
Александр, а почему русские (украинские).

Такую упрощенную конструкцию (горнило) ставят не только в России и на Украине, но и во Франции... или Америке.

Так их что, так же называть по имени страны установки или русские ?

Может, есть какое то упрощенно-усредненное название такому очагу, например, хлебная печь (камера).

#5: Автор: **Чуриков Александр**, Откуда: Санкт-Петербург □
Добавлено: Пн 26 Июнь 2006, 09:39

—
Для нас (печников и специалистов) наверное неправильно называть русские, украинские и т.д. Согласен. Просто я привык к "русским" или по последним работам "украинские".

Виявилось, що «русская» піч, вона же і українська і білоруська і французька і американська, але в устах росіян вона все одно – «русская печь, символ русского духа »?!?!.

А ось інша об'ява з цієї ж серії : але в об'яві дім в Україні продається вже з « ..русским лесом...»

ПРОДАЕТСЯ

Дата 11.04.2011

Дом 3 эт, общ. пл. 320 кв. м., кирп., отличное сост., земельн. уч. 20 Га; все коммуникации; сад; гараж на 1 автом.....На участке бассейн обложен плиткой, сауна, **русский лес**. Забор ....

<http://agent.ua/hs52918.html>

До якого рівня шовінізму треба було нашпигувати тих росіян, щоб вони стали ідіотами, щоб через двадцять років незалежності України, вони, проживаючи в Україні, ... вирішили продати в Україні дім «с русским лесом» на ділянці? Що, дерева теж мають національність? Дерев – теж росіяни? В їхньому (дерев) паспорті так записано? А паспорт видано теж у Росії? Їм уже ввижається, що все навколо – не лише їхнє, але й має носити їх національну назву. Ну, це вже не шовінізм, це вже хвороба (і то не найлегшої стадії) або алкогольні галюцинації.

Всім народам СРСР допекло, що все видавалося шовіністами безсоромно і безсовісно за „русское”, що крах СРСР став видом сатисфакції за багатовікове приниження їх гідності.

Однак, ми, українці і народи союзних республік маємо бути глибоко вдячними російським комуністам-шовіністам, **за те, що їм не вистачило розуму** подовжити функціонування своєї держави – СРСР. За те, що не зуміли провести повну русифікацію СРСР, не змогли здійснити остаточної асиміляції нацменшин Союзу до рівня повної втрати національної самоідентичності. Хоча прошарок ХАХЛІВ в українському суспільстві змогли наростити суттєво.

У 1988 р. питома вага міжнаціональних шлюбів у СРСР коливалася в межах від 7 до 38%. У 1989 р. поза межами Росії проживало більше 25 млн. росіян, з них в Україні – 8 млн. чол.

Але ми, українці і народи союзних республік, маємо бути глибоко вдячними російським комуністам-шовіністам і **за те, що їм вистачило дурості** власними руками і власними зусиллями прискорити розпад власної імперії, в результаті чого народи СРСР, в т.ч і ми, українці, змогли безкровно отримати свободу і незалежність.

Однак, я стою на тій позиції, що потепління добросусідських відносин між нашими країнами не лише потрібне, але й можливе. Але цього можна очікувати не раніше, ніж через кілька поколінь. Нинішні відносини гіпертрофовано екзальтовані.

8. Суб'єктивні фактори, що прискорили крах СРСР

Для партноменклатури влада стала асоціюватися з комфортом, монетним двором, алмазним фондом, одним словом - з комуністичним раєм на землі. „Поклоніння” перед західним рівнем життя, **жадібність і нестримність радянських чиновників**, за що вони піддавали остракізму й інквізиції рядових радянських громадян, стало нормою для партноменклатури і їх синків, що хотіли жити не гірше закордонних колег і вимагали від своїх батьків-високожителів західних авто і діамантових кольє, призвели до того, що вони „задушили” віру рядових громадян у справедливість і що наступний комуністичний рай для них буде „вже завтра”. **Якщо в перші радянські роки йшли в партію, щоб, розстрілюючи, щось химерне будувати, то в останні роки СРСР у партію вже не йшли щоби будувати, а йшли (і йдуть в основному й нині) за владою і грошима.** Посягання на облаштоване життя парт- і радянської номенклатури, їх критика кваліфікувалася офіційною пропагандою як антирадянська діяльність, за яку світила багаторічна «безплатна поїздка» на Соловки, в Магадан... або постійна прописка в психлікарні.

«Чорнобиль» Радянського Союзу розпочався з моменту розростання ...**армій злодіїв** у середовищі господарської і партійної номенклатури. На Заході час від часу продаються на аукціонах російські і радянські експонати із Збройної і Грановитої палат, Алмазного фонду СРСР, перші зразки радянської космічної техніки і її компонентів (що були викрадені і вивезені за часів СРСР за його межі) та ін. А про розкрадання матеріальних цінностей на будівництві, промисловості, сільському господарстві і говорити нічого. Був навіть анекдот про те, що ні одна держава світу не витримала б такого рівня розкрадання і збанкрутувала б. А СРСР - найбагатша країна світу, бо скільки не крадуть, а він стоїть і міцніє, живе і не банкрутує. Але, все ж, упав під вагою крадіжок. Порожніми були магазини, при

виробництві продукції на душу населення в 1,5-3 рази більшому (за статистикою), ніж тепер?!

Корупція в СРСР стала загрозою державної безпеки і ще одним із факторів його краху.

Право на безоплатну медицину, навчання (вступ до вузів), оздоровлення продавалися за хабарі. Чим ближче до розпаду СРСР - тим за більші хабарі. Дістати дефіцитні ліки без хабара було неможливо. Влаштуватися на лікування в заклади вище районних - без хабара неможливо, а в центральні лікувальні заклади - без великого хабара неможливо. Виняток складала екстрені випадки, що надавалися швидкою допомогою і санавіацією. Можливість отримати паспорт для сільського жителя, після чого він міг вільно виїхати з села, щоб мати можливість прописки в місті (для того, щоб там найнятися на роботу), без хабара були не можливими. Виняток складала абітурієнти, що були зараховані до навчальних закладів як студенти. Хто не вступив до навчального закладу – паспорт не отримував і мусив повернутися в село, на роботу в колгоспі.

Оздоровчою пільговою путівкою робітники мали змогу скористатися (без хабара) не частіше, ніж один раз у 12 років. Купити автомобіль і запчастини до нього, дефіцитні товари, побутову техніку, меблі, отримати житло без хабара вдавалося одиницям. В останні десятиліття існування СРСР практика хабарництва масово розповсюдилася і на можливості кар'єрного зростання. Підприємства, для того щоб отримати фонди, наряди, рознарядки на матеріально-технічні засоби, вимушені були возити хабарі в міністерства, яким вони були підпорядковані, і в територіальні органи матеріально-технічного постачання. Нинішньому поколінню буде важко в це повірити: «Як так, маючи кошти, підприємство не могло, чи не мало права купити те обладнання, чи матеріали, які потребувало?». Так шановні, СРСР, то була «страна чудес», яка робила казку дійсністю....

Бюрократизація всіх сфер суспільного життя перед крахом СРСР досягла такого рівня, що будь-яка державна структура і установа нагадувала черговий «комитет по боротьбе...» в тій сфері суспільних відносин, у якій вона мала проводити «політику партії».

Наступний фактор розпаду СРСР – **Авторитаризм**. Єдино вірним вважалось не розумне, навіть не визначене законом, а те рішення, на якому наполягало на цей час, у даних умовах вище партійне керівництво. І, тим вірнішим, чим вищого керівництва була думка. Покарання за невиконання - пропорційно висоті посади того, хто віддав розпорядження. Законність чи злочинність при цьому носила підпорядковане значення. Ксерокси були по одному на кожну область і знаходилися в обкомах партії, персональних комп'ютерів – нуль. На купівлю факса чи друкарської машинки вимагався дозвіл органів і всі вони стояли на обліку там же.

Втрата моральних орієнтирів відбулася, коли керівники партії і держави насадили практику думати одне, публічно говорити інше, а робили – третє (читай вище сповідь Яковлева).

У своїй сумі всі вищезгадані, але постійно діючі фактори спричинили виховання нового типу діяча – **«гомо советікуса»** або **пристосуванця**, що за психологією був потенційним **зрадником будь-чого і будь-кого**. Такі діячі не були віддані ні ідеї комунізму, ні справі, яку виконували і навіть не були відданими своєму керівництву, а були відданими тим умовам, за яких вони були здатні зберегти або поліпшити своє становище в ієрархії влади (а не цінностей). Був навіть такий короткий анекдот, що відверто демонстрував наведене твердження: «Ти начальник, я – дурак». Але, коли начальника знімали з посади, такий підлеглий (дурак) «зі всією партійною принциповістю» виступав і підтримував «вірне кадрове рішення». **Союз втратив здатність до модернізаційного прориву в техніці, технології і суспільних відносинах, втратив здатність до самоочищення від кадрового баласту, коли перейшов «точку неповернення» на шляху процесу деградації і**

наступного розпаду кадрового потенціалу, тобто в той момент, коли кількість таких «гомо советікусів» в ієрархії всіх гілок і рівнів влади досягла рівня «критичної маси» - абсолютної більшості.

СРСР увесь час боровся за „мір во всьом міре” шляхом **експорту комуністичних революцій**, шляхом експорту озброєнь комуністичним режимам і комуністичним повстанцям «во всьом міре», в результаті чого СРСР тратив на озброєння біля 15% свого бюджету, в той час, як західні країни – в межах 5%. Не зміг витримати такого навантаження і надірвався.

Репресії в СРСР. Свободи слова - нуль, за критику влади, за демонстрації з вимогою справедливості, за самвидави статей, книг, за протести проти дій влади – тюрми і розстріли –однозначно і безпощадно. Таким чином, **влада, що задекларувала себе як найдемократичніша в світі, свідомо відсікши зворотній зв’язок з масами, не мала реальної уяви про стан суспільства, про його виклики і потреби.** КГБ СРСР як основне джерело інформації для Політбюро не могло її надати об’єктивною, оскільки воно було одночасно відповідальним за стан суспільства, відповідальним за «стерилізацію» суспільної думки, за виявлення і своєчасну «ізоляцію» від суспільства порушників спокою в ньому. Якщо КГБ надавало об’єктивну інформацію(та ще й негативну), то генерали втрачали лампаси, бо їх звинувачували в недовідній «роз’яснювальній» роботі серед населення, тобто, за недостатні репресії, бо методами «роз’яснення» були саме репресії. **Комуністична система від початку і до кінця свого існування трималася на багнетах, на страхові й на покорі суспільства в цілому і на страхові та покорі кожного конкретного посадовця й кожного громадянина зокрема. Репресії були основним механізмом утримання суспільства в «шорах», у страхові і покорі. І, якщо на початку радянської влади практикувалися виключно фізичні і юридичні види репресій, то арсенал репресій в епоху «розвинутого комунізму» значно розширився за рахунок соціальних, економічних, партійних і психіатричних інструментів.** Коли я, перебуваючи на посаді директора заводу, відмовлявся профінансувати ті чи інші заходи на вимоги партійних органів (мотивуючи це тим, що такі витрати не були передбачені кошторисом підприємства, не входили в сферу виробничої діяльності), то мене викликав секретар обкому з питань промисловості чи перший секретар райкому і «роз’яснював»: «Якщо контрольно-ревізійна служба міністерства виявить нецільове використання коштів, то ми тебе захистимо і від покарання, і від зняття з посади. Навіть коли Міністерство зможе, всупереч нашій волі, тебе зняти з посади за порушення, які стали результатом виконання наших вимог, то ми тобі, як ефективному організатору виробництва, роботу дамо, і не гіршу від нинішньої. Але якщо ти нас не послухаєш і ми тебе виключимо з партії, то після цього ти ніякому міністрові не будеш потрібен». Виключення з партії було одним із видів репресій, тому що після цього блокувався не лише кар’єрний зріст, а блокувалась будь яка змога працевлаштування у відповідності зі своїми здібностями, можливостями чи професією. Після цього в такої особи було лише два шляхи: або йти «на уклін» до тих же партійних органів і казати: «Вибачайте, винуватий, буду робити все, що накажете» або вставати на шлях боротьби проти свавілля партійних органів. У випадку вибору шляху другою тобою починали займатися КГБ й прокуратура або психіатри. Людині без «номенклатурного» минулого, але яка стала на шлях протесту чи критики системи, для початку блокували преміювання за результатами роботи, переносили відпустки на зимовий період, не видавали безоплатні путівки в санаторії і будинки відпочинку, потім - пересували в черзі на отримання житла на невизначений термін, чинили перепони на отримання товарів, що продавалися за попереднім записом у чергу. Людина не могла захищати дисертацій, публікувати наукові статті, поїхати за кордон, її ім’я заносилося в спеціальну картотеку КГБ як неблагонадійної, що мало невтішні наслідки не лише для неї, але й для всієї родини і для її дітей зокрема. Якщо й це не «допомагало у вихованні» будівника комунізму, тоді давали команду „фас”судам і психлікарням. **При**

Сталіні навіть існував указ, за яким можна було розстрілювати дітей з..... 12 років. СРСР був великою „артіллю”, де була повна свобода для російських «умільців», які шили (прокуратура), в’язали (міліція), стукали (КГБ), полірували (тюрми), знімали шкури (фіноргани), складали казки (Політбюро), майстерно їх розповідали (ЗМІ), а народ був, усього –навсього, сировиною для експериментів для тих же «умільців». Російський публіцист Віктор Алтаєв зазначає, що „...система слідства, стеження та репресій увійшла в плоть і кров радянської держави і стала невід’ємною часткою діяльності державних чиновників. Межі між “зоною” і волею були затерті, життя на волі практично не відрізнялося від побуту “зони”. В решті решт у 30-х роках Союз Радянських Соціалістичних Республік перетворився в одну велику зону з колючим дротом по периметру”. Правда, зараз при владі «команди професіоналів» в Україні теж мало що змінилося, окрім вільного виїзду на роботу за кордон. І якщо серед тих, хто емігрував ви легко знайдете українських токаря й інженера, будівельника й лікаря, сантехніка і вчителя, шофера й науковця, то ви ніколи не побачите серед емігрантів, що виїхали задля пошуку роботи і заробітків за кордон, таких українських „умільців” як даїшника, суддю, податкового інспектора, прокурора чи митника... .

Вибори депутатів в представницькі органи влади – це була повна **профанація**.

Обирали в результаті вільного волевиявлення, але на безальтернативній основі. В бюлетені для голосування вносились лише одна кандидатура претендента в депутати. При Радянському Союзі висунення кандидатом у депутати проводилося за рознарядками партійних органів, якими визначалося підприємство, що мало здійснити висунення і вказувалося прізвище працівника, якого слід «висунути» кандидатом в депутати Верховної Ради СРСР і до Верховної Ради Союзної республіки, обласної ради, районної, міської і селищної. У згаданій рознарядці вказувалися номер виборчого округу і номер виборчої дільниці, по якій мав балотуватися «висуванець трудового колективу». Після висунення його ім’я заносили в бюлетень для голосування: одного, без конкурентів. За таким же принципом відбувалось «обрання» делегатів на партійні з’їзди.

Згодом, при формуванні обласних і районних рад, при поданні до нагород обкомам, райкомам партії, підприємствам у союзних республіках дозволялось вибирати кандидатів на свій розсуд, але при цьому йшов суттєвий перелік «установок», додаткових уточнюючих умов - „рекомендацій”, де вказувалися: вік, освіта, стать, національність, партійність, посада.

Догматизм. Сталін завжди агітував і переконував, що марксизм - це релігія робітничого класу, і в ім'я цієї віри можна було йти на будь-які жертви. Жертви виявилися невинувато масштабними, а віра пропала, бо реалії життя увійшли в антагоністичне протиріччя з „релігійними” постулатами. Тому атеїстами до комуністичної релігії стали не лише безпартійні, але й комуністи.

Посилення **інформаційної відкритості суспільства** в результаті Горбачовської «гласності» призвела до змоги проведення порівняльного аналізу рівня життя громадян у комуністичному таборі і в західних країнах. До цього іноземці казали: «Які, ви росіяни щасливі від того, що ви навіть не усвідомлюєте, як погано живете». З початком реалізації в СРСР політики відкритості, в результаті можливості співставлення рівнів життя, аналіз причин розбіжностей у їх рівнях виявився не на користь комунізму. Люди зрозуміли, що вони погано живуть не через те, що погано працювали, а через те що не бачили ліпшого життя, а те що мали в СРСР - пропаганда називала найліпшим. Пропаганді вірила значна кількість людей. Скинувши шори з очей, народи СРСР захотіли скинути з себе і вуздечки та сідла.

Прийняття національної гідності представників національних республік у СРСР носило форму «толерантного» расизму росіян. Про всі нації в СРСР склалися анекдоти, в яких представники нацменшин виставлялися як тупі й нездалі, а російський Іванушка-

дурачок завжди виявлявся мудрим. За часів СРСР я не чув анекдотів, де росіяни висміювалися б як тупі, нездалі, зрадники, підлі, боягузи... Але анекдоти про Українців, Молдаван, Татар, Грузин, Естонців, Чукчів, про Вірменське радіо та ін. були масовими. Характеристики представників нацменшин – чуркі, звері, маланци, хахли, „тубетейки”, „ліца кавказской національності”. **Методом виключення постарайтеся дати відповідь на питання, яка ж нація була джерелом, з якого потужно струмували анекдоти, в яких ніколи не ображались національні почуття росіян? Вірно. Росіяни, що зневажали інші нації, які населяли СРСР.** Аналітики кажуть, що в КГБ СРСР був відділ, що відповідав за „чистоту” анекдотного поля”. Ну, а КГБ, як звісно – КГБ СРСР – був неподільною вотчиною росіян...

Але тепер виявляється, що в нинішній Росії вже шириться ностальгія за СРСР. Навіть Путін сказав якимось, що "развал Советского Союза был большой ошибкой".

Але якщо росіяни щиросердечно жаліють за СРСР і бажають нового союзу, то чому ж вони тоді так ненавидять гастарбайтерів - киргизів, таджиків, узбеків, чому від Грузії і Молдови відривають анклав, чому віддають свої території Китаю, чому зазіхають на Крим, чому паплюжать «бандерівців-хахлів», «фашистів-прибалтів», чому економічно душать дружніх білорусів? Це що: новоявлена форма пролетарського інтернаціоналізму, чи найефективніший спосіб повернути їх у новий духовний СОЮЗ, в нову сім'ю «братніх народів»? Чи це «турботлива» діяльність патологоанатома або «нова-стара» національна ідея Великої Росії? Тому ознака «Якщо не з'їм, то хоч понадкушую» є характеристикою саме російського менталітету. В СРСР-кому кіно українець зображувався або дуже хитрим (до 60-х років) або вайлуватим телепнем, невдахою, лінивим, зрадником.

В кіно при СРСР, а особливо, зараз, в сучасному російському кіно, майже всі злочинці, чомусь, наділяються українськими прізвищами! Після перегляду цих фільмів складається враження, що серед росіян злочинців не може бути в принципі, а більшість злочинців Росії – українці. Тобто росіяни створюють негативну ауру українців, а потім намагаються, щоб створена ними негативна аура українця стала всесвітньо відомою. Причиною цього, на мою думку, є українофобія наших молодших братів – росіян, які таким чином намагаються пригальмувати зріст масштабності національної свідомості українців. Таку ж природу має і бандерофобія росіян.

„Українофобія у більшості випадків – це не просте «насміхання» над українською нацією, а щире бажання їй зла. Українофобія (антиукраїнізм, україноненависництво) — боязнь та агресивне несприйняття існування України та української нації, форма некультурної зверхності, ірраціональна і злісна ворожість до українців як народу, їхньої культури, мови та історії або до України як держави, ненависть до всього українського, вороже ставлення до українства та всіх виявів української національно-культурної самобутності” (Вікіпедія)

За чим же тоді ностальгія в Росії? За самим Союзом? Ні. В Росії ностальгія за **зниклими** (при крахові СРСР) **«кастовими» привілеями** росіян над представниками інших національностей, за можливістю познуватися над ними, прикрившись фабулою радянського (російського) патріотизму. **Бажання приниження національної гідності людей неросійської національності для росіян - неприкритий шовінізм, що набув форми знущання, форми садизму.**

Росія об'явила, що вона – спадкоємиця СРСР. **Нинішня політика Росії є гіпертрофованою похідною від її політики в СРСР, що стала одним із факторів його краху.** Причому, політики – гіршої, ніж при СРСР, тому що в сьогоденній Росії **прихильників і друзів у світі стало набагато менше, ніж було прихильників у СРСР. І це духовна поразка Росії.**

Наступний фактор – **дискримінація** громадян, діти яких під час війни проживали на тимчасово окупованих фашистами територіях. Дискримінація при вступі в окремі види ВУЗів, дискримінація в кар'єрному зрості тощо. **Боротьба з національними мовами і культурами „під маркою” боротьби з націоналізмом теж була однією з форм дискримінації.** Хто розмовляв національною мовою (а не приведи господи – володів іноземними мовами) КГБ „брався на замітку” і на його кар'єрному зрості ставився хрест (через відповідний запис у відповідному досьє органів „безпеки”). На керівні посади в республіках ставились росіяни, підібрані російським Політбюро ЦК КПРС. Це не могло подобатися представникам національних еліт, національно-свідомим громадянам, патріотам своїх народів у колишніх республіках СРСР. І це **незадоволення до моменту краху СРСР зросло настільки суттєво, що призвело до утворення національно-визвольних рухів у союзних республіках, які очолили боротьбу своїх народів за незалежність.**

Геноциди в СРСР, з однієї площини, були формою нищення всіх, хто не придатний бути рабами, а з іншої площини - були насильницьким способом «очищення» території від проживання на ній однієї нації задля забезпечення життєвого простору для нації іншої. Тепер на тих територіях «исконно-русские» шовіністи - бузять! Аборигени, на їх думку, мають бути в резерваціях.

Шовінізм.

У кожній імперії є імперієтворча нація. Росіяни – були й лишаються імперієтворчою нацією в різних формах існування Російської імперії. СРСР також був імперією – спадкоємцем і продовжувачем Російської імперії, з тією різницею, що капіталізм Російської імперії був замінений комунізмом СРСР. Але росіяни залишалися імперієтворчою нацією і при СРСР (Див. попередній розділ 7 «Російські комуністи – владна каста СРСР»). **В Російській імперії завжди процвітав шовінізм і ніяка боротьба з російським шовінізмом не велась. Не було в тюрмах російських націоналістів, бо їх націонал-шовінізм розцінювався як патріотизм. Після краху СРСР цю естафету взяла Росія, ставши ініціатором і реалізатором політики відвертої зверхності по відношенню до колишніх союзних республік. Це Російський шовінізм зростив тих, хто сьогодні бунтує проти національних мов і культур, проти прав аборигенів у нинішніх незалежних державах.** Вони так виховані, що представники інших національностей – підлегли і повинні „знати своє місце”, сидіти і не висовуватися” у себе, на своїй землі. Вони втратили почуття часу і в яких країнах живуть. Як ті партизани з того анекдоту: „Бабка, немци в селе есть? Что ти родненькій, п'ятдесят лет как прогнали. – Фу, ти, чьорт, а я все еті п'ятдесят лет поезда под откос пускаю...”

Росія своїми діями і ворожою пропагандою перетворила всі колишні національні республіки у своїх недругів. Вона демонстративно проводить політику „Чем хуже для Украины, тем лучше для России („спіч” Затуліна <http://www.unian.net/rus/news/news-427767.html>).

Просто, при СРСР, „в сім'ї братніх народів”, ворожість, зверхність або недружелюбність Росії до інших народів замаскованою під російський патріотизм, що в СРСР не засуджувався, а розцінювався, рекламувався і нав'язувався партійною пропагандою як патріотизм РАДЯНСЬКИЙ. Після краху СРСР російська зверхність стала відвертою і неприкритою. Росія за власною ініціативою демонстративно зірвала із себе маску «дружби народів», а по відношенню до України і Білорусі – відкинула маску «братніх слов'янських народів». Все таємне з часом стає явним.

Відносини Росії і України слід оцінювати через призму знущань над українським народом і його історією. Не з'їм, то понадкушую – характеристика саме росіян по відношенню до України. „Вкрадено” Патріархат Православної церкви в Києва, викрадено

фрески із Софії Київської, українські клейноди, древні рукописи та ін. Вкрадено назву Русі, і тепер вся історія Київської Русі, в силу співзвучності, приватизована як російська, володіння русичів (Київської Русі) пишуться як «владения русские», Київ – матір міст **руських** (Київської Русі) безсоромно називають «Киев –мать городов **русских**»), а далі більше – «верньом Киев - мать городов русских». Вкрадено частину історії, бо вона описується в Росії не як історія **русичів**, а як історія „**русских**”. Але „**русскими**” вони стали при Петрі в 1713 році, коли цар повелів іменувати Московію РОСІЄЮ. Історія Київської Русі, історія русичів набагато древніша, але і її описують як історію російську, як свою... А неблаговидну частину саме своєї історії, історії росіян, історії Росії, історії СРСР вони воліють і донині зберігати під сімома замками в „спецхранах” Москви.

Переяславська Рада і спотворення змісту її Статей, Мазепа, Крим, Тузла, Петлюра, Грушевський, ОУН-УПА, дії НКВД в Україні в російській історії описуються навиворіт. Навіть спроба науковців України дослідити українську історію, голодомори, заборони української мови, пљондрування української культури, заслання до Сибіру і знищення української інтелігенції та духовенства, конфіскація майна громадян України, викрадення заощаджень громадян розцінюється Росією нервово: як український націоналізм, як недружню позицію України. Тобто, з позиції Росії - українці (хахли) мають розцінювати все здійснене «старшим братом» над нами лише благом і аж ніяк – не злочинами. Інакше, погрожують санкціями і застосовують санкції. І які ж вони нам після цього брати?

За їх останньою риторикою, нас, українців, не було взагалі і зараз немає. Не було і немає України, не було і немає української мови. За «исконно русским мнением», і національності моєї, виявляється, теж немає. Навіть прогресивний Генсек КПРС і Президент СРСР Горбачов оригінально розповідав про свою власну історію: «Мать – украинка, жена – украинка, а все вместе мы – РОССИЯНЕ». Що ж тоді вже казати про позицію всяких Затуліних, Корнілових, Маркових, Жириновських, Лужкових, Попових... Вони вважатимуть, що ми єдині і братні народи тільки в тому випадку, коли це вигідно Росії. Коли ми продовжуватимемо щорічно здавати Росії чергові заводи, банки, дозволятимемо їм поганяти нас, як робочу худобу, коли на образи з їхнього боку нашої честі і гідності, нашої культури й історії, при зазіханні на нашу територію і мову мовчатимемо, як глухонімі або, як деякі ХАХЛИ, цілуватимемо їм ручки за це і будемо корчити гримаси блазнів. **Коли ми дякуватимемо за знуцання над нами, за їх пљовки в нашу гідність, за грабунок нашої економіки, вони можуть дозволити собі назвати нас братами, навіть одним народом. Але якщо Росії щось не вигідно – то ми з братів моментально стаємо ХАХЛАМИ, „БАНДЕРІВЦЯМИ" і «НЕДОГОСУДАРСТВОМ».** Як тільки ми заявляємо про те, що ми не васали, не раби, що ми такі ж люди, в яких є свої економічні інтереси, свої сім'ї, які ми маємо прогородувати, маємо інтереси, якими не можемо нехтувати, що в нас є свої честь і гідність, своя мова і культура, тоді «наліт братства» в риторичі і діях Росії зразу зникають і функціонери знімають брутальний галас про русофобію, націоналізм і нацизм в Україні. Скільки ж це може продовжуватися? Доки ми будемо це терпіти? Де докази, запитаєте? Будь ласка. За Президента Ющенка влада України намагалася відстоювати перед Росією економічні, політичні і гуманітарні інтереси. Пам'ятаєте, який галас здіймала влада Росії? Націоналізм, бандеровщина, фашизм... Тому на президентських виборах Росія добивалася обрання президентом проросійського Януковича. Як вони хвалили Януковича за «Харківські Угоди», якими він здав Росії економічні і політичні інтереси України. Але, як тільки Янукович, що й досі вважається проросійським, посмів заявити, що і Росія має врахувати інтереси України у визначенні ціни на газ; про незгоду України на погіршення економічної ситуації в державі в результаті запропонованого Росією не вигідного Україні вступу до Митного Союзу, як у засобах

масової інформації Росії пішов шквал критики дій Януковича як продовжувача «оранжевої» політики Ющенко. **„Чем хуже для Украины, тем лучше для России – цей „спіч” Затуліна був виголошений не при Ющенко, а вже при Януковичу.** Затуліна, що являється другом Януковича. Затуліна, якому Янукович відмінив заборону на в'їзд до України. І в цьому спічі вся суть і спрямованість діяльності Росії щодо України. Як відреагував МЗС України і Янукович на цей спіч? МЗС України, як завжди, виявилось глухонімым. А Янукович, Президент України, мовчки втерся від плювка Затуліна. І саме така позиція України і його Президента знаходить схвалення і задоволення в Росії і в російській п'ятої колони в Україні. **Кажуть: що в голові політичного керівництва Росії, те на язиці у Затуліна. Його заяви ніхто не дезавує в Росії!** Затулін виступає в ролі такого собі авангардного актора російського політикуму, модернового російського Брюса «на віллісі» чи Сильвестра «з талоном»... від «Єдиної Росії»... **Взаємини керівництва Росії і керівництва України сьогодні - це синдром і, одночасно, рецидив колишніх взаємин ЦК КПРС, КГБ СРСР з ЦК КПУ за часів Союзу. Влада в Україні на всіх рівнях і у всіх гілках „нашпигована” агентами ФСБ Росії, що завжди мали вплив на ситуацію, на „думку” і „позицію” багатьох ключових фігур у владній вертикалі в Україні. Окрім того, ФСБ „контролює минуле” Януковича, отже – контролює його „сьогодні”, контролює його майбутнє. А через цей механізм – контролює Україну.** Наскільки вдасться Януковичу вирватися з-під цього контролю – покаже час. Якщо ситуація в Україні й надалі погіршуватиметься, то це означатиме, що вирватися йому...не вдалося. Та й ще один момент. Про яку свободу Януковича від спецслужб Росії можна вести мову, якщо його особистий охоронець – громадянин Росії!

За часів СРСР російський патріотизм (націоналізм) росіянами вважався (та й вважається нині) націоналізмом найкращим або найліпшим позитивом. Але, от литовський чи грузинський патріотизм (націоналізм)... В очах росія це була дуже погана характеристика «братів» по партії, братів по Союзу. За російський націоналізм нікого і ніколи в СРСР не судили і не ув'язнювали, але російські тюрми були переповнені завжди басмачами, дашнаками, мусаватистами, українськими і прибалтійськими націоналістами. В чому справа? Чому різний підхід до націоналізму, що панував у націях, котрі населяли СРСР? Чому була різною його оцінка і реакція влади? Російський – заохочували і насаджували у свідомість радянських громадян, а український (та інших націй) - осуджували і засуджували та продовжують осуджувати. Відповідь дуже проста – це ще раз засвідчує, що **нації в СРСР не були рівноправними, а СРСР не був сім'єю саме братніх народів.** Прислів'я древніх: «те що дозволено Юпітеру, не дозволено бику» мало місце і в СРСР. Російський брат завжди був старшим. Російський націоналізм був теж старшим і ліпшим, тобто – імперським і мав право на існування на відміну від націоналізму інших націй. Пояснення просте - **не могли ж російські комуністи, що всім заправляли в СРСР і культивували російський націоналізм, самі себе за це засудити. Тому і явище російського націоналізму вважали і вважають явищем позитивним. Підтвердження того, що російський націоналізм і є російським патріотизмом – це слова самого Путіна, який з гордістю називає себе російським націоналістом (і я підтримую його гордість з цього приводу). Але й Росія в такому випадку, мала б підійти з такою ж міркою до націоналізму українського і якщо не підтримати, то не засуджувати українських націоналістів, як у минулому, так і нині.**

Але націоналізм панівної нації і націоналізм підпорядкованої нації – це різні явища за спрямованістю. Націоналізм підпорядкованої нації спрямований на отримання свободи і незалежності від панівної нації. Націоналізм панівної нації спрямований на збереженні імперії і подовження свого панівного становища над іншими націями. Націоналізм імперієтворчої (панівної) нації спрямований на демонстрацію меншовартості націоналізму підпорядкованих націй, на шкідливості

націоналізму підпорядкованих націй самим підпорядкованим націям. Імперський націоналізм завжди спрямований на дискредитацію націоналізму підпорядкованих націй як загрози суспільному і міжнаціональному спокою в імперії. А коли це не допомагає, то носії імперського націоналізму вдаються до репресій носіїв націоналізму підпорядкованих націй. Тому в науці націоналізм імперієтворчої нації відділяють від націоналізму підпорядкованої нації і визначають його як шовінізм, великодержавний шовінізм, імперський націоналізм.

Націоналізм імперський - це різновид нацизму. Російський націоналізм за часів СРСР був імперським націоналізмом, тобто – шовінізмом. А за шовінізм у СРСР не судили, бо не було такої статті. Тому й не було російських шовіністів в тюрмах СРСР. Або простіше – вважалося, що в СРСР шовінізму не було, як і вважалося, що не було сексу.

Зараз, коли народи стали незалежними, і в Росії зникла потреба в камуфляжі імперських замашок, російський шовінізм розцвів відверто і «в повній красі». Тобто, те що було таємним за часів СРСР, зараз стало явним і відвертим. Або, як кажуть: «те, що у тверезого на умі, те у п'яного на язиці».

Тобто, російський шовінізм – не в минулому, він панує і підтримується російською пропагандистською машиною, російськими політиками в середовищі російської п'ятої колони, котра орудує в незалежних державах. Це означає, що Росія й надалі намагається існувати в режимі психологічної імперії. Зовнішні прояви імперського шовінізму Росії є похідними від внутрішньодержавного імперського шовінізму, що проявляється в нищенні патріотизму народів, котрі населяють Росію: татарського, чеченського, калмицького, якутського, інгушського та ін. Нинішня Росія – Третя форма Російської Імперії по відношенню до народів, що її населяють, і носій психологічної імперії по відношенню до своїх сусідів.

І не відомо, як складеться доля РФ у майбутньому, доля імперського Третього Риму.

Я не бажаю зла російському народові, задурманеному ідеєю «Третього Риму» і бажав би їм одужання і наступного процвітання як добросусідської держави. Але я не дарма назвав статтю «КРАХ СРСР як етап напіврозпаду Російської імперії». **Якщо Росія не перетвориться на дружлюбну і терпиму до інших націй і народів державу, а продовжуватиме імперську політику у внутрішньому вжитку і на експорт, то після описаних у статті етапів її напіврозпаду може настати етап її остаточного розпаду. Сама Російська Імперія з розпадом СРСР НЕДОРОЗПАЛАСЬ.** Залишився лише міф про те, що росіяни – нація соборності. Росіяни виявилися нацією розбрату.

Імперії мають здатність до самознищення і наступного розпаду. А багатонаціональні імперії - тим більше. Багатонаціональні держави чи Імперії (з чіткими анклавними проживаннями націй у них) розпадаються на мононаціональні – це чітка світова тенденція, підтверджена історичним досвідом. Особливо, коли культура і мова націй, що входять в Імперію, і її носії зазнають утисків (нищення) зі сторони імперієтворчої нації. Мононаціональні держави більш стійкі, хоча б тому, що в них відсутній фактор міжнаціонального розпаду.

Відповідаючи на запитання: які суб'єктивні фактори прискорювали крах СРСР, слід однозначно відзначити наступні:

- Зі зростом безкарності за російський шовінізм і зростанням репресій проти патріотів інших етносів СРСР, розросталися масштаби образ національних почуттів народів СРСР, які почали розцінювати росіян як колонізаторів, що породило Народні Фронти та Народні РУХи за Незалежність.

- Зі зростанням рівня освіченості населення СРСР та чисельності людей з вищою освітою і збільшенням їх частки в суспільстві, зі зростанням видів і засобів інформації та

потужності її потоків, народи СРСР дізнались, що являє собою СРСР насправді (в порівнянні з розвиненими країнами з некомуністичною формою суспільних відносин). Це призвело до зростання скептицизму і розчарування щодо теоретичної вивіреності концепції комунізму і практичної спроможності його побудови. **Максимум розчарувань сягнув свого найвищого рівня до початку ГКЧП, тобто співпав у часі з моментом фінальної частини розпаду СРСР. Розпаду не лише ментального, а й фактичного. Тобто, комунізм спочатку перестав існувати ментально - в головах людей, а вже потім СРСР розпався фактично і юридично. СРСР розпався як фантом теорії і практики комунізму. Привид комунізму перестав бродити в головах людей. Тобто, одним з могильників комунізму і могильників самого СРСР як носія нежиттєздатної комуністичної моделі, став високий рівень освіти і освічений народ, національно-свідомий народ.**

Але, повторюю, розвалився СРСР спершу віртуально - „в снах, надіях і серцях” громадян, що його населяли, а вже потім – реально, наяву: «Весомо, нежно, зримо!»

Від першої російської імперії залишилась виставка з Цар-Колокола, що не дзвонить і Цар-Пушки, що не стріляє.

Від другої російської імперії (СРСР) залишилася теж виставка – виставка досягнень народного господарства (ВДНГ СРСР), де Росія пропонує колишнім республікам взяти павільйони в оренду за вартістю в один російський рубль на рік. Але вони ... не бажають. Немає чого продемонструвати. Досягнень немає у Росії і в дружбі з іншими, колишнім народами СРСР. А дружба, в російському виконанні, перетворилася кому на зубний, а кому на головний біль. Залишився лише міф про те, що росіяни – нація соборності. **Досягнень немає в дружбі з Росією, бо Росія не одна і не єдина. В самій Росії їх дві: Росія сили і Росія розуму, які не можуть домовитися одна з іншою. Не можуть, бо між ними – ментальна прірва...**

9. Остаточний крах економічної моделі комунізму

Після введення Хрущовим гарантованої грошової оплати праці селян, після ліквідації масового безоплатного будівництва об'єктів всесоюзного і місцевого значення в'язнями ГУЛАГів, після ліквідації сталінських репресій проти працівників міста і села, вірніше: після ліквідації примусових методів праці, економіка СРСР загальмувала свій зріст. Централізована планова економіка СРСР виявилася недостатньо гнучкою і ефективною, щоб керувати виробничою функцією працюючих лише економічними методами з низьким рівнем мотивації до праці, без застосування щодо цього методів, які практикувалися репресивною машиною СРСР. Продуктивність праці відставала від розвинених капіталістичних країн.

Дотації збитковим підприємствам, головним чином ВПК, сягнули однієї п'ятої частини всіх бюджетних витрат і стали головною причиною бюджетного дефіциту. Така безгосподарність. Втрати і непродуктивні витрати у народному господарстві щорічно збільшувалися. Так, з 1981 по 1988 р.р. з 12,5 млрд. руб. вони вирости до 29,0 млрд руб., у тому числі, понадпланові втрати від браку в промисловості та будівництві вирости з 364 до 1076 млн. руб., втрати від списання витрат з нездійсненого капітального будівництва зрости з 2831 до 4631 млн. руб., втрати від падежу худоби зрости з 1696 до 1912 млн. руб. Половина зібраних овочів згнивала на овочевих базах і не попадала на стіл споживача. Лише 40% з виробленого віконного скла вставлялось у вікна, решта 60% розбивалося, списувалося і розкрадалося.

СРСР увесь час боровся за „мір во всьом міре”, в результаті чого СРСР витрачав на озброєння біля 15% свого бюджету, в той час як західні країни – в межах 5%. **Мілітаризація економіки, надмірна гонка озброєнь, ведення військових дій в інших країнах, надання військової та економічної допомоги іншим державам були одним із суттєвих факторів її нищення.**

Військова присутність чи військові конфлікти вимагали радянської зброї в Кореї, В'єтнамі, Анголі, Угорщині, Польщі, Чехословаччині, Афганістані, Єгипті, Сирії, Іраку, Нікарагуа, Сальвадорі, Кубі, Чилі, Мозамбіку, Конго і привели до зростання бюджетного дефіциту, який все в більших розмірах покривався за рахунок грошової емісії і зростання внутрішнього боргу країни.

Планова система розподілу матеріальних ресурсів вимагала у підприємств точного прогнозування потреби в ресурсах по повній номенклатурі на наступний рік. Заявки на матеріальні ресурси на наступний рік приймалися до березня поточного року. Оскільки на підприємствах не було сучасної комп'ютерної техніки, то підприємства не могли точно спрогнозувати потребу в матеріальних ресурсах, тому заявляли обсяги ресурсів більші від потреби вдвічі, з запасом. В масштабах СРСР обсяг заявлених ресурсів на наступний рік перевищував потужності для їх виготовлення. Створювався штучний дефіцит запчастин, вузлів, комплектуючих у реальному секторі економіки. Дефіцит ставав гальмом у виконанні доведених планів виробництва, що у свою чергу, призводило до наступного кола зростання дефіциту. **Парадокс полягав у тому, що якщо підприємство і могло виробити понадпланові обсяги продукції, то воно не мало права її самостійно продати сусідньому споживачеві без нарядів і рознарядок Держплану і Держпостачу СРСР чи союзних республік.** За безнарядний продаж продукції передбачалися штрафні санкції до підприємства і його керівників. Керівника за це могли зняти з посади і виключити з партії за те, що він, випустивши більше продукції, продав її без дозволу споживачу, який мав потребу в ній, але не мав фондowego дозволу на її придбання. Виключення з партії за часів СРСР означало кінець кар'єри і така особа ніде не приймалася на роботу. Виключення з партії перетворювало людину на ізгоя.

Ілюстративним прикладом ефективності планової комуністичної системи може служити наступне явище.

– В СРСР на кожну п'ятирічку приймалися все грандіозніші плани, які (за статистикою) не лише «виконувалися достроково», але й «перевиконувалися». Однак, в результаті виявилось, що **у 80-х роках наступила епоха дефіциту продовольства, а тому була розроблена і прийнята Продовольча Програма, в результаті «виконання» якої до 1989 року їсти було нічого.** Виникає саркастичне запитання: «Якщо планова комуністична економіка – найліпша і найефективніша в світі, то дефіцит продуктів харчування був нею запланований?»

- «Точкою неповернення» в розпаді економіки СРСР слід вважати початок 70-х років, коли економіка СРСР «підсіла на голку» від радості успіхів у торгівлі вуглеводнями, яка подовжила час екстенсивного функціонування і підтримки експорту. «Головокруженіє от успехов» не дозволило здійснити технологічну модернізацію виробництва за нафто долари, отримані від експорту енергоносіїв. Нафтодолари тратилися на імпорт джинсів і відеомагнітофонів для населення і різноманітних дефіцитних речей для нащадків партноменклатури всіх рангів та розподілу їх через спецрозподільники, майже так, як у період «військового комунізму». А Кувейт, Арабські Емірати, Саудівська Аравія на нафтодолари створили для своїх громадян райське життя при капіталізмі, не об'являючи це комунізмом і не здійснюючи комуністичних революцій.

- Якість радянських товарів постійно й невпинно знижувалася, чим обумовлено зниження експорту. **Якщо в 1913 році частка Російської імперії в загальносвітовому експорті**

складала більше 5 %, то (навіть з урахуванням експорту вуглеводнів) частка СРСР в загальносвітовому експорті на момент його розпаду не сягала навіть одного відсотка.

- Продуктивність праці в СРСР відставала від продуктивності високорозвинутих країн майже на порядок і зумовлювалась технологічною відсталістю. Півтора десятка років до моменту фактичного розпаду СРСР (який прагнув догнати і перегнати США) темпи приросту економіки постійно відставали від темпів зросту економік західних країн, а в останні п'ять років тенденція різко змінилася на щорічний спад економіки від бази 1985 року і в останній рік (91-й) досягнуто рекордних річних темпів падіння в 11 відсотків. А західні економіки продовжували щорічний зріст. Просто - «отряд не заметил потері бойца» Останні 20 років СРСР щорічно був вимушений закупляти від 20 до 40 млн. тонн збіжжя, позаяк колгоспна система не дозволяла задовольнити внутрішню потребу (і потребу задля експорту революції) обсягами зерна власного виробництва. Планова економіка довела суспільство до того, що вимушені були приймати продовольчу програму, бо їсти було нічого. **Якщо всі планові завдання і планові п'ятирічки в СРСР виконувались і перевиконувались, а виявилось що їсти нічого, то виникає запитання: „Дефіцит продуктів харчування був запланований радянським керівництвом?“**

- СРСР вичерпав екстенсивні фактори росту економіки повністю (окрім видобутку вуглеводневих енергоносіїв), а інтенсивні фактори росту в реальному секторі економіки не могли бути задіяні на повну потугу в принципі, бо від підприємств вимагали виконання і перевиконання планів виробництва продукції, а не підвищення його ефективності. **За невиконання планів виробництва директорів знімали з посади однозначно і безжалісно. А за невиконання плану науково-технічного переозброєння, за зниження ефективності виробництва, за збитковість виробництва – ніхто, ніколи ні одного директора з посади не знімав. Як відзначалося вище, в СРСР були ПЛАНОВО збиткові підприємства.**

- Дефіцит у СРСР дуже часто створювався і штучно: наприклад авто і килими, харчі вивозилися в країни соцтабору, щоб там створити ілюзію ІЗОБИЛИЯ, щоб ті країни утримати в режимі КОМУНІЗМУ (щоб підтримати тамтешні режими), але цим поглиблювали дефіцит внутрішній, а з ним – і невдоволення мас. Експортовані з СРСР товари продавалися в країнах соцтабору за цінами, значно нижчими, аніж в СРСР. Наприклад, у Чехословаччині ЖИГУЛІ в доброму стані коштували 3 000 крон, що відповідало 300 рублів, але якщо їх ввозили в СРСР, то в там їх можна було перепродати уже за 15 000-20 000 рублів.

- СРСР, маючи «найліпшу й найсправедливішу» у світі економічну систему, потужний Держплан і ДержПостач, з іманентною всім стадіям комунізму проблемою - проблемою тотального товарного дефіциту не справився. СРСР, маючи такий потужний репресивний апарат як КППРС, так і КГБ і МВД, не зміг (чи не захотів) припинити створення штучного дефіциту. Скоріше не захотів, тому що до операцій зі створення штучного товарного дефіциту, для наступної спекуляції дефіцитними товарами були причетні родичі партійної і радянської номенклатури та силовиків по всій вертикалі влади – зверху до низу. Комуністичній системі господарювання, ключову роль в якій грали не економічні закони і механізми розподілу, а державні органи і їх керівники- це було властиво і природно.

- Валюта - карбованець СРСР - ефективною ніколи не була, оскільки „буржуазна” теорія грошей була використана в грошовій політиці держави в спотвореному вигляді. В результаті чого:

- Карбованець СРСР за всю історію його існування не зміг стати вільно конвертованою валютою. Хоча для окомилування громадян називався курс 62 коп. за 1 дол. США, але ніколи, ні один громадянин не зміг купити долари взагалі на території СРСР, а за кордоном – тим більше. Коли розпався СРСР, стартовий курс був 20 крб за один долар, а в наступний

період (гіперінфляції) курс на чорному ринку дійшов до однієї тис. крб. за 1 долар і більше. Якби економіка СРСР входила в десятку найсильніших економік світу, якби була сильнішою економік Західних держав, то радянський карбованець був би вільно конвертованою валютою і іноземні держави накопичували б і тримали б свої валютні резерви в карбованцях, а не в доларах США. Так що **економічна міць СРСР – один із „нормальних” міфів комуністичної пропаганди**

- На момент розпаду СРСР обліковані залишки коштів (на ощадних рахунках громадян) складали близько трильйона карбованців при порожніх прилавках магазинів, а „в панчохах і матрасах” населення тримало близько 130 млрд. крб.

- Павлівська грошова реформа (січень-квітень 1991 року) передбачала обмін лише 51, 5 млрд крб. «панчішних грошей», решта (понад 70 млрд крб.) – було наказано вважати нетрудовими доходами. Люди побігли займати черги в Ощадкасах, що розтягнулися на кілометри. Квітень 1991 року. Керуючись „турботою про інтереси трудящих” Уряд Павлова підняв у 4 рази ціни на продукти харчування і комунальні послуги. Половина громадян СРСР автоматично опинилася за межею бідності. Невдоволення мас зашкалювало.

- У 1988 році (за словами Павлова) 2/3 національного доходу СРСР формувалось за рахунок державного боргу. У 1989 році дефіцит бюджету СРСР склав 120 млрд. крб, тобто 15% національного доходу.

В результаті вищезгаданого: золотий запас СРСР знизився з 2500 тонн у 1985 році до 240 тонн – у 1991 році. В 1986 році зовнішній борг СРСР складав 15,1 млрд. дол. У 1988 - 25,6 млрд. дол. У 89-му - 48 млрд. дол. У 1990-му – борг збільшувався щомісячно: червень - 52 млрд. дол, вересень - 64 млрд. дол., грудень - 84 млрд. дол.

- Громадяни СРСР, маючи кошти, не могли купити цілий ряд харчів без продуктових талонів, без кількогодичних черг в магазинах, а промтоварів - без багаторічних черг. Черг – не під магазином, а в профспілкових організаціях, через які дозовано розподілялись виділені підприємствам меблі, килими, побутова техніка, автомобілі, золоті прикраси, житло. Діяли ліміти - хто скільки і яких товарів на місяць міг купити, продуктові талони...

- На момент розпаду СРСР у продажу в продовольчих магазинах були лише трьохлітрові банки з квашеною капустою, маринованими огірками і помідорами. Зникали моментально з прилавків хліб, цукерки, вафлі, молоко, риба та рибні консерви і алкогольні напої, на які постійно підвищували ціни. А як казав бравий солдат Швейк – режим, що ризикне підвищувати ціни на пиво, довго не протримається.

- Далше – більше. Поняття КУПИТИ – зникає з ужитку, заміщається суттю - ДІСТАТИ. З вільного продажу зникають практично всі основні товари, крім хліба. По всій країні було введено нормоване постачання у формі талонів .

- Дефіцит став тотальним. Тоді ж з’явився анекдот: „Що буде, коли в пустелі Сахара запровадити комунізм? Відповідь: „Перші два роки – нічого, а на третій – розпочнеться дефіцит піску”.

- Отримати путівку в будинок відпочинку чи санаторій було доступно один раз у 12 років. Стінку (меблі) треба було очікувати в черзі на придбання 3-4 роки, автомобіль – 8-10 років, пылосос - рік-два, холодильник, пральну машину – три-чотири роки, золоті прикраси рік-два. Вставити золоті зуби – до десяти років. Килим – два-три роки. Купити коньяк чи ікру

легально було неможливо: у відкритому продажі не було. В ресторанах інколи були. М'ясо можна було „дістати”, якщо був знайомий м'ясник, тушонку і ковбасу – якщо був знайомий працівник м'ясокомбінату, що крав на м'ясокомбінаті, виносив і продавав. І їх ніхто не „здавав” міліції, бо на цьому всі жили.

- Переможні реляції КПРС, що: „СРСР обігнав своїх світових конкурентів з виробництва сталі, чавуну, виробництва мінеральних добрив, залізо-бетонних конструкцій і т. д і т.п.”, були фікцією, бо офіційно купити всього цього пролетаріату і селянству було неможливо – тільки вкрати, якщо й купити, то лише - по блату....

У 1989-му вперше офіційно оголошено про початок економічної кризи в СРСР (зростання економіки змінюється падінням).

- **Масове падіння прорадянських комуністичних режимів у Східній Європі в 1989 році .** У Польщі приходять до влади колишній лідер профспілки [«Солідарність» Лех Валенса \(9 грудня 1990 \)](#), у Чехословаччині - колишній дисидент Вацлав Гавел ([29 грудня 1989 р.](#)). У Румунії президент-диктатор Чаушеску разом з дружиною розстріляний за вироком трибуналу.

Ніхто не розумів жаху проблем, що стоять перед країною. Всі щиро вірили, що СРСР - друга економіка світу. А СРСР, як говорила Маргарет Тетчер, були мавпою з Верхньої Вольти, але з ракетами.

Економіка СРСР, що була побудована на дефектній теорії , не могла бути ефективною, навіть гіпотетично. А ставши закритою системою – не змогла сприйняти іновацій, характерних для індустріально-розвинених країн. Тому така економіка не лише відстала, але й природньо загинула.

Народ «шлунком» перестав підтримувати маразматичну економіку СРСР і тому й не чинив опору розпаду СРСР. **Інтереси економічного базису перемогли комуністичну надбудову. Або, як казали комуністичні теоретики – народ не захотів далі жити по старому, а влада вже не могла управляти по старому, а нової економічної системи не мала і не бажала сприймати.** Теоретична криза стала результатом нездатності теоретиків (догматиків) марксизму-ленінізму-сталінізму запропонувати нову модель економічних відносин взамін плановій економіці, що вичерпала потенціал своїх можливостей, що і призвело до прискореного відставання темпів зростання економіки в комуністичному таборі в порівнянні з темпами її зростання в капіталістичних країнах.

10. Огляд фінальної стадії краху СРСР (юридичний аспект)

У Прибалтиці Народні фронти розпочали компанію за вихід зі складу СРСР, в Україні у 1989 році Народний Рух розпочав боротьбу за суверенітет.

- 16 листопада 1988 р. Верховна Рада Естонської РСР більшістю голосів прийняла Декларацію про суверенітет Естонії

- [11 березня 1990](#) р. Верховна Рада Литви на чолі з Вітаутасом Ландсбергісом проголосила незалежність.

- [23 березня 1990](#) р. Компартия Естонії вийшла зі складу КПРС.

- [30 березня 1990](#) р. Верховна Рада Естонії прийняла рішення про державний статус Естонії.

- 31 березня 1991 р. у Грузинській РСР відбувся референдум про відновлення державної незалежності Грузії, на якому за відновлення державної незалежності Грузії проголосувало 98, 93 % учасників.

- [3 квітня 1990](#) р. Верховна Рада СРСР прийняла закон, що оголошує юридично нікчемними декларації Верховних Рад прибалтійських республік про анулювання входження в СРСР і всі наступні рішення, які з цього витікають.
- 9 квітня Верховна Рада Грузії прийняла Акт про відновлення державної незалежності Грузії. Грузія стала другою з союзних республік, що оголосила незалежність,
- [4 травня 1990](#) р. Верховна Рада Латвії проголошує перехід до незалежності. ([3 березня 1991](#) ця вимога підкріплена референдумом)
- [23 червня 1990](#) р. Молдавія оголосила про суверенітет.
- 12 червня 1990 р. Росія прийняла Декларацію про державний суверенітет.
- 16 липня 1990 р. Верховною Радою України прийнято Декларацію про державний суверенітет Української РСР.
- 30 серпня 1990 р. оголошує Декларацію про незалежність Татарстан.
- Всі республіки, окрім Туркменістану, приймають аналогічні Декларації. **Всі країни колишнього комуністичного табору і колишні республіки Радянського Союзу оголошують про відхід від комунізму і про перехід на ринкові підвалини побудови своїх економік.**
- [12 січня 1991](#) р. у Талліні між Головою Верховної Ради Естонської Республіки Арнольдом Рюйтелем і Головою Верховної Ради РРФСР Борисом Єльциним було підписано «Договір про основи міждержавних відносин РРФСР з Естонською Республікою», в якому обидві сторони визнавали одна одну незалежними державами.

- 4 травня 1990 р. Верховна Рада Латвії проголошує перехід до незалежності, що було підтримано латвійцями на референдумі 3 березня 1991 р.

- **19 серпня 1991 р. створено неконституційний орган – ГКЧП, який незаконно ввів у СРСР режим надзвичайного стану і здійснив спробу державного перевороту в СРСР.** Президент СРСР і Генеральний секретар ЦК КПРС М.С Горбачов був під домашнім арештом на своїй дачі в Криму, йому обрізали телефонний зв'язок зі світом.. 22.08.1991 року заколот ГКЧП був придушений, а заколотники – арештовані .
- 20 серпня 1991 р. Верховна рада Естонії прийняла резолюцію «Про державну незалежність Естонії»
- 22 серпня 1991 р. секретар Туркменського республіканського комітету партії товариш Ніязов об'явив про перевід всієї власності Радянського Союзу на території республіки під суверенітет Туркменістану.
- **24.08.1991 р. вийшов Указ Б. М. Ельцина про заборону діяльності КПРС.**
- 24.08.1991 М. С. Горбачов об'явив про свою відставку з посади Генерального секретаря ЦК КПРС і звернувся до членів ЦК КПРС із закликом про саморозпуск.
- Оголошують Акти про незалежність: Україна 24-го серпня, Білорусія 25-го, Молдова-27-го,
- 28-го серпня 1991 року - відставка Уряду СРСР і розпуск Колегії КГБ СРСР.
- 29-го серпня Російський парламент забороняє КПРС і накладає арешт на її майно,
- 30 серпня 1991 р. Верховна Рада Азербайджану прийняла Декларацію "Про відновлення державної незалежності Азербайджанської Республіки", 18 жовтня був прийнятий Конституційний акт «Про державну незалежність Азербайджанської Республіки», 29 грудня в Азербайджані пройшов референдум про державну незалежність, на якому за незалежність проголосувало 99,58%
- Після [серпневих подій 1991 року незалежність Литовської республіки](#) була негайно визнана більшістю країн Заходу.
- 2-6 вересня 1991р. – останній 3'їзд народних депутатів СРСР,
- 5- 6-го вересня Радянським Союзом визнається незалежність Литви, Латвії, Естонії. СРСР продовжує своє існування у складі ДВНАДЦЯТИ союзних республік.
- 6-го вересня – проголошення незалежності Чечнею.

6 листопада 1991 р. Указом Президента РРФСР Б. Єльцина була припинена діяльність КПРС і КП Росії на території РРФСР.

- 14 листопада - В Ново-Огарьово сім колишніх республік СРСР (Росія, Білорусь, Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Туркменістан і Таджикистан) домовились про створення нового міждержавного утворення - Союзу Суверенних Держав (ССД). ССД як Конфедерації зі столицею в Мінську. Договір про створення ССД мав бути підписаним 9 грудня 1991 р.

Стосовно України.

- У відповідності зі ст. 26 Договору про утворення СРСР від 29 грудня 1922 р. Україна мала право на **вільний** вихід із складу СРСР. Скориставшись цим правом:

- Верховна Рада України 16.07.1990 р. прийняла **Д Е К Л А Р А Ц І Ю** про державний суверенітет України, якою повідомила весь світ про свій намір утворити українську незалежну від СРСР Державу,

-24.08.1991 року Верховна Рада України прийняла **АКТ** проголошення незалежності України.

-1 грудня 1991 року **на референдумі** українці підтримали Акт про незалежність України, ухвалений Верховною Радою України 24 серпня 1991 р. У голосуванні взяли участь 31 млн. 891,7 тис. Громадян, або 84,2% загальної кількості включених до списків. З них **на запитання бюлетеня «Чи підтверджуєте ви Акт проголошення незалежності України?»** **відповіли «Так, підтверджую» 28 млн. 804,1 тис. громадян, або 90,3%. Україна стала незалежною, суверенною Державою** в результаті добровільного і таємного голосування на основі вільного волевиявлення її населення. Україна стала суб'єктом міжнародного права, яку визнали іноземні держави. З указаної дати Україна мала право вступати в міжнародні стосунки, укладати і денонсувати міжнародні Угоди самостійно. Іноземні держави одна за одною почали визнавати її міжнародну правосуб'єктність. **7-8 грудня Україна як суб'єкт міжнародного права підписала Біловезькі Угоди, яким було створено СНД, що не мав статусу держави.**

- 3 1-го грудня 1991 року Радянський Союз остаточно не розпався і продовжував своє існування, але без України, Грузії і без Прибалтійських республік у його складі. Тобто, СРСР продовжував своє існування у складі **ДЕСЯТИ** республік.

- 7-8 грудня – Росія, Україна і Білорусія уклали Біловезькі Угоди про створення Союзу Незалежних Держав(СНД). Україна підписувала Біловезькі Угоди про створення Союзу незалежних Держав, перебуваючи в статусі суб'єкта міжнародного права, а в п. Кравчука на руках були два легітимних документи - рішення референдуму про незалежність України і результати голосування, за якими народом України він був обраним на посаду Президента незалежної України.

-12 грудня 1991 року Верховною Радою України ратифіковано Угоду про створення Співдружності Незалежних Держав, хоча сама Україна не стала членом в СНД, але набула статусу Спостерігача.

-12 грудня 1991 року в Російській Федерації прийнято „Постановление Верховного Совета РСФСР № 2015-1 ”О ДЕНОНСАЦИИ ДОГОВОРА ОБ ОБРАЗОВАНИИ СССР”.

СРСР ПЕРЕСТАВ ІСНУВАТИ ДЕ-ЮРЕ.

- 21 грудня у Алма-Аті підтверджено денонсацію Договору СРСР і схвалено створення СНД і дезінтеграцію СРСР. Тоді СНД налічувала 10 членів з 15-й колишніх республік СРСР. П'ять інших (три країни Балтії, Україна та Грузія) тоді в СНД не увійшли, хоча фактично вітали цей історичний факт.

25 грудня 1991р. ввечері Президент Радянського Союзу М.С.Горбачов склав із себе **повноваження Президента СРСР** і заявив : "В силу сложившейся ситуации с образованием Содружества Независимых Государств, я прекращаю свою деятельность на посту

Президента СРСР". Тієї ж ночі на куполі Кремлівського палацу був спущений червоний прапор СРСР, а на його місце був піднятий триколон Росії. Резиденція Президента Радянського Союзу перейшла у власність РФ.

Розпад СРСР був закономірним і став доконаним фактом, юридично оформленим.

Елементом випадковості в розпаді СРСР можна було б вважати те, що це відбулося не кількома роками раніше і не кількома роками пізніше, а саме в серпні-грудні 1991 року. Але, якщо взяти до уваги філософську трактовку випадковості як *непоміченої* закономірності, то **серпень-грудень 91 р. слід визнати закономірним відрізком часу, часу агонії СРСР.** В серпні 1991 року переворот ГКЧП дав старт юридичному оформленню розпаду СРСР, а в грудні 1991 року процес завершився.

Коли недалекоглядні політикани кажуть, що Єльцин, Кравчук і Шушкевич розвалили Союз, підписавши в Біловезькій Пущі 7-8 грудня 1991 року Угоду про створення СНД, то це не відповідає дійсності.

На запитання, хто винуватий у крахові СРСР, відповім наступним чином:

- російська комуністична каста (еліта);
- ідеологія комунізму і імперіалізму, а відтак - всі її теоретики, провідники і очільники, які в основній своїй масі теж були російськими комуністами.

11. Роль Горбачова в крахові СРСР

Вважаю за необхідне навести характеристику Горбачова, подану членами Політбюро ЦК КПРС при його призначенні на посаду Генсека:

„11 марта 1985 года новым Генеральным секретарем ЦК КПСС избрали Михаила Горбачева — человека "**неукротимой творческой энергии**" (как отметил Андрей Громыко на заседании Политбюро 11 марта 1985 года); далее следуют оценки его коллег, высказанные там же и тогда же): "**деятеля, который обладает и знанием, и опытом и умением работать с людьми**" (Николай Тихонов); "**лицо, которое отвечает самым высоким требованиям**" (Виктор Гришин); человека, обладающего "**высокой работоспособностью и эрудицией**" (Владимир Чебриков); человека, "**который пользуется большим уважением в партийных, профсоюзных, комсомольских организациях, в активе нашей партии, в народе в целом**" (Егор Лигачев).” <http://mikle1.livejournal.com/70307.html>

Чи могла людина з такою характеристикою зробити зло для свого народу? Однозначно – ні! Заслуга Горбачова в тому, що він зрозумів (як і Ленін в 1921 році) і усвідомив, що комунізм – це казка, що Союз приречений, що комуністична економіка - не конкурентна з тією, котра побудована на приватній власності і ринковому характері розподілу, на конкуренції, на механізмах функціонування, які світовою цивілізацією відшліфовувалися століттями. Політбюро і ЦК не дало йому здійснити поворот, як зробили Польща і Китай... **Горбачов очолив СРСР коли процес розпаду набув незворотного характеру. Зупинити розпад СРСР чи змінити вектор його розвитку Горбачов вже не міг – бо його команда йому цього не дозволила. Максимум, що зміг здійснити Горбачов, – не допустити кровопролиття при розпаді СРСР** Він зі своїм завданням впорався як керівник, як гуманіст, як людина. Низький йому уклін. Я вважав би, що йому слід поставити пам'ятник у повний зріст. І поставити його слід саме в Україні!

12. Роль комуністів Росії в знищенні КПРС

Для політкоректності наведу цитати з російських видань мовою оригіналу:

- 2 июля 1990 г. открылся последний, 28-й Съезд КПСС. Ельцин предложил изменить название КПСС на партию демократического социализма, освободить ее от любых государственных функций, упразднить первичные организации, перейти к многопартийности (<http://hrist-commun.narod.ru/1990-1993.htm>)

- „СССР был обречен с тех пор, как из него вытащили хребет. Это произошло 12 июня 1990 года, когда о своей суверенности объявила Российская Федерация. Центробежные силы в СССР окончательно взяли верх над центростремительными” (<http://www.russ.ru/layout/set/print/pole/Glavnaya-tajna-1989>)

- ”Идея создания республиканской компартии встретила понимание в рядах высшей партийной номенклатуры. Российские партаппаратчики, согласно этой точке зрения, своими руками раскололи КПСС, вслед за чем неизбежно последовало провозглашение независимости России. По словам Ихлова, «консервативные круги КПСС настаивали на создании российской Компартии, рассчитывая, что удастся создать политический центр против горбачевской перестройки». К весне 1990 года идею Горбачева неожиданно поддержала группа радикальных критиков перестройки (Виктор Тюлькин, Алексей Сергеев), которые провели в Свердловске «инициативный съезд» коммунистов России. За две недели до XXVIII съезда КПСС Горбачев созвал в Кремле делегатов этого съезда. Это мероприятие стало учредительным съездом Компартии РСФСР.”

”**Иван Полозков**, известный стране как последовательный борец с кооперативами и «махровый консерватор», стал лидером «сепаратистской» Компартии не по своей воле. Лидеры Компартии РФ действительно желали возрождения России, Итоги референдума дали старт ново-огаревскому процессу, в рамках которого был разработан проект нового союза - Союза Суверенных Государств. Однако этот проект не был реализован вследствие путча 19 августа 1991 года. **Парадоксальным образом заговорщики, стремившиеся сохранить СССР, вбили последний гвоздь в крышку его гроба.** Приземленная, но очень действенная мотивация масс совпала с лелеемой демократами идеей о «конфедерации независимых субъектов», а также вошла в резонанс с аппаратными играми внутри КПСС. **Сочетание всех этих факторов сделало распад СССР и образование «ни от кого независимой» России неизбежным.**”

(<http://www.russ.ru/layout/set/print/pole/Glavnaya-tajna-1989>)

- Экс-президент СССР **Михаил Горбачев** считает, что развалу СССР способствовала российская партийная номенклатура, в том числе лидер КПрФ **Геннадий Зюганов**.

”Что касается распада СССР, то мною было сделано все, чтобы выйти на подписание нового союзного договора, сохранявшего единое государство. Но партийная номенклатура, которая прежде всего концентрировалась вокруг руководства российских коммунистов, в том числе Зюганова, именно она, по сути, сорвала это”, - сказал Горбачев в четверг "Интерфаксу".

В частности, он отметил, что "когда **Борис Ельцин** и его "подельники" (президенты Украины и Белоруссии Леонид Кравчук и Станислав Шушкевич - ИФ) подписали Беловежское соглашение о ликвидации СССР, то *по просьбе Руслана Хасбулатова (председатель Верховного Совета РСФСР - ИФ) Зюганов ходил и договаривался с депутатами-коммунистами, чтобы они проголосовали за этот документ*”.

(http://www.cprf.info/news/party_news/56874.html)

Зюганов, друг Симоненка, із простих придворних горбачовської команди став, завдяки російському шовіністу і націоналісту **Макашову**, лідером КПрФ, що перебрала владу від КПрС, стала її правонаступницею. А КПУ вкотре стала її васалом.

Розпад СРСР – це черговий етап пошуку Росії самої себе, черговий етап її самоочищення.

Одна з основних причин розпаду СРСР - у нездатності російської партійної еліти, що узурпувала владу в СРСР, „перебудуватися” в ногу з часом так, як це зробила Компартія Китаю. Блискавичне розшматування єдиної КПРС на компартії суверенні, під себе – яскравий тому доказ. І коли сьогодні розповідають керівні комуністи, що занепад і розпад СРСР- це чийсь КОЗНІ, а не їх рук справа, то мені пригадується історія однієї повії, яка втекла від чоловіка, нагуляла байстрюків від різних кавалерів, а потім розповідала своїм дітям, що їх батько був „лётчиком”, його підбили і він загинув у літаку, не встигнувши катапультиватися.

Крах КПРС і крах СРСР забезпечили комуністи Росії. Комуністи Росії відіграли роль основного двигуна розпаду.

Керівна комуністична „еліта” республік завжди орієнтувалася на Росію, звиряла з нею всі свої дії і стала „привідними пасками” розпаду СРСР.

13. Як в Україні сприймали ГКЧП і крах СРСР?

На мою думку – це найцікавіший, найбільш інтригуючий і найнеоднозначніший аспект досліджень істориків багатьох поколінь. Для себе як аналітика, політолога (в даному випадку), але не історика я такого завдання не ставив. Не можна підняти непідйомне, як казав класик. Я поділюся лише своїми міркування і спогадами стосовно того відрізка часу, учасником і спостерігачем якого я був та брав безпосередню участь у подіях часів ГКЧП і краху СРСР.

Але спочатку – деякі міркування про Окрему роль України в російській імперії. Сьогодні не є секретом свідчення науковців, політиків, державних діячів і військових різних епох, різних національностей, різних держав про те, що **якою б потужною не була Росія, але її роль на геополітичній арені без України в її складі, була, є й буде непропорційно меншою (від економічного потенціалу України), ніж коли Україна була б складовою Росії.** Я задумувався над цим феноменом. **Дійшов такого висновку: росіяни більш войовничі і більш „безшабашні”, а українці - більш господарні і більш філософічні.** Саме сплав цих якостей міг дати російській імперії синергетичний ефект, якби не російський шовінізм. Однозначною і головною складовою шовінізму є зверхність. **Українці не терплять зверхності навіть від своїх власних очільників.** Шовінізм породжував спротив українців, що не терпіли стану меншовартості, а синергетичний ефект втрачався на процеси декомпенсації.

Російські аналітики розуміли роль України в Російській Імперії, але не могли „переступити” через свій шовінізм. Тому за часів СРСР управління КГБ СРСР в Україні було таким багаточисельним і потужним. Основним завданням КГБ в Україні було:

- утримати в покорі Україну і українців у складі СРСР. Для забезпечення цієї мети застосовувався весь арсенал засобів: від пряника до кулі.

І якщо після ГКЧП всі керівні ГКЧПісти і КГБісти СРСР були відсунуті від посад в Росії, то начальник УКГБ СРСР по Україні – Галушко, був прийнятий на роботу в ФСБ Росії на одну з керівних посад. Міністр внутрішніх справ України (часів Кучми) Білоконь теж знайшов притулок у Росії. Вам це не здається дивним? Мені - ні.

Україні не вдалося б безкровно вирватися з лап СРСР, якби Єльцин, наприклад, вийшов переможцем у протистоянні з Горбачовим до моменту ГКЧП і очолив Політбюро ЦК КПРС. Єльцин не зупинився б перед застосуванням сили для репресивного утримання від розпаду СРСР. Але, оскільки Єльцин до цього програв битву за можливе керівництво СРСР, він вирішив бути першим хлопцем на селі, ніж останнім - у місті. Вирішив відроджувати нову російську імперію і розпочати з „низького старту” – з президентства Росії як суверенної

держави. **Я не вірю, що лякливий і хитрий перестраховщик Кравчук та ще більш лякливий, але і менш хитрий Шушкевич змогли б довести справу до повного суверенітету своїх країн без рішучого Єльцина. Без Єльцина вони були б президентами, як президент Башкирії чи Татарстану. Президентами республік у складі СРСР.**

Єльцину був потрібен факт юридичного оформлення суверенітету України (в Росії референдуму не було) для того, щоб денонсувати Договір про створення СРСР і стати легітимним президентом, президентом Росії. Росії не під СРСР, Росії не в складі СРСР, а Росії – Імперії. Єльцин використав факт референдуму в Україні (1-го грудня 1991 року) про незалежність і приєднався до вирішення власної мети – стати ПЕРШИМ в Росії. **Референдум 1 грудня 1991 року в Україні, проведений серед її населення, носив легітимно-похоронний характер для СРСР.**

Саме Єльцин привіз у Біловезьку Пущу заготовлений макет Біловезьких Угод, які після опрацювання й були прийняті. Ні Кравчук, ні Шушкевич нічого подібного не мали. Вони просто підтримали пропозицію Єльцина. Тому, віддаючи належне значенню Біловезьких Угод для долі СРСР, для долі України, Росії і Білорусі зазначу, що називати згадану трійку керівників „Біловезькими Зубрами” – не вірно і образливо для зубрів. Зубром там був лише Єльцин.

Але Єльцин думав переформатувати Росію в нову Імперію, в якій Україна і Білорусь були б губерніями Росії. Докази? Росія Єльцина не дозволила поділити активи і пасиви СРСР, забрала Чорноморський флот, ядерну зброю. Навіть ескадрилья літаків, що втекла з незалежної України в незалежну Росію, не була повернута в Україну. На мою думку, скандал з „Кольчугами” був організований Росією Єльцина, а прослуховування кабінету Президента України велося задовго до „плівок Мельниченка”, з часів СРСР, коли в ньому ще сиділи Перші Секретарі ЦК КПУ. Пробним каменем на міцність України і її цілісності були рішення Росії по Криму, Севастополю як російських територіях. Коли не вдалася лобова атака на суверенітет України, розпочалася довготривала її облога. **У 1997 році, тобто за за сім років до кінця каденції Кучми і за два роки до свого самозречення від президентства, Єльцин віддав команду на проектування Північного газового потоку в обхід України.** Тобто, Єльцин задумував робити з Україною те, що робили і роблять його наступники, але тодішній економічний стан Росії ще не дозволяв зробити цього. **Єльцин передав своїм наступникам свій план. Тепер він у дії.**

А Галушко і Білокінь стали потрібними Росії як носії інформації про агентуру КГБ і МВС в Україні. Якась частина з них „віддалась” Україні, а якась залишилася вірною Росії. Галушко і Білокінь були викриті і в Україні їм „світили” проблеми, але вони здатні організовувати роботу агентів російського впливу в Україні, сіпати за ниточки стосовно тих агентів, на яких мали компромат, здатні консультувати ФСБ Росії та ін., тому стали для Росії в пригоді. А як писав і розповідав мені особисто майор КГБ СРСР Присяжнюк у 1991 році (який після цього загадково помер), **в КГБ СРСР був обов’язково компромат на всіх працівників КГБ.** Більшість з тих, хто дослужився до „папахи”, були пов’язані кров’ю, тобто зробили брудну справу – вбивство. І справи про це зберігаються й донині в „спецхранах” ФСБ Росії, зберігаються як „ниточки”, за які й досі можна сіпати...

І коли сьогодні кілька таборів колишніх КГБістів сперечаються між собою, який з таборів більш український, а який антиукраїнський, то це „Театр Комедії і Оперети”. В кожному із зазначених таборів - „папахи”, генеральські лампаси, великі зірки на погонах і „грудь в орденах” СРСР. Як відомо, колишніх КДБістів не буває.

Основним завданням КГБ СРСР по Україні було – боротьба з українським буржуазним націоналізмом і сепаратизмом. За погану чи добру боротьбу проти патріотів України вони отримували „папахи”, генеральські лампаси, великі зірки на погонах і ордени?! Це вмiла гра, складова „мистецтва” КГБістів, яка нагадує мені анекдот 1968 року після ізраїльсько-арабської війни: В Росії на Красній площі сидять два жебраки в традиційному одязі. Один - в арабському халаті з чалмою на голові, другий - в єврейському сюртукові з

ярмулкою на голові. Підійшов перехожий, кинув кілька монет „арабу”, а єврею сказав: „ ти що, не розумієш, що після ізраїльської агресії тобі ніхто вже не подасть?” Коли перехожий відійшов, жебрак „араб” іронічно сказав жебраку єврею: „ И эот гой ещѣ будет нас учить, как делать деньги”?

Не відрізнялися особливою „чистоплотністю” і партійні керівники республіки і областей. Більшість із них мала в „арсеналі заслуг” справи по „здачі” КГБ СРСР своїх же колег – партійних керівників різного рівня. Тому партійні керівники першого ешелону в республіках (і Україна не виняток) боялися працівників КГБ республіки і блискавично „ублажали” їх забаганки. Рішення про підтримку ГКЧП у ЦК компартій республік прийшло не від Політбюро ЦК КПРС, а від ГКЧП, від КГБ СРСР. Політбюро ЦК КПУ намагалося його виконати і розіслало відповідні директиви в області України. Л.М. Кравчук був Секретарем ЦК КПУ, членом Політбюро ЦК КПУ і Головою Президії Верховної Ради України – одночасно.

З першого дня об’яви про ГКЧП, ми, представники опозиційної Народної Ради, тримали зв’язок з Росією, з Русланом Хазбулатовим та іншими „однодумцями” щодо суверенітетів республік. Отримували інформацію про стан справ у Москві. Я, як тодішній член Президії Верховної Ради України, звернувся до Кравчука із запитанням: що він знає про долю Горбачова, про його істинний стан здоров’я, чи живий, чи зв’язувався він з Горбачовим за допомогою спецзв’язку? На що Кравчук напівроздратовано відповів: „Який Горбачов? Ви що не бачите, що в Москві вже інша влада?” Я зрозумів, що він здатний „лягти” під „нову владу”. Я йому сказав – не спішіть і не нервуйте. Судячи з того, що ми можемо розмовляти по ВЧ (спецзв’язку) з керівництвом Верховної Ради Росії, цей переворот - не класичний. Зв’язок не перерваний, Єльцин не арештований, інфраструктура (банки, залізниці, аеропорти, пошта) – не захоплені, значить, не все так погано. Кравчук шморгнув носом, це завжди означало, що він міняв думку, набуваючи впевненості. Тому всі його наступні бравурні розповіді про те, як він в перший день ГКЧП вийшов з партії, як він боровся проти ГКЧП і т.п. для мене виглядають гротесково. **Кравчук залишав собі шлях для відступу і готував його на випадок, коли ГКЧП переможе.** На другий чи третій день ГКЧП, до мене в кабінет зайшли мій перший заступник Михайло Швайка і секретар Комісії Олександр Барабаш. Вони майже прокричали: „Володимире Мефодійовичу, Ви не повірите, але другий день поспіль Кравчук приїздить на обід до членів Політбюро - в ЦК КПУ” (Секретаря ЦК, що вийшов з партії – приймали на обід в Політбюро ЦК?). Я вийшов на подвір’я, де прогулювалися члени Президії Верховної Ради України Микола Білоблоцький і Василь Дурдинець. Мабуть, теж спостерігали за поведінкою Кравчука. Кравчук вийшов з будівлі ЦК, помахав привітно рукою, сів у авто і від’їхав... **Всі три дні заколоту ГКЧП вони постійно консультувалися, тому Кравчук і їздив на обіди в Політбюро ЦК КПУ. Виступи по телебаченню і пресі Першого секретаря ЦК КПУ Гуренка і Кравчука нагадували інструкції ГКЧП – працювати і зберігати спокій, не протестувати і не проводити акцій.** Всі три дні ГКЧП, ми вимагали, щоб Президія прийняла постанову, що засуджувала антиконституційний переворот, здійснений ГКЧП, якою закликала б народ до непокори „новій владі”. Всі три дні представники компартійної частини Президії Верховної Ради на чолі з Кравчуком, Плющем та ін. уникали голосування з цього питання під приводом того, що Янаєв (керівник ГКЧП) все-таки віце-президент СРСР, давали завдання Олександрю Коцюбі – „вивчити”... та ін. Але **ні за суверенітет України, ні за визнання ГКЧП антиконституційним заколотом голосувати Україна ні в Президії, ні в парламенті комуністи не бажали.** Це означає, що в цей період керівництво КГБ і Політбюро ЦК КПУ продовжувало тримати „в шорах” не лише Кравчука, а й весь склад комуністичної частини Президії Верховної Ради України і комуністичну частину парламенту. Якщо заперечити сказане, тоді залишається ще одне пояснення: Кравчук, Плющ та інші комуністи не приймали радикальних рішень, пропонованих нами, бо думали, що ГКЧП – переможе. Третього варіанту пояснень їх „нерішучості” – немає. Мали

в запасі набір шапок... з червоною зіркою і...з тризубом... Мають і досі, бо й **досі.... (злі язики) розповідають, що сім'я Кравчука залишилася російськомовною.** А скільки партійних блоків і політичних забарвлень змінили за цей час Кравчук і Плющ? Не задали своїм однопартійцям чіткого вектору розвитку, не створили потужного українського кістяка, спинара, бо в самих його немає. Тому й успіх від їх діяльності міг бути успішним лише в результаті випадковості....

Підтвердженням висновку, що Кравчук грав „і вашим і нашим” знаходимо в інтерв'ю його друга – Вітольда Фокіна від 04.02.2009 року: „Когда в августе 1991 года **после форосской изоляции** Горбачев вернулся в Москву, именно мне он позвонил по телефону и сказал: "Сейчас у меня в кабинете все первые лица республик. Мы обсуждаем кандидатуру на должность главы правительства страны. Единодушно названа ваша фамилия. Прилетайте завтра, в понедельник, занимайте кабинет Павлова и беритесь за дело". Почти не колеблясь, я спросил: "Михаил Сергеевич, простите, но кто вам сказал, что я ваш сторонник?". Ответ последовал после долгой паузы: "По крайней мере, я не ошибся - вы честный человек. А Кравчук оказался прав". Я спрашиваю, был ли он против. Нет. Он сказал, что Фокин - хорошая кандидатура....” . <http://www.inosmi.ru/ukraine/20090204/247198.html>

Тобто, навіть після того, як був проголошений Акт про незалежність України, Кравчук посмів обговорювати з Горбачовим кандидатуру на посаду Прем'єр-Міністра СРСР!!! Готовий був „вмонтуватися” керівником України в оновленому Союзі, якби влада Горбачова окріпла. Навіть пропонував кандидатуру на посаду Прем'єра „оновленого” Союзу. „Біловезький зубр” повів себе, як „березнева кицька”. **Прочитавши „одкровення” Фокіна, я був вражений непізнаним мною потенціалом зрадництва і потенціалом цинізму п. Кравчука!** Саме це „одкровення” заставило мене привідкрити завісу над деякими деталями „героїчної” поведінки п. Кравчука під час ГКЧП. Коли закінчував цю статтю, в Україні розгорівся скандал, що Міносвіти (міністр Табачник) на безконкурсній основі замовило якійсь фірмі створення трьоххвилинного російськомовного ролика і заплатило за нього майже мільйон гривень. І ось сьогодні вияснилося, що президентом цієї фірми є той самий п. Кравчук, головою наглядової ради – Масол (Прем'єр-міністр за часів Кравчука), членами наглядової ради є - Азаров, Патон, Семиноженко. Ролик читачі можуть самі оцінити, подивившись його тут: <http://www.pravda.com.ua/news/2011/05/25/6239192/> . Хто з Вас, шановні читачі, не погодився б отримати мільйон за створення такого „ролика”. Такого „шедевр”, та ще й поза конкурсом?!

Дерибан, скажуть читачі. Ні, це просто **пан Кравчук знову, черговий раз в своєму житті, вміло „вмонтувався” вже й у нинішню команду, команду „професіоналів”.** Це ще раз свідчить, що **впродовж свого життя не за ідею, не за ідеологію боровся цей „російський продюсер”, а за власне місце під теплим сонцем.**

Далі процитую вже опубліковані матеріали про період ГКЧП: „НРУ вже до середини дня 19 серпня підготував заяву з приводу державного перевороту в СРСР. У ній ДКНС (ГКЧП), названо органом позаконституційним і незаконним. Рух закликав громадян України "створювати організаційні структури активного опору, які будуть координувати всеукраїнський страйк”.

„Чимало компартійних функціонерів, керівників владних структур, підприємств, колгоспів та установ поспішили запевнити ДКНС у своїй лояльності. Зокрема, переворот підтримали Дніпропетровський, Житомирський, Закарпатський, Миколаївський, Одеський, Полтавський, Харківський, Чернігівський обкоми та облвиконкоми, партійно-радянська верхівка Криму, Кіровоградський, Криворізький та деякі інші міськкоми КПУ. Догідницьки повелось українське телебачення, терміново, з вірнопідданим коментарем подаючи перекладені українською документи хунти, водночас нещадно цензуруючи всі антипутчівські матеріали. У дні перевороту на телебачення й радіо не допускались представники демократичних

поглядів. Жодної заяви, жодного звернення Народної ради, НРУ, демократичних партій і рухів не надрукували компартійні газети, не поширило Українське телебачення...”.

„Не погоджуючись з перестраховочною позицією обережних противників і потаємних прихильників перевороту, частина членів Президії (В.Гриньов, О. Ємець, Д. Павличко, В. Пилипчук, Л. Танюк, І. Юхновський та В. Яворівський) оголосили власну заяву. У ній утворення та дії комітету з надзвичайного стану визнавалися антиконституційними і незаконними, проголошувалась підтримка демократичних сил Росії, в разі спроб захоплення влади у республіці народ закликався до непокори...„

„Рішучий опір путчу було вчинено у Львові. 19 серпня до населення області з чіткими політичними оцінками антиконституційного перевороту і закликами бути готовими до громадянської непокори й загального політичного страйку виступили обласна Рада народних депутатів та Комітет громадянської згоди, провід Крайової організації НРУ і президія Демократичної спілки молоді Львівщини...

20 серпня відбулось велелюдне віче львів'ян, яке висловило обурення державним переворотом, підтримку російській демократії, готовність захищати суверенітет України та законно обрану владу...

У Донецькій міськраді 19 серпня зібралося понад 50 народних депутатів республіки, обласної та міської Рад. Вони прийняли звернення до Президії Верховної Ради України та до жителів міста, в яких заявили про категоричне невизнання ДКНС. Донецький страйкком готував загальношахтарський страйк.

Осередків опору військово-партійній хунті в Україні було чимало. Головною силою спротиву комуністичній диктатурі стали демократичні партії і рухи, оновлені Ради, політики й національно свідомі люди”.

<http://sevvpuussit.webhop.org/HistoryUA/11/course/CDC01E88A477E10BC22571700045F12A.html>

Якщо прочитали, серед яких обласних і міських комуністичних організацій України знайшли підтримку заклики заколотників - ГКЧПістів, то ви побачите, що вони майже повністю співпадають з тими регіонами, в яких найвища підтримка Партії регіонів і комуністів на останніх виборах. „Жив курилка”. Саме ці регіони найбільше потерпіли від геноциду, саме в ці регіони було завезене неукраїнське населення взамін винищеному, саме ці регіони виступають проти визнання голодомору геноцидом, саме в цих регіонах ходять під червоним прапором, саме в цих регіонах державна мова „не в почоті”. „Жив курилка” з ВЧК-НКВД-КГБ. Потрібен час, щоб менталітет став українським. Потрібні терпіння і наполегливість, щоб ХАХЛИ стали українцями. Лише тоді можливі зміни на краще.

Для завоювання незалежності зіграв позитивну роль фактор краху ГКЧП і страх комуністів перед гіпотетичним покарання за їх активну участь в ньому і його публічну підтримку. Пам'ятаю, після засідання Президії Верховної Ради України, що відбулося після краху ГКЧП до мене в кабінет з невеликим інтервалом почергово заходили двоє комуністів – двоє Голів Комісій, тобто моїх колег (по рангу посад) і задавали мені одне і те ж запитання: „Мєфодійович, як ти думаєш, що тепер буде з нами?” Ними керував страх. Я зрозумів правдивість твердження, що „смажений півень” – не промахується.

Я відповідав: „Погляньте, що робиться в Москві – йдуть повальні арешти всіх членів ГКЧП. Деякі з них пускають собі кулю в лоб. Думаю, що і тут, в Україні, будуть арештовані всі, хто підтримав спробу антиконституційного перевороту в СРСР у складі ГКЧП, хто був призначеним в якості заступників ГКЧП по Україні, хто входив в

український республіканський штаб ГКЧП, хто розсилав телеграми в області, райони, міста, села з вимогою визнавати єдину владу в СРСР – ГКЧП.”

„Що ж робити, друже, порадь?” Я їм відповідав, що для того, щоб їх не арештували, на територію України не повинна поширюватися юрисдикція законів СРСР, тобто вони мали проголосувати за Акт про незалежність України і тим самим проголосували за збереження своєї свободи і життя. «В такому випадку, - сказав я - ми обіцяємо, що не видамо вас до суду над вами в СРСР. Я розумію, що моя пропозиція щодо голосування за суверенітет йде врозрід з Вашою ідеологією, але... вибирайте: тюрма в СРСР Вам забезпечена, а в незалежній Україні – свобода». Спрацювало! **Згадана інформація миттєво облетіла комуністів Верховної Ради України і їм сподобалася ... бо 24 серпня 1991 року Акт про незалежність України був прийнятий Верховною Радою України майже одногосно. Компартію України заборонили Постановою Президії Верховної Ради України, 20 Членів якої (із двадцяти семи) на момент прийняття згаданої Постанови – були комуністами. Це підтверджує, що не комуністична ідеологія була для них як партійних секретарів визначальною. А інстинкт самозбереження. Самозбереження себе, бажання бути й надалі в „обоймі” наступних керманічів української незалежної держави. Тобто, цілі в демократів і партократів при голосування за незалежність України були різними. У демократів – забезпечити високий рівень життя для громадян України. В комуністів (Партії регіонів – як модифікованої частини вихідців з тієї ж компартійної „обойми”) - забезпечити високий рівень життя для себе - коханих. Залишаються вони різними і донині. **З двадцяти років незалежності при владі демократи були всього п’ять років (2005- 2010 р.р.). Слід визнати, що в період керівництва державою демократів (2005-2010 р.р.), життєвий рівень населення суттєво зріс і був вищим, ніж в періоди правління Кравчука і Кучми. Після здачі позицій Януковичу і партії регіонів життєвий рівень став різко знижуватися і сягнув нинішнього рівня, рівня жалюгідного існування.****

Свою позитивну частку в проголошенні і створенні незалежної України все-таки зіграв факт висунення саме Кравчука на посаду Президента, оскільки, вся пропагандистська машина КПУ до 1-го грудня 1991 року була задіяна як на агітацію за його обрання президентом України, так і на агітацію за незалежну Україну, в якій він знову міг би залишатися при владі. А з ним – уся комуністична рать. На агітацію саме в тих регіонах, які на березневому референдумі (1991 року) проголосували за збереження СРСР. Але з тієї ж пори різко посилювався черговий раунд пропаганди проти РУХівців як представників „деструктивних сил”, що не вщухає й донині. В цієї пропаганди „ноги ростуть” з епохи комунізму. Носіями цієї пропаганди були і залишаються кілька разів перефарбовані комуністи, що стали капіталістами.

14. Роль КГБ СРСР, Армії в ГКЧП

Генерал-лейтенант КГБ у відставці Ніколай Леонов сказав: «Запад очень хотел разрушить Союз, но всю «грязную работу» мы сделали сами»

Москва втратила лідируюче значення в СРСР. Москви політичної вже ніхто з парламентів республік не боявся, а силу армії застосувати проти всіх республік одночасно було неможливо, в т.ч. через її інтернаціональний склад, здійснити вибіркові і точкові репресії стало неможливо, бо КГБ перестали боятися з початком ГКЧП. **Під час ГКЧП КГБ СРСР було деморалізоване і вже нічого собою не являло.** Офіцери армії і співробітники спецслужб побачили, що їхнє керівництво виступає проти законно обраних керівників республік, керівника партії, головнокомандувача Збройних сил і проти народу - одночасно. Деякий час вони перебували в стані паралічу. Як офіцери вони не могли виступити проти своїх командирів, але й не могли змиритися з арештом головнокомандувача. Як комуністи –

не могли погодитися з арештом Генсека. Як громадяни - не могли виступити проти народу. Як люди з вищою освітою – усвідомлювали, що влада і повноваження ГКЧПістів-нелегітимні, само призначені. Як законслухняні – знали, що надзвичайний стан узаконити може лише парламент. Як офіцери, навчені безкінечними „підставами”, не бажали виконувати усні накази, а видавати письмові накази на придушення опору населення і на арешти керівників республік не ризикнув сам „тремтячорукій колектив” ГКЧП. Саме тому і офіцери і цивільний народ залишилися живими, а до керівників ГКЧП не були застосовані репресивні міри „со всей строгостью закона военного времени”. **Феномен ГКЧП став «точкою неповернення», за якою існування СРСР стало неможливим навіть теоретично.**

Якщо до ГКЧП на запитання референдуму 17 березня 1991 р.: „Согласны ли вы сохранить Союз, согласны ли вы его сохранить обновленным, и считаете ли вы, что там должны соблюдаться права человека” більшість жителів України проголосувала „ЗА”, то після ГКЧП, що цілих ТРИ доби (з 19 до 21 серпня 91 р), „чудило” під музику з Лебединого озера і висвітлило суть і зміст оновлення Союзу і масштаби забезпечення прав людини. **В Україні відбувся черговий референдум (1-го грудня 1991 року), на якому вже 90% відсотків її громадян сказали рішуче НІ „оновленому за допомогою ГКЧП” Союзові, проголосувавши за Незалежність України.** Ось Вам роль ГКЧП у зміні менталітету і бажань українців. Хто були члени ГКЧП? Комунисти, КГБісти і росіяни – одночасно.. Хто підтримав в Україні ГКЧП? Комунисти і КГБісти. Хто проголосував у Парламенті за Акт проголошення незалежності? Всі. РУХівці, комунисти і КГБісти. Хто підписав Біловезькі Угоди? Комунисти. Хто отримав всю повноту влади після останнього референдуму 1991 р. і утримував її аж до 2005 року? Комунисти і КГБісти. **Хто сьогодні виступає за втрату суверенітету Україною і її входження в „оновлений” Союз? Комунисти і КГБісти. Яка частина виборців їх підтримує на парламентських і президентських виборах? Чотири відсотки! NO COMMENTS!**

Чому ж не вдався ГКЧПістський заколот?

Керівні г'єкачепісти були „далекими” людьми, але опинилися вони у владі не випадково. Опинилися за російським комуністичним принципом комплектації керівництва СРСР, комплектації керівництва всіх гілок влади за ознакою російськості, що була однозначним синонімом радянськості. Боротися за свою владу вони не вміли, не могли і не знали як, що і підтвердилось швидким придушенням заколоту – придушенням у зародку. Де-факто виявилось, що вони не були готові його і очолювати. Не дивлячись на те, що були військовими, плану операції вони не зуміли розробити (на наше щастя). Вони не знали, для чого їм влада і не усвідомлювали, що з нею робити надалі і яку країну вони надалі мають будувати. Це ще раз характеризує, якого рівня професіоналізму (авантюризму) кадрів партія призначала на керівні посади в СРСР. Народ, армія і спецслужби їх не підтримали, бо відчували їх чужими і небезпечними, створення ГКЧП - незаконним, а їх методи „наведення порядку” – неприйнятними.

Вважаю, що роль ГКЧП слід охарактеризувати наступним чином:

- ГКЧП став детонатором, що запустив ланцюгову реакцію розпаду СРСР
- в результаті ГКЧП процес розпаду СРСР став незворотнім.

15. Роль Біловезьких Угод і Біловезьких Зубрів

Останнім „дцвяхом у домовину” СРСР стала Біловезька Угода, після якої держави світу масово визнали міжнародну правосуб'єктність України та інших держав – колишніх республік СРСР. Одними з перших заявили про це Польща, Канада, США, Італія, Бельгія, Індія, Японія, Китай, Австралія, країни Латинської Америки, Скандинавії та ін. До

підписання Біловезьких Угод міжнародну правосуб'єктність України визнали лише Польща та Канада.

Роль „Біловезьких зубрів” медичною термінологією можна сформулювати наступним чином:

- СРСР як пацієнт був важко хворим, в результаті відмови республік підписати новий Союзний договір до 19 серпня 1991 р. ГКЧП, замість надання йому швидкої допомоги, помилково вчинило спробу акту евтаназії. Пацієнт попав в реанімацію, у пацієнта настала фаза агонії, що завершилася смертю. Єльцин, Кравчук і Шушкевич своїми підписами Біловезьких Угод зафіксували (наче актом судмедекспертизи) факт настання смерті пацієнта - СРСР, в результаті чого відродилася Незалежність усіх держав, в т ч. і України.
«Біловезькі Угоди» - це лише фінальний документ, що юридично оформив ментальний розпад, котрий відбувся, фактично, до цього, і котрий формувався практикою і сутністю радянської держави. Формувався попередніми десятиліттями в шлунках, головах, душах і серцях громадян СРСР.

16. РОЛЬ США в зникненні СРСР

Не можна оминати дискусій і питання про роль США і Європи в зникненні СРСР. Слід відверто визнати, що США і Західний світ не любили СРСР через його ворожість західним цінностям, через неповагу до прав людини, через його агресивну політику, не любили як «імперію зла». Причина цієї нелюбові зрозуміла - через заявлене на весь світ програмне завдання СРСР - насадити комунізм у всьому світі шляхом здійснення переворотів у всіх капіталістичних країнах (на зразок жовтневого перевороту в Росії 1917 року). Зрозуміло, що ні США, ні країнам Західної Європи така «перспектива» не могла подобатися. Перспективу комуністичних «перетворень» у країнах Заходу сприймали з острахом всі прошарки населення:

- Робітники, яким не було «потреби» бажати радянського розміру зарплати - 220 крб. на місяць (зарплата в СРСР наприкінці його існування), в той час, як у США законом заборонялося платити найманим працівникам менше однієї тисячі доларів на місяць;
- Фермери, яким у результаті «розкулачування» загрожувала втрата майна (землі і техніки) і наступна робота в колгоспах Америки, у випадку опору – розстріли, та/або депортація їх сімей до полярного кола - на Аляску;
- Інженери мали б забути про відпочинок навіть на Гаваях чи в Домінікані, не кажучи вже про Мальдіви чи Канари, бо їх зарплати мала б бути нижчою, ніж у робітників;
- Священнослужителі, яким загрожували розстріли (за принципом – «чим більше – тим краще») або в'язниці після зрівняння храмів із землею ;
- Представники творчої інтелігенції, які мусили б творити лише те, про що накажуть, а про поїздки за межі країни мали б забути, якщо мали критичний склад розуму, або КГБ Америки встановило б, що їхня бабця добре себе почувала до американської революції, а дідусь відмовлявся вступати в колгосп чи в компартію Америки;
- Власники «заводів і пароходів», банків і стоматологічних поліклінік, яких очікував якщо не розстріл, то ГУЛАГи – точно і однозначно.
- Політичне керівництво і представники влади теж не бажали комуністичної революції, бо їх очікувала доля царської сім'ї і доля інших ... «ворогів народу». Одним словом, всіх «несогласних» у США (і Європі) йти до комунізму очікували розстріли і в'язниці у випадку комуністичної революції. Чи могло це подобатися їх жителям?

Правда, з безумовною радістю зустріла б комуністичну революцію лише Компартія Америки, чисельність якої в період піків їх найвищої «популярності» серед населення США складала АЖ...20 тисяч чоловік.

Одначе, всі вищеперелічені категорії населення США не бажали тотального дефіциту товарів, характерного для комуністичної економіки. Але вони його ніколи не відчували, тому й не розуміли, що він можливий і не усвідомлювали, чому він можливий в принципі. Продемонструвати прірву в менталітеті громадян, що жили у сфері тотального дефіциту і громадян, які дефіциту ніколи не знали, дуже просто. На запитання: «коли у вас з'являються свіжі помідори?» - жителі США і жителі СРСР відповідали абсолютно по різному. Жителі США відповідали: « О шостій годині ранку». Жителі СРСР відповідали: «В липні».

Проте, при всій ненависті Західного світу до політичного режиму СРСР, при всьому скептицизмі до його очільників і провідників, Захід не вбачав ворогів у населенні Союзу, Захід йому співчував. Тому, Захід (Європа і США) не міг ініціювати війни проти СРСР, оскільки загинули б ні в чому не винні жителі СРСР. Захід не прагнув заподіяти їм смерті. Коротко аргументую свої твердження:

- Якби США прагнули смерті СРСР, то не допомогали б йому економічно, технічно, матеріально під час другої світової війни. Німеччина і СРСР під час війни себе взаємно виснажили б. Хто б з них не переміг у взаємній війні, „переможець” всеодно не зміг би воювати проти США. Але США все-таки допомогли СРСР.

- Якби США не вступили у війну, не відкрили другий фронт, то втрати СРСР у війні були б набагато вищими, а сама війна закінчилася б не 8 травня 45 року, а десь у середині 46 року.

- США в серпні 45 року мали і застосували атомну зброю проти Японії. Якби США і західними країнами антигітлерівської коаліції не був відкритий другий фронт, а війна СРСР з Гітлером тривала і в 46 році, то США в 45-46 роках могли б використати атомну зброю не лише проти Японії, але й проти Гітлера і Сталіна.

- У період з 1945 по 1950 р.р, коли в СРСР атомна і термоядерна зброя була в стадії розробки, випробувань, але не стояла на озброєнні Радянської Армії. США в 1945 році вже мали атомну зброю (СРСР – лише в 1949р.), а термоядерну зброю США мали в 1951 р. (СРСР – лише в 1954 р). **США мали згадану зброю в кількостях, достатніх для кількаразового повного знищення економічного і військового потенціалу СРСР, обезкровленого в Другій світовій війні.** У цей період США були ядерно панівною державою, панівною абсолютно і безроздільно. США, до того ж, мали Військові бази в Західній Європі – в межах досяжності території СРСР і могли б вчинити так, як вчинили з Японією в 1945 році. СРСР в цей період не мав жодних шансів дати відсіч, не мав військових баз поблизу США і не мав засобів доставки атомної зброї до території США та ще й був виснажений війною. **Але США цими нагодами і можливостями не скористалися, тому що не мали наміру скористатися.**

- В період з 1949 року і до 60-х років військові бази США були розташовані щільним кільцем навколо СРСР, у країнах-сателітах США, що входили з ними у військові блоки АНЗЮС, НАТО, СЕНТО, СЕАТО. США в цей період, окрім потужного арсеналу ядерної зброї, мали широкий спектр засобів її доставки (наземні, підземні стаціонарні і мобільні ракетні комплекси, повітряні - бомбардувальники наземного базування далекого радіусу дії, морські – ударні кораблі з ракетними комплексами та авіаносці зі стратегічними бомбардувальниками на борту), яких на той час не мав СРСР. СРСР не мав авіаносців, не мав наземних баз навколо США в межах досяжності їх території, а виробництво міжконтинентальних балістичних ракет-носіїв лише розпочиналося і, до речі, ще не носило масового характеру.

Тобто, в період з 1945 до 1959 року, якби США мали намір знищити СРСР, то знищили б кілька разів підряд, бо змогу і засоби знищення мали. При чому, мали змогу без загрози отримати ядерний удар у відповідь. Але таким «шансом» знову ж не скористалися. Це ще раз підтверджує, що США не планували і не бажали нападати на СРСР. Тому **всі розмови того часу в СРСР про загрозу для СРСР і загрозу світові зі сторони США були звичайними міфами-страшилками, якими так багата була вся історія КПСР.**

- У 80-х роках між США і СРСР було досягнуто паритету в стратегічних озброєннях. США виступили з пропозиціями реалізації теорії конвергенції і обмеження гонки озброєнь. СРСР відхилив пропозицію конвергенції, але на військові обмеження погодився.
- Початок 90-х років. Початок «Параду Суверенітетів». Президент США Джордж Буш-Старший прилітає в Україну і з трибуни Верховної Ради закликає парламентарів 1-го скликання відмовитися від ідеї незалежності України і прохає зберегти непорушним СРСР (за що і був освистаний нашими депутатами). Тобто, він не був заінтересованим в дезінтеграції СРСР. Іншими словами, **США було вигідне збереження СРСР як форпосту боротьби з експансією панісламізму, а потім і як противаги набираючому силу Китаю.**
- **США мали і внутрішньо-економічний інтерес у збереженні СРСР. Зберегти СРСР для США означало зберегти його як стимулятора науково-технічного прогресу для військово-промислового комплексу (ВПК) США.** Зберегти зарди підтримки замовлень для ВПК США на виробництво зброї. Збереження обсягів виробництва зброї у США гарантувало б не зменшення ВВП США і недопущення зросту безробіття, оскільки виробництво озброєнь давало роботу тисячам підприємств-суміжників ВПК і робочі місця для мільйонів працюючих.
- 1993-94 роки. США і Європа примусили Україну і Білорусь відмовитися від арсеналів тактичної і стратегічної ядерної зброї, примусила зняти їх з бойового чергування і передати правонаступнику СРСР - Росії. Якби США чи Європа вважали Росію ворогом, то ніхто з них не пішов би на такий крок. Вони скоріше вимагали б її знищення і допомогли б в цьому, або вимагали б передачі озброєнь країнам НАТО. Але **США і НАТО наполягли, щоб ядерна зброя, котра була розміщена на території України, Білорусії і Казахстану була передана саме Росії, а не комусь іншому. І після цього вбачати, чи стверджувати, що НАТО і США намагалися знищити Росію – не лише алогічно, але й невірно.**
- У 1993-98 роки, коли ядерний потенціал СРСР був розпорошеним між колишніми республіками СРСР, а потім переформатовувався і по-новому інтегрувався в економічно слабкій і військово-нереорганізованій Єльцинській Росії, в умовах чергового падіння цін на нафту і енергоносії, США знову отримали шанс нанести ядерний удар по Росії з мінімальними втратами для себе. Але знову не забажали цього.
- В Єльцинські часи США мали змогу знищити комуністичні Кубу і В'єтнам, але не скористалися нагодою. Єльцин не протестував би, бо сам почав демонтаж комунізму в Росії, Єльцин шукав прихильності і підтримки в США і Європі і не міг псувати відношення з ними через Кубу чи В'єтнам. Але США знову не скористалися нагодою – **і це черговий раз засвідчує про миролюбивий, у всякому випадку – не агресивний, характер США і Європи стосовно Росії, і не лише Росії, але й стосовно її колишніх сателітів.** А коли США і вступають у конфлікти з диктаторськими режимами, то задля захисту від геноциду ні в чому не винного населення тиранами цих країн.
- І якщо антиамериканісти кажуть, що США штучно понизило ціни на нафту в світі для забезпечення економічних умов розпаду СРСР, то чому США (якщо мають таку змогу) „знизили” її вартість у 1989 році? Для того, щоб впав режим Єльцина, що був дружнім до США? Якщо США має змогу самостійно впливати на вартість нафти в світі, тоді чому допустили її зростання до рівня 147 доларів (за барель) у 2008 році? Щоб поглибити

економічну кризу в самих США? Чи щоб підтримати доходи Росії Путіна, яка (на відміну від Росії Єльцина) являється дуже жорстким опонентом США і НАТО? Чому тепер ростуть світові ціни на нафту? Щоб допомогти Росії Путіна легше вийти з економічної кризи і підкосити, при цьому, економіку США і економіку країн НАТО? Саме в такій технології є зміст боротьби США за знищення Росії? В кого є чим думати – поміркуйте самі!

І якщо після цього всього в яструбів Росії і російської П'ятої колони в Україні вистачає совісті щоб кричати про зловісну роль США в знищенні СРСР, а про НАТО - як про ворога Росії, то вони або неадекватні, або запрограмовані, або вони – „патефон”, в якому „заїло” пластинку.

Але я не відкидаю тезу про те, що США і Європа дотично спричинились до загибелі СРСР. Більше того, я підтримую цю тезу. **Я стверджую що США і Європа однозначно причетні до знищення СРСР.** Але їх роль була в тому, що вони продемонстрували громадянам СРСР, як можуть вони жити, коли викинуть зі своїх мізків «хімеру комунізму, що бродить по СРСР» і коли повернуться до нормального способу життя, до нормальної економіки – ринкової. В цьому напрямку спрацювали радіостанції БІ-БІ-СІ, НІМЕЦЬКА ХВИЛЯ, ГОЛОС АМЕРИКИ, СВОБОДА, західні газети, журнали ТБ. Пропаганда Заходу виявилася переконливішою від радянської. І, на сам кінець, народи СРСР, що отримали (при Горбачові) лібералізацію виїздного режиму, своїми очима побачили, як «загниває капіталізм», чим наповнена «жалюгідність» життя робітників на Заході і собі забажали так «погнити». Та поки що... не вдалося...

17. Чи можна було подовжити існування СРСР?

Чи були шанси комуністичної (російській) імперії подовжити час її життя? Були. **Три шанси:**

Перший, коли Ленін ввів НЕП.

Другий – при Брежневі реалізувати запропоновану Дж.Гелбрейтом і П.Сорокіним та підтриману Сахаровим теорію конвергенції.

Третій – при Горбачові СРСР мав нагоду піти шляхом Китаю. Під проводом компартії швидко відновити приватну власність і ринкову систему господарства. Першим шансом скористалися, двома іншими – ні. Політбюро Брежнева відповіло відмовою: „Ми ідеологією не торгуєм. Відмова від реалізації теорії конвергенції призвела до зросту темпів гонки озброєнь, у результаті якої висвітилась потенційна слабкість неринкової структури економіки СРСР, яка надірвалась, в т.ч. і тягарем експорту революцій (безкоштовним озброєнням реальних і потенційних сателітів, і масштабністю матеріальної допомоги їх урядам).

Політбюро Горбачова не зважилося будувати капіталізм під проводом компартії. У 91-му році сам Горбачов був близьким до переходу на китайський шлях трансформації економіки, а його Політбюро - ні. Політбюро не бажало змінювати марксистсько-ленінський базис економіки. А провести радикальні ринкові реформи на базі марксистсько-ленінської моделі й ідеології - нонсенс. Дехто називає причиною розпаду економіки СРСР падіння цін на нафту. Падіння цін на нафту стало лише прискорюючим фактором розпаду економіки СРСР і самого СРСР як держави, але не причиною. Коли мене запитують, чим відрізняються позиції і дії ЦК КПК і ЦК КПК, я відповідаю: „Коли табун бунтується, то розумний табунщик заскакує на спину самого швидкого скакуна, виїжджає вперед руху табуна, відводить табун від прірви і потім спрямовує його у потрібному табунщику напрямку. Нерозумний табунщик стає поперек шляху розбурханого табуна з розпростертими руками і табун його забиває копитами.” **Китай став успішним, коли розпізнав утопічність**

комуністичного шляху розвитку і став будувати капіталізм під проводом Комуністичної партії. Зберіг кадри, партію і її керівну роль у суспільстві.

Невикористання часу на „перестройку и ускорение” для реалізації в СРСР китайського варіанту перетворень стало часом втрачених можливостей, втраченим шансом подовжити існування другої російської імперії. Але вини Горбачова тут немає. Здійснити перетворення за китайським зразком йому не дала комуністична еліта – Політбюро і ЦК КПРС. Докази? - ГКЧП. Ні ЦК, ні Політбюро ЦК КПРС не засудили сам факт створення ГКЧП, спосіб комплектування його персонального складу, цілей, напрямків і методів його діяльності.

Силовий варіант утримання СРСР від краху не дав би результатів, бажаних для організаторів ГКЧП. Він також призвів би до розпаду СРСР і свідченням цього є результати референдумів за незалежність у республіках. Референдумів, що відбулися після придушення ГКЧП. ГКЧП не був підтриманий ні народом, ні Армією. **А спроба силового утримання СРСР від розпаду призвела б до недовготривалої, але кровопролитної боротьби, в результаті якої були б жертви з обох сторін.** Але в підсумку – однозначно були б винищені всі, хто організував і підтримував ГКЧП, співробітники КГБ та партійні функціонери, яких народ люто ненавидів. Після такого варіанту „розлучення” республік не знадобилася б люстрація кадрів, майно республік не було б пограбовано комуністично-кгбїстською і господарською „елітою”, бо її не стало б. Нікому було б гальмувати процеси зростання економіки і життєвого рівня громадян. Але „ціна питання” була б кривавою.

18. Висновки з аналізу причин краху комуністичної системи

Крах системи став єдино вірним, мирним варіантом виходу з тупикової ситуації породженої тривалою системною кризою в комуністичному таборі. Саме системної кризи, що настала в результаті збігу в часі політичної, управлінської, міжпартійної, внутрішньопартійної, теоретичної, економічної, соціальної, ідеологічної, ментальної кризи та кризи в міжнаціональних відносинах.

- 1. Політична криза** стала наслідком втрати стратегічної цілі розвитку комуністичного табору, результатом усвідомлення неможливості побудови комунізму, як в окремо взятій країні, так і в сукупності країн, що складала комуністичний табір.
- 2. Управлінська криза** стала результатом катастрофічного відставання технології державного управління від зростаючих можливостей кібернетичних технологій.
- 3. Міжпартійна криза** стала результатом загострення відносин між компартіями країн комуністичного табору в питанні права на вибір шляхів, методів та механізмів подальшого розвитку комуністичної системи.
- 4. Внутрішньопартійна криза** в СРСР була викликана нездатністю керівників КПРС піднятися в конфліктах вище особистих і групових інтересів задля збереження цілісності партії і держави. Конфлікти таборів: «група Горбачова – група Єльцина – група ГКЧП» та «Брежневські консерватори – Горбачовські реформатори».
- 5. Теоретична криза** стала результатом нездатності теоретиків (догматиків) марксизму запропонувати нову модель економічних відносин взамін плановій економіці, що вичерпала потенціал своїх можливостей, що і призвело до прискореного відставання темпів зростання економіки в комуністичному таборі в порівнянні з темпами зростання в капіталістичних країнах.
- 6. Економічна криза** стала наслідком падіння ефективності комуністичного способу виробництва і зросту внутрішнього та зовнішнього боргу. Відсутність конкуренції не стимулювала до технічного та технологічного оновлення систем виробництва, до ресурсозбереження.

7. **Соціальна криза** настала в результаті суттєвого зниження стандартів життя і зниження комфортності в суспільних відносинах на базі тотального дефіциту товарів.
8. **Ідеологічна криза** настала в результаті переваги західних технологій формування свідомості над комуністичними.
9. **Ментальна криза** настала в результаті суттєвого зросту інформованості жителів країн соцтабору про реальний рівень життя, рівень можливостей і рівень свобод у капіталістичних країнах та про людські жертви тоталітарного комуністичного режиму.
10. **Міжнаціональна криза** настала в результаті зростання національної свідомості народів та етносів комуністичного табору як реакції у відповідь на постійне зростання російського шовінізму та розширення військових варіантів вирішення міжнаціональних конфліктів і як наслідок криз: ідеологічної та ментальної.

У незалежних державах, колишніх радянських республіках, де до влади прийшли не демократичні сили, а колишня партійно-господарська номенклатура, вона успішно конвертувала своє старе партійно-владне положення в нову власність на майно і продовжує управління країною старими методами в нових умовах. Тому цей розділ моєї статті команді Януковича слід добре вивчити. Неврахування ними цієї пропозиції призведе до того, що після чергового безславного фіналу їх керівництва державою, аналіз причин їхнього краху (якщо аналіз відбуватиметься в мирних умовах), матиме приблизно такі ж розділи і приблизно те ж саме наповнення, котре описане в цьому параграфі.

19. Стосовно перспектив НОВОГО СОЮЗУ з Росією

Після розпаду СРСР на заваді бажанню народів жити ліпше стали «нові» правителі. Нові, але «родом із СРСР».

Бажання людей добре жити не співпало з власним бажанням самих правителів, щоб самим їм жити ще ліпше. Оскільки права і можливості народу добре жити і способи досягнення доброго життя в черговий раз не співпали зі способами, правами і можливостями забезпечення рівня життя самих правителів, то «маємо те, що маємо». **Якщо ж прийняти до уваги, що правителів привів до влади сам народ, своїми руками, своїми головами і своїми серцями – то народ наперед погодився і заслужив того, що з ними вчинять влада в майбутньому, якщо не стане до боротьби з нею за своє щасливе майбуття.** Заради справедливості слід визнати: Не все погано було за часів СРСР. Освіта, медицина були для громадян низько витратними.

Але в СРСР був суцільний дефіцит товарів, а деякі люди казали: нехай би та ковбаса була хоч по десять рублів, але щоб я могла купити хоча б грам двісті і попоїсти її хоча б раз на тиждень. (Для довідки: при СРСР вартість якісної ковбаси була 3 карбованці за 1 кг., при зарплаті 200 крб на місяць, максимальній пенсії -120 крб, мінімальній -70 крб). Але в остатні роки існування Союзу не було в магазинах самої ковбаси. **Тепер всього є з надлишком, але у великої кількості населення недостатньо доходів, щоб купити ковбасу кожного тижня, а в деякій частини – взагалі немає змоги харчуватися нею.** Але ковбаса, як і інші продукти в магазинах – є постійно. Якщо 20 років тому можна було абсолютно вільно проїхати на автомобілі в м. Києві, то сьогодні важко без заторів проїхати навіть у провінційному місті. Така кількість автомобілів свідчить, що ними їздять не лише олігархи (5% населення), а 2/3 сімей в Україні мають автомобілі. Більше 80% населення мають власне житло, а в сільській місцевості – добра половина будинків, в яких уже ніхто не живе. Вірніше - жити (і працювати) в селі не хоче ...

Поряд з бідністю населення в нових державах стрімко зростає кількість мільярдерів. Зростання кількості мільярдерів відбувається за рахунок зростання бідності решти населення. І, якщо в Україні в 1998-му році був один мільярдер, то потім – три, сім, а в 2010-

му році їх стало вже 20. І статки їхні подвоюються і потроюються. Тобто, національний дохід і кількість коштів в Україні стрімко збільшується. Але не у всіх життя стало ліпшим «вже на сьогодні». А лише в представників Партії регіонів. **10 мільйонів людей в Україні не мають роботи. 7 мільйонів з них – працюють за кордоном.** Медицина, освіта, житло стали платними. Медицина й освіта - стали платними всупереч Конституції. **Коли шахтарі і металурги на Заході отримують 6-8 тис. євро зарплати на місяць, то шахтарі і металурги України отримують 6-8 тис. євро в рік, хоча ціни на вироблену (видобуту) ними продукцію однакові – світові.** Тобто, різницю оплати праці українського і німецького шахтаря (металурга) український олігарх щоденно кладе в свою офшорну кишеню, а влада цьому потурає. Не припиняє це шляхом прийняття відповідних законів. Чому? Тому що **влада і олігархи – це одні і ті ж люди.** А як вони попали у владу? Шахтарі і металурги за них проголосували і їздили з агітацією по всій Україні, влаштовуючи білоголубі майдани в Києві. А якщо голосів шахтарів і металургів не вистачало, щоб чесно перемогти на виборах, то вчителі, лікарі, а то й беззробітні, що були членами виборчих комісій, «продавали» нинішній «команді професіоналів» недостаючу кількість голосів (бюлетенів) за пачку гречки, за 100 доларів, за продуктовий набір, за кілька пляшок горілки ... Так ось: після всього цього «гешефту» вони мають розподілити отримані продуктові набори і горілку на стільки частин, щоб вистачило їх їсти і пити наступні 5 років щоденно, – аж до наступних виборів. І ніяких плачів, ніяких стогонів, ніяких звинувачувань на адресу Незалежності України. Звинувачувати в цьому слід лише владу, «обрану народом» і **виключно власну безголовість та продажність на виборах**, і відмову від боротьби в період між виборами. А інакше: «Бачили очі, що обирали, тепер їжте хоч повилазьте».

Якщо у всіх державах – колишніх республіках СРСР – населення живе бідно, то від їх об'єднання в новий Союз сума бідностей не вилетіть в багатство. Але поряд з бідністю населення в нових державах стрімко зростає кількість мільярдерів. Зростання кількості мільярдерів за рахунок зростання бідності решти. Бідність одних і багатства інших творить влада цих держав. **У випадку об'єднання в новий СОЮЗ помножаться можливості мільярдерів і влади й надалі закріпачувати бідних.** Вишколені в постійних боях і бойнях російські поліція і армія зуміють «ліпше», ніж українські аналоги, задушити виступи українських протестувальників, а про свободу виборів і свободу слова в Україні прийдеться забути надовго. Тобто, **доки Україна не в складі Союзу (Росії), у її населення зберігається можливість вибороти в олігархів належну йому частку в «українському пирозі».** Та й не слід забувати про перспективу для українців стати «свіжим гарматним м'ясом» у чисельних конфліктах, що тліють в Росії, бо російські жінки вже вовком виють від похоронок. Тому при об'єднанні з Росією, російських чоловіків залишать у спокої, а українських жінок треба буде урівняти з російськими за кількістю отриманих ними похоронок. Так буде по російськи, «по справедливості».

Якщо народ України сприйматиме агітпроп і «накручування», що причиною їх бідності слід вважати суверенітет держави, а не дії влади, ним же обраної, якщо народ відмовиться від боротьби з олігархами за свою частку в «українському пирозі», то тим самим він відмовиться і від своєї частки в згаданому «пирозі» не лише для себе, але й для своїх нащадків.

Українцям НЕ слід простягати руку, щоб з російського столу здійснили подаяння, бо подаяння принизливі, не безкінечні і неможливі в принципі.

Але, якщо бажаючи СОЮЗУ, українці поглядатимуть в бік Росії, думаючи, що об'єднавшись з РФ з їх столу «зіпруть» собі частку їх пирога, то слід пам'ятати, що там теж люди, в яких ви цю частку відберете. Не в олігархів ви ж «зіпрете» частку пирога? А чи буде радіти від такого об'єднання російський народ, якщо станете його конкурентами на згадану

частку, на ту частку, на яку російський народ сам розраховує? Його ж прийдеться ділити не на 142 млн. жителів Росії, а на 186 мільйонів (плюс 46 млн. українців).

А чи залишиться російський народ після об'єднання з Україною і поділу пирога дружнім до вихідців з України, чи вони в його очах знову моментально стануть бандерівцями, які «ненавидять» російський народ? Відгадайте з трьох раз.

Крім того, й товщина російського пирога мізерна за цивілізованими мірками. Та й не безкінечний він, бо наповнюється тимчасово, наповнюється не від модернізації виробництва, а звдяки росту цін від нафтогазових потоків в трубах. Як відомо, єдина модернізація для олігархів Росії - в збільшенні діаметру і довжини нафтогазових труб і потужності компресорних станцій, а єдині нанотехнології для олігархів Росії - де і як сховати від власного народу виручку від роботи нафтогазової труби. Перший заступник Голови Центробанку РФ Олексій Улюкаєв недавно офіційно повідомив, що не дивлячись на зростання цін на нафту і зміцнення російського рубля, чистий відтік капіталу із РФ лише за січень 2011 року склав 13 млрд. доларів, у той час, як за весь минулий рік він становив 38,3 млрд.дол. Російські товстосуми не ризикують зберігати гроші в Росії.

Чи ви думаєте, що російські олігархи застосовують згадані нанотехнології лише до росіян, а коли ХАХЛИ розв'язать свою хату і перейдуть жити в хату російську, то російські олігархи нафтогазову виручку на radoцax віддадуть хахлам? Дурні думкою багатіють. Дурні валять власну хату чи підпалюють її. Злодії бажують збагатитися за рахунок чужого. Мудрі люди так не чинять. Я надіюсь на мудрість українців.

Українцям своєю і лише своєю працею слід заробляти на власний добробут, але й своєю волею не слід допускати, щоб олігархи «зперли» більшу частину заробленого пирога, своєю головою думати, кого обирати до влади, своїм серцем відчувати свою родину, свою домівку, свою державу, плекати і ростити їх та не допускати, щоб хтось їх занапастив. І в цьому я вам побажаю успіху.

А ті, хто намагаються сьогодні повернути (воскресити комунізм), вони:

- або абсолютно теоретично неграмотні і не здатні до глибокого і всебічного аналізу причин, ендогенних і екзогенних факторів, що призвели до «смерті клієнта», і тоді моя праця має прийти їм на допомогу;
- або невігласи, що не бажують розібратися в об'єктивних і суб'єктивних факторах, що призвели до краху СРСР, тоді їм, як фанатам, буде вигідне просте пояснення, притягнуте за вухо - «козні» ЦРУ і персональна вина Горбачова і трійки «Біловезьких зубрів». В такому випадку ця стаття їм не допоможе;
- або неадекватні, бо дорослі люди в ХХІ столітті намагалися збудувати щось грандіозне БЕЗ наперед розробленої наукової програми з деталізованим до останніх тонкощів сценарієм розвитку подій у часі і просторі - то є ідіотизм. **А науково-обгрунтованої і деталізованої Програми побудови Комунізму в комуністів немає** (окрім: відібрати і розділити - як в 1917 році), а якщо є, то теж, мабуть, у московських „спецхранах”. Задля справедливості слід зазначити, що **НАУКОВОЇ програми в них не було ніколи**. Навіть тоді, коли вони керували країною і мали під собою Академію Наук і інститути стратегічних досліджень, вони користувалися програмою популістично-апологетичною, або простіше – рекламною;
- або за ідіотів тримають ту частину населення, яка їм вірить і їх підтримує. Якій і надалі намагаються «закрутити голову» комунізмом - «з людським обличчям». Але обманути можна лише тих людей, котрі погоджуються знову бути обманутими... в черговий раз.

Мешкаючи в Україні, проросійські організації закликають до її розколу, бо вони – не хочуть жити разом з українцями в одній країні. Але, при цьому, закликають всю Україну об'єднатися з Росією в єдиний Союз, тобто, хочуть жити разом з українцями в одній союзній країні? Це що, роздвоєння особистості? Їм слід було б визначитися, чого

вони бажають. А то вони виглядають з боку просто примхливими і вередливими. На перший погляд – алогічно, дивно і смішно. Але їх інтереси мають пояснення: вони бажають в новому Союзі знову мати „кастові” привілеї над іншими національностями. Щоб з допомогою Росії раз і назавжди вирішити мовне питання нацменшин, щоб представників нацменшин поставити „под ружье” і відправляти в гарячі точки, бо в Росії вже не вистачає тверезих, щоб охороняти кордони власної держави. Нахапали території, а тепер не можуть справитися з її охороною. Тобто, **нинішні проросійські організації - це своєрідні військкомати – агенти Росії для рекрутування наших дітей в російську армію. В самій Російській Федерації все сильніше набирає рух знизу про створення в середині РФ чисто російської структури, структури росіян, у двох варіантах:**

- **Шовіністичний рух знизу** домагається переформатування РФ у варіант, подібний до СРСР - Росія (державна - метрополія) + неросійські регіони (домініони чи колонії), що підпорядковані Росії як Імперії;
- **Націоналістичний рух знизу** домагається створення Російської національної держави, з відділенням від РФ всіх неросійських бунтівних регіонів у окремі, незалежні від Росії держави .

Характерною ознакою вищезгаданих двох різновидів **руху знизу** є те, що вони не зазіхають на території колишніх республік СРСР, на території нинішніх незалежних держав.

Одночасно з **рухом знизу** в політичному і релігійному житті Росії набуває поширення **рух зверху** на створення Російської імперії нового зразка, або, як іменують її, Третього Риму. Ідеологом і організатором цього руху є керівництво РФ, що залучає до цього процесу російську «п'яту колону» в колишніх союзних республіках і спрямовує її діяльність. Цей вид руху має істотну особливість у тому, що в ньому активно задіяна російська православна церква (РПЦ). Тобто, Третій Рим знову задумується як політико- релігійна імперія.: „.....остальное постсоветское пространство, за вычетом Прибалтики, все еще остается в некотором смысле «нашим». Это, говоря языком Русской православной церкви – русское «каноническое пространство», и чужаки без разрешения прежних хозяев лезть сюда не должны... Россия должна защищать свою веру, единство и богатство на перифериях прежней империи, куда вновь вторгаются варвары с запада, желая уничтожить российскую цивилизацию. Поэтому в России должна воцариться демократия, принципы которой определяют не в Вашингтоне или Лондоне, а в Москве. А лучше всего, чтобы такая суверенная демократия работала на всей «канонической территории. Для тех, кто хотел бы смотреть на мир иначе, у России есть эмбарго, войны - газовые и нефтяные - или даже, как в случае Грузии в 2008 году, – настоящие».

[http://www.newsland.ru/news/detail/id/682200/cat/42/.](http://www.newsland.ru/news/detail/id/682200/cat/42/)

Тобто, останній варіант «Третього Риму» являє собою повторення Першої Російської Імперії в нових умовах. А РПЦ в цьому проекті відводиться роль Ідеологічного відділу „Единой России”. Але, шановні, двічі в одну воду не вступають.

Що ж потрібно російській п'ятій колонії в Україні до моменту об'єднання в новий союз? Закабалити українців в Україні! Не більше й не менше! Щоб ви не сумнівалися, наводжу цитату російського аналітика і одночасно російського шовініста Рощина зі статті „Русским украинцам нужна Галиция”: **„Надо определиться с главным: производить впечатление или же бороться за реальную цель. А реальная цель – власть (в Украине) в интересах русского народа”.** Иван Рощин
<http://forum-msk.org/material/fpolitical/6202176.html>

Маски зірвані: російським екстремістам потрібна влада над українцями в Україні в інтересах росіян! Після чого росіян Донбасу і Криму називатимуть в Москві „БЕНДЕРОВЦАМИ”

Ну, досить вже російським шовіністам вести себе як песик, що втратив хазяїна (КПРС і КГБ)! Не зуміли побудувати СРСР, в якому хотілося б жити народам, своїми руками його довели до краху, тому – досить з нас ваших диких проєктів. У Росії спочатку побудуйте зразкове суспільство й не знищуйте народів, що її населяють, знайдіть формулу міжнародного миру, формулу комфортного життя в Росії, а вже потім, як еталоном, агітуйте нас за свій спосіб життя. Поки що Росія (у ХХІ столітті) похваляється наступним: „Спікер Совета Федерации Сергей Миронов 21 апреля выступил с предложением законодательно закрепить **право граждан на доступ в Интернет**”.

<http://newsland.ru/news/detail/id/682332/cat/94/>

В Україні «кури сміються». Росіяни можуть отримати грандіозне право – право доступу до Інтернету! Наступним правом можливо буде ще грандіозніше – право ним користуватися. І така Росія нам має бути еталоном?

Поки що еталоном для самих росіян залишаються Європейський Союз і США, куди масово втікають з „Російського раю” ті, хто міг би в ньому залишитися, якби були нормальні умови життя.

„Социологи подтверждают, что эмиграционные настроения сегодня посещают каждого второго представителя среднего класса. Левада-Центр по заказу EU-Russia Centre провел опрос, согласно которому **50% россиян мечтают уехать из страны**. Среди умеренных или активных сторонников переезда в страну 75% составили люди младше 35 лет. 63% опрошенных хотели, чтобы их дети учились и работали за границей”

<http://www.newsland.ru/news/detail/id/627157/cat/42/>

То куди ж нам росіяни пропонують знову встромити голову? В російську Імперію, з якої нормальні її громадяни хочуть втікати?

Тому думаючи люди у всіх колишніх республіках про ідею нового Союзу кажуть:”Собаки гавкають, а караван у кожного - свій”.

20. Україна вільна. На черзі – вільність українців!

Багатостраждальна історія України і українського народу. За всю свою історію Україна вела безкінечні війни проти іноземних загарбників. Україна втрачала і відновлювала свою правосуб’єктність. **Багатовікова мрія українського народу здійснилася знову наприкінці ХХ століття. Україна відновила свою незалежність в результаті вільного волевиявлення українського народу.** Україна відновила свою незалежність як суб’єкт міжнародного права. Визвольні змагання українського народу проти зовнішніх поневолювачів, нібито, завершилися.

Але чи відновились незалежність суб’єктів права в Україні? Чи відновились права і свободи самих українців у відповідності з чинними положеннями Конституції України? **На жаль, на двадцятому році після відновлення незалежності, ми вимушені констатувати, що з приходом до влади партійно-олігархічного клану перефарбованих комуністів і їх сателітів – комуністів, що свій окрас не змінювали, права і свободи українців суттєво звузилися, а їх життєвий рівень катастрофічно впав.**

Настав час боротьби українців проти внутрішніх Поневолювачів, що прийшли до влади шляхом обману, обіцявши народу України ліквідацію їх проблем і забезпечення європейських стандартів життя „вже сьогодні”. Але узурпувавши владу вони вчинили з точністю до навпаки. Вчинили так, щоб вичавити з нас останні соки, щоб заморити голодом, щоб знищити нас морально і духовно, щоб зламати в нас волю до опору, до перемоги, до свободи і достойного життя.

Дорогі мої УКРАЇНЦІ, багатовікова боротьба проти поневолювачів нас загартувала. Боротьба проти поневолювачів стала складовою нашої генетичної системи. Ми ніколи не терпіли ярма на своїй шиї, не потерпимо і зараз. Побороли іноземного супостата, поборемо і внутрішнього. Борімося – Поборемо!

На завершення хочу побажати мужньому і волелюбному українському народові Добра і Щастя, Мужності і Розуму на шляху до завоювання добробуту і спокою у своїй країні! Вас і ваші родини вітаю з ДВАДЦЯТИРІЧЧЯМ відновлення незалежності України! Слава нескореному, нездоланному українському народові! Слава Україні!

Застереження:

Усе негативне, що в цій роботі сказано про росіян-шовіністів, жодним чином не стосується і не має ніякого відношення:

- до тих росіян – громадян Росії, яким шовінізм не властивий, які поважають право вибору українців і не втручаються у внутрішні справи України. Тих, котрі працюють на розбудову взаємовигідних відносин між нашими державами, тих, хто працює на зміцнення дружби і взаємоповаги між нашими народами.
- до тих росіян-громадян України, що є її патріотами. Тих, кому Україна — рідна ненька, котрі працюють на розбудову України, на зміцнення міжнаціональної і міжособової гармонії в діях і стосунках.

**народний депутат України 1-го та 2-го скликань,
екс- Член Президії Верховної Ради України,
екс-віце президент Генерального Комітету
Парламентської Асамблеї ОБСЄ,
Академік Академії економічних наук України,
професор**

Володимир Пилипчук

26 травня 2011 року